

CITY OF LONDON

*Ιστορία και σημασία του μεγάλου διεθνούς
χρηματοοικονομικού κέντρου*

ΚΟΝΤΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ
ΝΑΥΤΙΚΟΥ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΣΧΟΛΗ
ΠΛΟΙΑΡΧΩΝ

Ιανουάριος 2022

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ
Α.Ε.Ν ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΣΧΟΛΗ ΠΟΙΑΡΧΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΣΙΔΕΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

The “City of London”: Ιστορία και σημασία του μεγάλου διεθνούς
χρηματοοικονομικού κέντρου.

ΤΟΥ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗ: ΚΟΝΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Α.Γ.Μ: 4380

Ημερομηνία ανάληψης της εργασίας:

Ημερομηνία παράδοσης της εργασίας:

<i>A/A</i>	<i>Ονοματεπώ- νυμο</i>	<i>Ειδικότητα</i>	<i>Αξιολόγηση</i>	<i>Υπογραφή</i>
<i>1</i>				
<i>2</i>				
<i>3</i>				
ΤΕΛΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ				

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ:

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.....	2
ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	5
ABSTRACT.....	6
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	7
1. Ιστορία του City of London.....	12
1.1. Οικισμός Londinium.....	12
1.2 Η παρακμή της Ρωμαϊκής Βρετανίας.....	13
1.3 Η Αγγλοσαξονική αποκατάσταση.....	14
1.3.1 Τα επτά βασίλεια της Αγγλοσαξονικής Αγγλίας.....	15
1.4 Η μεσαιωνική εποχή.....	16
1.4.1 Γουίλιαμ ο Κατακτητής.....	17
1.4.2 Η Ιστορία της Magna Carta.....	17
1.4.2 Εξέγερση των χωρικών.....	18
1.5 Οι φωτιές του City of London.....	19
1.6 Πρώιμη σύγχρονη περίοδος.....	21
2. Εκσυγχρονισμός του City of London.....	22
2.1 Η ραγδαία ανάπτυξη του Λονδίνου κατά τον 18 ^ο αιώνα.....	22
2.1.1 Η Βιομηχανική Επανάσταση.....	22
2.1.2 Το λιμάνι του Λονδίνου.....	23
2.1.2 City Canal.....	24
2.1.3 Ατμόπλοια.....	24
2.1.4 Οι υπηρεσίες του London River.....	25
2.2 Η πορεία του City τον 19 ^ο και 20 ^ο αιώνα.....	25
2.3 Wards – Πτέρυγες.....	28
2.4 Το εθνόσημο και η σημαία του City.....	30
2.5 Η διοίκηση του City.....	32
2.5.1 The City of London Corporation.....	33
2.5.2 Τα δικαστήρια του City of London.....	39
2.5.2 Οι επιτροπές του City of London.....	41
2.5.3 Η Αστυνομία του City of London.....	42
2.6 Το City σήμερα.....	43
2.6.3 Πληθυσμός.....	43
2.6.4 Γεωγραφική θέση.....	45
2.6.5 Συγκοινωνίες.....	48

The City of London

2.6.6	Εκπαίδευση	49
2.6.5	Αξιοθέατα	50
3	Η Οικονομία του City of London	57
3.1	Το χρηματιστήριο	57
3.2	Η ναυλαγορά	60
3.2.1	Η ιστορία του Baltic Exchange	61
3.2.2	Το Baltic Exchange σήμερα	63
3.3	Η Τράπεζα της Αγγλίας.....	64
3.3.1	Η ιστορία της Τράπεζας της Αγγλίας	65
3.3.2	Η Τράπεζα σήμερα	68
3.4	Lloyds of London	70
3.4.1	Ιστορία	70
3.4.2	Δομή και λειτουργία	71
3.4.3	Βασικοί χειριστές στο Lloyd's του Λονδίνου	72
3.4.4	Οικονομικές επιδόσεις.....	73
3.4.5	Το μέλλον στο Lloyd's	74
3.5	Lloyds Register.....	74
3.5.1	Η ιστορία του.....	74
3.5.2	Αντίπαλα Μητρώα.....	75
3.5.3	Η επιρροή της παγκοσμιοποίησης.....	75
3.5.4	Η εξέλιξη κατά τον 20 ^ο αιώνα	76
3.5.5	Σήμερα	77
3.6	P & I Clubs	78
3.6.1	P&I Clubs στο City of London	79
3.7	Εταιρεία Livery	87
3.7.1	Σκοπός της ίδρυσης τους	87
3.7.2	Προτεραιότητα.....	88
3.7.3	Εταιρείες χωρίς Livery	88
3.8	Εναλλακτική αγορά επενδύσεων.....	88
3.9	Οι δικηγορικοί οίκοι του City	89
3.10	Η κρεαταγορά και η αγορά τροφίμων	92
3.11	Τουρισμός.....	93
3.12	Άλλες λειτουργίες.....	95
4	Επίλογος – Συμπεράσματα	97
	ΠΗΓΕΣ.....	99

Κοντός Γεώργιος

Η παρούσα εργασία αφιερώνεται στην μητέρα μου,
που με τόσο κόπο και αγώνα παραμένει δίπλα μου
όλα αυτά τα χρόνια.
Για όσα έχεις κάνει για μένα, σ' ευχαριστώ!

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σκοπός της παρούσας πτυχιακής εργασίας είναι να γνωρίσουμε την ιδιαιτερότητα του City of London καθώς και την σημασία του ως διεθνές σημείο αναφοράς στον χρηματοοικονομικό και εμπορικό χώρο.

Ξεκινώντας από το πως δημιουργήθηκε από τους Ρωμαίους το 47 μ.Χ., και πως μια μικρή επαρχία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κατάφερε να εξελιχθεί και να διατηρηθεί μέσα στους αιώνες.

Παρ' όλους τους κατακτητές του, τους πολέμους, τις καταστροφές που υπέστη – φυσικές και τεχνητές – το City έφτασε σήμερα να αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα χρηματοοικονομικά κέντρα του κόσμου.

Με δική του σημαία και εθνόσημο, θα γνωρίσουμε το ιδιαίτερο σύστημα διοίκησης που έχει, τον ρόλο της City of London Corporation, το Λόρδο Δήμαρχο, τη σύγχρονη και ιστορική του πλευρά. Θα αναφερθούμε επίσης σε όλα όσα χρήζουν προσοχής μέσα και γύρω από το City.

Επίσης θα γνωρίσουμε την οικονομία του City μέσω του χρηματιστηρίου, της ναυλαγοράς, της Τράπεζας της Αγγλίας, των Lloyd's και των Lloyd's Register, των δικηγορικών οίκων, των εταιρειών Livery και των P&I Clubs που οδήγησαν το City στην εδραίωση του στον παγκόσμιο οικονομικό ιστό.

ABSTRACT

The purpose of this dissertation is to learn the specificity of the City of London as well as its importance as an international reference point in the financial and commercial field.

Starting with how it was created by the Romans in 47 AD, and how a small province of the Roman Empire managed to evolve and maintain over the centuries.

Despite all its conquerors, wars, disasters - natural and man-made - the city has today become one of the largest financial centers in the world.

With its own flag and coat of arms, we will get to know its special administration system, the role of the City of London Corporation, the Lord Mayor, its modern and historical side. We will also cover everything that needs attention in and around the City.

We will also learn about the City's economy through the stock market, the freight market, the Bank of England, Lloyd's and Lloyd's Register, law firms, Livery companies and the P&I Clubs that led the City to consolidate in the global financial web.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Tο City του Λονδίνου αποτελεί την αρχαιότερη αδιάλειπτη μέχρι τις μέρες μας τοπική – κρατική αρχή, η μοντέρνα εκδοχή της οποίας θεωρείται ότι ξεκινάει το 1067 μ.Χ. Ο οργανισμός που διοικεί το City ονομάζεται City of London Corporation και έχει δικαιοδοσία σε μια μικρή εδαφική έκταση ενός τετραγωνικού μιλίου, όπου στεγάζονται οι επιχειρήσεις του χρηματοπιστωτικού τομέα. Αποτελεί ξεχωριστό οργανισμό από το Δήμο του Λονδίνου ο οποίος έχει δικαιοδοσία στην υπόλοιπη μητροπολιτική περιοχή του Λονδίνου. Πως όμως προέκυψε αυτή η διαίρεση;

Το Λονδίνο Ιδρύθηκε στις όχθες του Τάμεση από τον Ρωμαίο Κυβερνήτη της Βρετανίας, Ostorius Scapula, ο οποίος έδωσε εντολή να χτιστεί μια μόνιμη βάση στη βόρεια όχθη του ποταμού, περίπου το 50 μ.Χ. Μετά την αποχώρηση των Ρωμαίων από την Αγγλία, η περιοχή έχασε τη συνοχή της. Δεν υπήρχε ένας κεντρικός διοικητής και οι διάφοροι επίδοξοι βασιλιάδες δεν μπορούσαν να επιβάλλουν την εξουσία τους σε ολόκληρο το νησί. Σε αυτό το περιβάλλον το Λονδίνο, καλά οχυρωμένο και σε στρατηγική θέση ελέγχοντας το παραποτάμιο εμπόριο στον Τάμεση κατόρθωσε να παραμείνει αυτοδιοίκητο και διατήρησε τη σχετική αυτοτέλειά του.

Χίλια χρόνια αργότερα ο Γουλιέλμος ο κατακτητής¹ εισβάλλει στην Αγγλία και μετά τη νίκη του στη μάχη του Hastings, το 1066, στέφεται βασιλιάς της Αγγλίας τα Χριστούγεννα του ίδιου έτους στο Αβαείο του Γουέστμινστερ. Παρά τη νίκη του στο Hastings όμως, ο Γουλιέλμος συνέχισε να συναντά αντίσταση. Ένα από τα μέρη που αντιστάθηκε με επιτυχία στην προέλασή του ήταν και το Λονδίνο, με το οποίο αναγκάστηκε να έρθει σε συμβιβασμό. Το 1067 ο Γουλιέλμος παραχωρεί ξεχωριστό καταστατικό στην πόλη του Λονδίνου με το οποίο τους επιτρέπει να διατηρήσουν τα δικαιώματα τις ελευθερίες και την ανεξαρτησία που απολάμβαναν υπό τη βασιλεία του τελευταίου Αγγλοσάξονα βασιλέα της Αγγλίας, του Εδουάρδου του εξομολογητή, ο οποίος επίσης δεν μπορούσε να επιβάλει την εξουσία του πλήρως στην πόλη του Λονδίνου.

Αυτή η μοναδική ανεξαρτησία αποτελεί μέχρι σήμερα τη βάση πολλών από τα προνόμια που απολαμβάνει το City, το οποίο αποτελεί με μια έννοια μοναδικό θύλακα αγγλοσαξονικής κυριαρχίας στην Αγγλία μετά τη Νορμανδική κατάκτηση. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι Νορμανδοί, οι οποίοι επέλεξαν το Λονδίνο για πρωτεύουσά τους προέβησαν στην ανέγερση ενός δεύτερου, δικού

¹ Ο Γουλιέλμος ο κατακτητής (1028-1087 μΧ) είναι απόγονος του Ρόλο της Νορμανδίας, φημισμένου Βίκινγκ πολεμιστή, ο οποίος μετά από σειρά επιτυχημένων πολεμικών επιχειρήσεων στη Γαλλία κατόρθωσε να του αποδοθεί δική του γη στο βορειοδυτικό τμήμα της χώρας, το οποίο αποτέλεσε στην ουσία γη των βορείων – Νορμανδία. Απόγονοι του Γουλιέλμου κατέχουν μέχρι τις μέρες μας το θρόνο του Ηνωμένου Βασιλείου.

Κοντός Γεώργιος

τους πόλους εξουσίας, παρακείμενου στο City. Αυτός ο πόλος εξουσίας ήταν το Westminster, η ονομασία του κυριολεκτικά σημαίνει δυτικά της πόλης του Λονδίνου (City of London). Το Westminster αποτελούσε ξεχωριστή πόλη μέχρι περίπου το 1600 οπότε και η οικοδόμηση κτιρίων στο ενδιάμεσο στην ουσία το ένωσε με το City. Εκεί βρίσκεται μέχρι σήμερα το παλάτι και η έδρα της κυβέρνησης και της Βουλής.

Η «μοντέρνα περίοδος» για το City ξεκινάει λοιπόν το 1067 μ.Χ. Από τότε αυτή η περίεργη δικαιοδοσία ακολουθεί μια παράλληλη και διαφορετική πορεία από το Ηνωμένο Βασίλειο. Η διαφορετικότητά της και η ανεξαρτησία της επανεπιβεβαιώνονται σε διαφορετικά σημεία ανά τους αιώνες.

Όταν η υπόλοιπη Αγγλία αποπλίστηκε και αποποιήθηκε των δικαιωμάτων της το 1066, το City διατήρησε τα προνόμιά του, τις περιουσίες των κατοίκων του και τις ένοπλες πολιτοφυλακές του. Ο ίδιος ο βασιλιάς υποχρεωνόταν να αφήσει τα όπλα του για να εισέλθει στο City. Όταν το 1085 ο Γουλιέλμος διέταξε να γίνει απογραφή των εδαφών και περιουσιών που κατέκτησε το 1066, έτσι ώστε να μπορέσει να επιβάλει φορολογία, το City εξαιρέθηκε.

Η Μάγκνα Κάρτα κάνει αναφορά σε μία μόνο πόλη σε ολόκληρο το σώμα της. «Η πόλη του Λονδίνου θα διατηρήσει όλες τις αρχαίες ελευθερίες της, τόσο από στεριάς όσο και από θάλασσης»². Ο δήμαρχος του Λονδίνου μάλιστα ορίζεται ως ένας από τους δύο εγγυητές της τήρησης της συμφωνίας από την πλευρά του στέμματος.

Όταν το αγγλικό στέμμα ζήτησε το 1632 από τις αρχές του City να επεκτείνει τα προνόμια που απολάμβανε και σε νέες περιοχές του Λονδίνου που δημιουργήθηκαν από ένα μεγάλο εσωτερικό μεταναστευτικό ρεύμα της περιόδου 1580 – 1630, το City αρνήθηκε. Περίπου 10.000 άτομα συνέρρεαν ετησίως στο Λονδίνο από το βορρά και τα midlands μετά την εκδίωξή τους από τις περιουσίες τους. Το City αντί να επεκτείνει τις δημοκρατικές πρακτικές και το νομικό σύστημά του στα νέα προάστια του Westminster, του Clerkenwell, του Whitechapel και του Southwark περιχαρακώθηκε στο τετραγωνικό μίλι του. Αντίθετα χρησιμοποίησε αρκετούς από τους πόρους του για να μεταφέρει μεγάλο τμήμα του νέου αυτού πληθυσμού στη Βόρεια Ιρλανδία, δημιουργώντας μια μεγάλη προτεσταντική κοινότητα και θέτοντας τις βάσεις για μια σύρραξη που ταλαιπώρησε τον τόπο για αιώνες. Η Μεγάλη Άρνηση του 1637, όταν το City περιχαρακώθηκε και γύρισε στην ουσία την πλάτη του στο υπόλοιπο Λονδίνο όρισε τη σύγχρονη ιστορία της μητροπολιτικής περιοχής. Η Ιστορία του Λονδίνου έγινε έκτοτε επίσημα η ιστορία δύο πόλεων, με ένα δήμαρχο για τη

² Σ.τ.σ. Μετάφραση του: The City of London shall have all its ancient liberties by land as well as by water

The City of London

μητροπολιτική περιοχή και έναν Lord Mayor για το City, την αρχαιότερη πολιτική οργάνωση στον κόσμο εν λειτουργία σήμερα, η οποία και έχει πλέον τεθεί εξ' ολοκλήρου στην υπηρεσία του χρηματοπιστωτικού τομέα.

Η δυναστεία των Στιούαρτ προσπάθησε δύο φορές να μεταρρυθμίσει την πόλη του Λονδίνου. Η πρώτη οδήγησε στην εκτέλεση του βασιλιά. Η δεύτερη προσπάθεια έγινε από τον Κάρολο τον Β'. Ο Κάρολος προσπάθησε να καθιερώσει τη μοναρχία ως την πηγή της εξουσίας του οργανισμού που διοικούσε το City. Μετά το θάνατό του όμως και τη σύντομη βασιλεία του Ιάκωβου του Β', οι μεταρρυθμίσεις του ανατράπηκαν από τη συμβασιλεία του William και της Mary, οι οποίοι το 1690 επαναδιακήρυξαν ότι οποιαδήποτε ρύθμιση είχε γίνει στο παρελθόν η οποία άγγιζε ή αφορούσε τις ελευθερίες, τα δικαιώματα ή τις ιδιοκτησίες πολιτών του Λονδίνου καταργούνται.

Ανά περιόδους διάφοροι μονάρχες και αργότερα κυβερνήσεις προσπάθησαν να θέσουν τέλος στα προνόμια που απολάμβανε το City. Όλες απέτυχαν. Ο Clement Attlee, ένας από τους λίγους πολιτικούς που αναφερόταν στο ζήτημα έλεγε χαρακτηριστικά: «Υπάρχει στη Μεγάλη Βρετανία μια άλλη εξουσία, η οποία δεν έχει την έδρα της στο Westminster. Το City του Λονδίνου, ένας βολικός όρος που περιγράφει μια συλλογή οικονομικών συμφερόντων, έχει τη δυνατότητα να επιβάλει τη θέλησή του στην κυβέρνηση και τη χώρα. Αυτοί που ελέγχουν το χρήμα μπορούν να επιδιώξουν μια πολιτική στο εσωτερικό και το εξωτερικό αντίθετη από αυτή που έχει αποφασιστεί από το λαό». Το εργατικό κόμμα υποσχόταν για το μεγαλύτερο μέρος του 20ου αιώνα να καταργήσει τον Οργανισμό που διοικεί το City και να τον ενσωματώσει σε έναν ενιαίο δήμο για ολόκληρο το Λονδίνο. Η υπόσχεση αυτή παρέμενε ανενεργή μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 90', όταν σε αντάλλαγμα της υποστήριξης του χρηματοπιστωτικού τομέα στην προεκλογική εκστρατεία του για τον θώκο του πρωθυπουργού, ο Tony Blair αντικατέστησε τη λέξη «κατάργηση» για τον Οργανισμό του City από το πρόγραμμα των εργατικών με τη λέξη «μεταρρύθμιση».

Το City απολαμβάνει λοιπόν διαχρονικά μια σειρά προνομίων τα οποία το διαχωρίζουν από το υπόλοιπο Ηνωμένο Βασίλειο. Αναφερθήκαμε παραπάνω στο γεγονός ότι ο Γουλιέλμος ο Κατακτητής υποχρεωνόταν να αφήνει τα όπλα του έξω από τα τείχη για να εισέλθει στην πόλη. Ακόμα και σήμερα, όταν η βασίλισσα επισκέπτεται το City, σταματάει στο Temple Bar και περιμένει τον Lord Mayor, ο οποίος συνοδεύεται από άλλους αξιωματούχους της πόλης. Η βασίλισσα αγγίζει το σπαθί του δημάρχου, συμβολίζοντας την πολιτική ασυνέχεια μεταξύ του City και της υπόλοιπης Βρετανίας. Κάθε χρόνο ο υπουργός οικονομικών της Μεγάλης Βρετανίας δίνει μια ομιλία στο Guildhall, την έδρα της κυβέρνησης του City και στην έπαυλη του Lord Mayor όπου αναφέρει τους τρόπους με τους οποίους προστατεύει τα συμφέροντα του χρηματοπιστωτικού τομέα.

Στο City κατοικούν περίπου 7.400 άνθρωποι και ο καθένας από αυτούς ψηφίζει στις δημοτικές εκλογές. Αυτό που διαφοροποιεί τις εκλογές στο City είναι το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις που έχουν την έδρα τους μέσα στο τετραγωνικό μίλι δικαιούνται και ψηφίζουν στις δημοτικές εκλογές. 450.000 εργαζόμενοι συρρέουν καθημερινά στο City και 11.500 ψήφοι αντιστοιχούν στις επιχειρήσεις που εδρεύουν στο City, οι οποίες στέλνουν εκλέκτορες στις τοπικές εκλογές. Η εκπροσώπηση των επιχειρήσεων είναι σχεδόν διπλάσια από αυτή των μόνιμων κατοίκων. Από τις 25 εκλογικές περιφέρειες, οι μόνιμοι κάτοικοι ψηφίζουν μόνο στις 4. Στις υπόλοιπες 21 στέλνουν αντιπροσώπους οι επιχειρήσεις. Αυτό αντικατοπτρίζεται και στην επίσημη περιγραφή των καθηκόντων του Lord Mayor, ο οποίος στην επίσημη ιστοσελίδα του οργανισμού που διοικεί το City περιγράφεται ως διεθνής πρεσβευτής του χρηματοπιστωτικού τομέα του Ηνωμένου Βασιλείου. Ο Lord Mayor εκλέγεται και εκπροσωπεί κυρίως την Goldman Sachs, την Τράπεζα της Κίνας και την KPMG.

Πέρα από μια περίπλοκη μεσαιωνική διοικητική δομή δημοτικών συμβούλων, Aldermen και σερίφηδων, οι οποίοι διοικούν έναν οργανισμό, η μυστικοπάθεια του οποίου είναι πρωτοφανής για τη χώρα με τη μεγαλύτερη δημοκρατική παράδοση στον κόσμο³, υπάρχει και ο Rememberancer. Ο Rememberancer είναι ο παλαιότερος θεσμοθετημένος λομπίστας στο κόσμο. Ο θεσμός ξεκίνησε το 1571 και δρα σαν ενδιάμεσος ανάμεσα στην κυβέρνηση του υπόλοιπου βασιλείου και του City. Παλαιότερα δρούσε σαν ενδιάμεσος μεταξύ του Lord Mayor και του στέμματος, ενώ με την μετατόπιση της εξουσίας από το παλάτι στη Βουλή των κοινοτήτων, μετακινήθηκε και αυτός. Σήμερα αποτελεί τον μοναδικό μη κοινοβουλευτικό μέσα στην αίθουσα και δουλειά του είναι η διατήρηση και η επέκταση της θέσης του City καθώς και η διασφάλιση των καθιερωμένων δικαιωμάτων και προνομίων του.

Το City λοιπόν είναι και δεν είναι τμήμα του Ηνωμένου Βασιλείου και από αυτή την άποψη δεν αποτελεί τμήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πως θα μπορούσε άλλωστε, μιας και δεν αποτελεί δημοκρατία. Αποτελεί την ιδανική έδρα του τραπεζικού κεφαλαίου. Συνδυάζει όλα τα πλεονεκτήματα ενός φορολογικού παραδείσου όπως χαμηλή ως μηδενική φορολογία και ελάχιστη ή έστω εξαιρετικά ευνοϊκή ρύθμιση της αγοράς στην οποία δραστηριοποιείται, καθώς και πρόσβαση σε εξειδικευμένο επιστημονικό δυναμικό στην καρδιά μιας σύγχρονης πολυπολιτισμικής μεγαλούπολης. Μια μεσαιωνική, ανεξάρτητη δικαιοδοσία κρυμμένη στο κέντρο της παλαιότερης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στον σύγχρονο κόσμο.

³ Είναι χαρακτηριστικό ότι το City of London Corporation δε δημοσιεύει πουθενά τα περιουσιακά και άλλα οικονομικά στοιχεία του.

The City of London

1. Ιστορία του City of London

1.1. Οικισμός Londinium

Tο „Λοντίνιο“, γνωστό και ως Ρωμαϊκό Λονδίνο, ήταν η πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Βρετανίας κατά το μεγαλύτερο μέρος της περιόδου της ρωμαϊκής κυριαρχίας. Αρχικά ήταν ένας οικισμός που ιδρύθηκε στη σημερινή τοποθεσία της πόλης του Λονδίνου γύρω στο 47–50 μ.Χ. (H. Richard, 2018). Βρισκόταν σε ένα βασικό σημείο διέλευσης πάνω από τον ποταμό Τάμεση που μετέτρεψε την πόλη σε οδικό σύνδεσμο και σημαντικό λιμάνι, λειτουργώντας ως σημαντικό εμπορικό κέντρο στη Ρωμαϊκή Βρετανία μέχρι την εγκατάλειψή του κατά τον 5ο αιώνα (J. Hill, 2011).

Μετά την ίδρυση της πόλης στα μέσα του 1ου αιώνα, το πρώιμο Londinium καταλάμβανε τη σχετικά μικρή έκταση 1,4 τετραγωνικά χιλιόμετρα, περίπου ισοδύναμη με το μέγεθος του σημερινού Hyde Park. Το έτος 60 ή 61, η εξέγερση των Iceni υπό την Boudica, ανάγκασε τις ρωμαϊκές αρχές να εγκαταλείψουν τον οικισμό, ο οποίος στη συνέχεια ισοπεδώθηκε. Μετά την ήττα της Boudica από τον Ρωμαίο κυβερνήτη Gaius Suetonius Paulinus, ιδρύθηκε στρατιωτική εγκατάσταση και η πόλη ξαναχτίστηκε (L. Dunwoodie, 2015).

Πιθανότατα είχε ανακάμψει σε μεγάλο βαθμό μέσα σε περίπου μια δεκαετία ενώ κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 1ου αιώνα, το Λοντίνιο επεκτάθηκε γρήγορα, έγινε η μεγαλύτερη πόλη της Βρετανίας και του παρασχέθηκαν μεγάλα δημόσια κτίρια όπως το φόρουμ και το αμφιθέατρο (P. Marsden, 1987).

Μέχρι το τέλος του αιώνα, το Λοντίνιο είχε αυξηθεί κατά προσέγγιση σε 30.000 ως 60.000 άτομα, αντικαθιστώντας σχεδόν το Καμουλόντουμ (Κόλτσεστερ) ως πρωτεύουσα της επαρχίας, και στα μέσα του 2ου αιώνα το Λοντίνιο βρισκόταν στο απόγειό του. Το φόρουμ-βασιλική του ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κτίσματα βόρεια των Άλπεων όταν ο αυτοκράτορας Αδριανός επισκέφτηκε το Λοντίνιο το 122. Οι ανασκαφές ανακάλυψαν στοιχεία μεγάλης πυρκαγιάς που κατέστρεψε μεγάλο μέρος της πόλης λίγο αργότερα, αλλά η πόλη ξαναχτίστηκε ξανά. Στο δεύτερο μισό του 2ου αιώνα, το Λοντίνιο φαίνεται να έχει συρρικνωθεί τόσο σε μέγεθος όσο και σε πληθυσμό (H. Richard, 2018).

Αν και το Λοντίνιο παρέμεινε σημαντικό για την υπόλοιπη ρωμαϊκή περίοδο, δεν προέκυψε περαιτέρω επέκταση. Υποστήριζε έναν μικρότερο αλλά σταθερό πληθυσμό οικισμών, καθώς οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν ότι μεγάλο μέρος της πόλης μετά από αυτή την ημερομηνία καλύφθηκε από σκοτεινή γη - το υποπροϊόν των αστικών οικιακών απορριμμάτων, της κοπριάς, των κεραμικών

πλακιδίων και των μη αγροτικών υπολειμμάτων. Κάποια στιγμή μεταξύ 190 και 225, οι Ρωμαίοι έχτισαν ένα αμυντικό τείχος γύρω από την προς την ξηρά πλευρά της πόλης. Το Τείχος του Λονδίνου επέζησε για άλλα 1.600 χρόνια και καθόρισε ευρέως την περίμετρο της παλιάς πόλης του Λονδίνου (N. Bateman, 2008).

1.2 Η παρακμή της Ρωμαϊκής Βρετανίας

Η Ρωμαϊκή Βρετανία είναι η περίοδος στην κλασική αρχαιότητα όταν μεγάλα τμήματα του νησιού της Μεγάλης Βρετανίας ήταν υπό κατοχή από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Η κατοχή διήρκεσε από το 43 μ.Χ. έως το 410 μ.Χ. (S. Hornblower, 1998).

Ο Ιούλιος Καίσαρας εισέβαλε στη Βρετανία το 55 και το 54 π.Χ. ως μέρος των Γαλατικών Πολέμων του (W. S. Bohn 1869). Σύμφωνα με τον Καίσαρα, οι Βρετανοί είχαν καταληφθεί ή αφομοιωθεί πολιτιστικά από άλλες κελτικές φυλές κατά τη βρετανική εποχή του σιδήρου και βοηθούσαν τους εχθρούς του Καίσαρα. Έλαβε φόρο τιμής, τοποθέτησε τον φιλικό βασιλιά Mandubracius πάνω από τους Trinovantes και επέστρεψε στη Γαλατία. Οι προγραμματισμένες επιδρομές υπό τον Αύγουστο ακυρώθηκαν το 34, 27 και 25 π.Χ. Το 40 μ.Χ., ο Καλιγούλας συγκέντρωσε 200.000 άνδρες στη Μάγχη της ηπείρου, μόνο για να τους βάλει να μαζέψουν κοχύλια (musculi) σύμφωνα με τον Σουετώνιο, ίσως ως συμβολική χειρονομία για να κηρύξουν τη νίκη του Καλιγούλα στη θάλασσα. (A. Bowman, 1996). Τρία χρόνια αργότερα, ο Κλαύδιος οδήγησε τέσσερις λεγεώνες να εισβάλουν στη Βρετανία και να αποκαταστήσουν τον εξόριστο βασιλιά Βέρικα πάνω από τους Ατρεμπάτες. Οι Ρωμαίοι νίκησαν τους Κατουβελάουνοι και στη συνέχεια οργάνωσαν τις κατακτήσεις τους ως επαρχία της Βρετανίας (Λατινικά: Provincia Britannia). Μέχρι το έτος 47 μ.Χ., οι Ρωμαίοι κατείχαν τα εδάφη νοτιοανατολικά της οδού Fosse. Ο έλεγχος της Ουαλίας καθυστέρησε λόγω των ανατροπών και των επιπτώσεων της εξέγερσης του Boudica, αλλά οι Ρωμαίοι επεκτάθηκαν σταθερά προς τα βόρεια (N. Crane, 2016).

Το τέλος της ρωμαϊκής κυριαρχίας στη Βρετανία ήταν η μετάβαση από τη Ρωμαϊκή Βρετανία στη μεταρωμαϊκή Βρετανία. Η ρωμαϊκή κυριαρχία έληξε σε διαφορετικά μέρη της Βρετανίας σε διαφορετικές εποχές και υπό διαφορετικές συνθήκες (C. Snyder, 1998).

Το 383, ο Magnus Maximus απέσυρε στρατεύματα από τη βόρεια και δυτική Βρετανία, αφήνοντας πιθανώς τους τοπικούς πολέμαρχους επικεφαλής. Γύρω στο 410, οι Ρωμανό-Βρετανοί έδιωξαν τους δικαστές του Κωνσταντίνου Γ'. Είχε προηγουμένως απογυμνώσει τη ρωμαϊκή φρουρά από τη Βρετανία και την είχε μεταφέρει στη Γαλατία ως απάντηση στη διάβαση του Ρήνου στα τέλη του

406, αφήνοντας το νησί, θύμα βαρβαρικών επιθέσεων. Ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας Ονόριος απάντησε σε αίτημα για βοήθεια με το *Rescript of Honorius*, λέγοντας στις ρωμαϊκές πόλεις να φροντίσουν για την άμυνά τους, μια σιωπηρή αποδοχή της προσωρινής βρετανικής αυτοδιοίκησης. Ο Ονώριος διεξήγαγε έναν πόλεμο μεγάλης κλίμακας στην Ιταλία εναντίον των Βησιγόθων υπό τον αρχηγό τους Αλάρικο, με την ίδια τη Ρώμη να πολιορκείται. Καμία δύναμη δεν θα μπορούσε να γλιτώσει για να προστατεύσει τη μακρινή Βρετανία. Αν και είναι πιθανό ότι ο Ονώριος περίμενε να ανακτήσει τον έλεγχο των επαρχιών σύντομα, στα μέσα του 6ου αιώνα ο Προκόπιος αναγνώρισε ότι ο ρωμαϊκός έλεγχος της Βρετανίας είχε χαθεί εντελώς (F. Sunderland, 1987).

Υπάρχουν διάφορες ερμηνείες που χαρακτηρίζουν τα γεγονότα με τρόπο που υποστηρίζει μια συγκεκριμένη θέση χωρίς να αμφισβητείται η βασική χρονολογία.

Ο ιστορικός Theodor Mommsen (1885) είπε ότι «Δεν ήταν η Βρετανία που εγκατέλειψε τη Ρώμη, αλλά η Ρώμη που εγκατέλειψε τη Βρετανία...», υποστηρίζοντας ότι οι ρωμαϊκές ανάγκες και προτεραιότητες βρίσκονται αλλού. Η θέση του διατήρησε επιστημονική υποστήριξη με την πάροδο του χρόνου.

Ο Michael Jones (1998) είχε την αντίθετη άποψη, λέγοντας ότι η Βρετανία ήταν αυτή που έφυγε από τη Ρώμη, υποστηρίζοντας ότι πολλοί σφετεριστές με έδρα τη Βρετανία σε συνδυασμό με κακή διοίκηση προκάλεσαν την εξέγερση των Ρωμανό-Βρετανών. Ορισμένοι μελετητές όπως ο J. B. Bury (1920) και ο Γερμανός ιστορικός Ralf Scharf, διαφώνησαν πλήρως με την τυπική χρονολογία υποστηρίζοντας ότι τα στοιχεία στην πραγματικότητα συνάπτουν με τη μετέπειτα ρωμαϊκή ανάμειξη στη Βρετανία, μετά το 410.

1.3 Η Αγγλοσαξονική αποκατάσταση

Μέχρι το 400μ.Χ., οι ρωμαϊκές επαρχίες στη Βρετανία - όλη η επικράτεια στα νότια του Τείχους του Αδριανού - αποτελούσαν περιφερειακό τμήμα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, χάνονταν περιστασιακά λόγω κάποιας εξέγερσης ή εισβολής, αλλά μέχρι τότε πάντα ανέκαμπταν. Αυτός ο φαύλος κύκλος διαλύθηκε την επόμενη δεκαετία. Τελικά, γύρω στο 410μ.Χ., αν και η ρωμαϊκή δύναμη παρέμεινε μια υπολογίσιμη δύναμη για άλλες τρεις γενιές σε μεγάλο μέρος της Γαλατίας, η Βρετανία γλύτωσε από τον άμεσο αυτοκρατορικό έλεγχο σε μια περίοδο που ονομάστηκε "Υπορωμαϊκή". (P. Salway, 1981).

Η ιστορία αυτής της περιόδου ήταν παραδοσιακά μια αφήγηση παρακμής και πτώσης. Ωστόσο, στοιχεία από το *Verulamium* υποδηλώνουν ότι η ανοικοδόμηση αστικού τύπου, συνεχιζόταν μέχρι

The City of London

και τα τέλη του πέμπτου αιώνα. Στο *Silchester*, σημάδια της υπορωμαϊκής κατοχής εντοπίζονται μέχρι και το 500μ.Χ., ενώ στο *Wroxeter*, νέα λουτρά έχουν εντοπιστεί ως ρωμαϊκού τύπου (M.G. Fullford, 1985)

Παρά την απομάκρυνση της Βρετανίας από το Ρωμαϊκό καθεστώς, η λατινική γλώσσα και η ρωμαϊκή εκπαίδευση φαίνεται να επιβιώνει στο πέρασμα των χρόνων, τουλάχιστον ανάμεσα στην ελίτ κοινωνία και σε συσχετισμό με το χριστιανικό δόγμα φτάνοντας έτσι μέχρι και τον 6^ο αιώνα μ.Χ. Αχρονολόγητα κείμενα αποδεικνύουν ή έστω αναφέρονται σε μια ακμάζουσα Βρετανία, η οποία εν απουσία της Ρωμαϊκής φορολογίας απολάμβανε την ευφορία και ευημερία. Μέχρι και τότε ωστόσο, γίνονται αναφορές για μια *Ρωμανοποιημένη Βρετανία*, φαινομενικά ωστόσο απόλυτα λειτουργική.

Η αγγλοσαξονική Αγγλία ή αλλιώς πρώιμη μεσαιωνική Αγγλία, που υπήρχε από τον 5^ο έως τον 11^ο αιώνα από το τέλος της Ρωμαϊκής Βρετανίας έως την κατάκτηση των Νορμανδών το 1066, αποτελούνταν από διάφορα αγγλοσαξονικά βασίλεια μέχρι το 927, όταν ενώθηκε ως Βασίλειο της Αγγλίας από τον Βασιλιά Εθελσταν. Έγινε μέρος της *Αυτοκρατορίας της Βόρειας Θάλασσας*, μιας προσωπικής ένωσης μεταξύ της Αγγλίας, της Δανίας και της Νορβηγίας τον 11ο αιώνα.

Οι Αγγλοσάξονες ήταν τα μέλη των γερμανόφωνων ομάδων που μετανάστευσαν στο νότιο μισό του νησιού της Μεγάλης Βρετανίας από την κοντινή βορειοδυτική Ευρώπη. Έτσι, η αγγλοσαξονική ιστορία ξεκινά κατά την περίοδο της υπορωμαϊκής Βρετανίας μετά το τέλος του ρωμαϊκού ελέγχου και εντοπίζει την ίδρυση αγγλοσαξονικών βασιλείων τον 5ο και 6ο αιώνα, τον εκχριστιανισμό τους κατά τον 7^ο αιώνα, συνεχίζει με την απειλή των εισβολών των Βίκινγκ και των Δανών εποίκων, την σταδιακή ενοποίηση της Αγγλίας υπό την ηγεμονία του Wessex κατά τον 9ο και 10ο αιώνα και τελειώνει με την κατάκτηση της Αγγλίας από τους Νορμανδούς από τον Γουλιέλμο τον Κατακτητή το 1066. Στα βασίλεια θα αναφερθούμε αναλυτικά στην συνέχεια (N. Higham & M. Ryan, 2013).

1.3.1 Τα επτά βασίλεια της Αγγλοσαξονικής Αγγλίας

Ο όρος «Επταρχία» είναι ένα συλλογικό όνομα που εφαρμόζεται στα επτά βασίλεια της αγγλοσαξονικής Αγγλίας τα οποία ήταν: Ανατολική Αγγλία, Έσσεξ, Κεντ, Μέρσια, Νορθούμπρια, Σάσεξ και Γουέσεξ.

Η ιστοριογραφική παράδοση των «επτά βασιλείων» είναι μεσαιωνική, καταγράφηκε για πρώτη φορά από τον Ερρίκο του Χάντινγκτον στο *Historia Anglorum* (H. Huntingdon, 1996).

Η περίοδος της επαρχίας διήρκεσε από το τέλος της ρωμαϊκής κυριαρχίας στη Βρετανία τον 5ο αιώνα, έως ότου τα περισσότερα από τα αγγλοσαξονικά βασίλεια περιήλθαν υπό την κυριαρχία του

Έγκμπερτ του Γουέσεξ το 829. Αυτή η περίπου 400χρονη περίοδος της ευρωπαϊκής ιστορίας είναι συχνά αναφέρεται ως Πρώιμος Μεσαίωνας ή, πιο αμφιλεγόμενα, ως Σκοτεινός Χρόνος. Αν και η επαρχία υποδηλώνει την ύπαρξη επτά βασιλείων, ο όρος χρησιμοποιείται απλώς ως ετικέτα ευκολίας και δεν υπονοεί την ύπαρξη μιας ξεκάθαρης ή σταθερής ομάδας επτά βασιλείων. Ο αριθμός των βασιλείων και των υποβασιλείων κυμάνθηκε γρήγορα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, καθώς οι ανταγωνιστές βασιλιάδες διεκδικούσαν την υπεροχή (N.F. Cantor, 1993).

Η παρακμή της Επαρχίας και η τελική εμφάνιση του βασιλείου της Αγγλίας ήταν μια μακρόχρονη διαδικασία, που έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια του 9ου έως του 10ου αιώνα. Κατά τη διάρκεια του 9ου αιώνα, ο δανικός θύλακας στο Γιορκ επεκτάθηκε στο Danelaw, με περίπου τη μισή Αγγλία υπό Δανική κυριαρχία. Η αγγλική ενοποίηση υπό τον Άλφρεντ τον Μέγα ήταν μια αντίδραση στην απειλή από τον κοινό εχθρό. Το 886, ο Άλφρεντ ξαναπήρε το Λονδίνο και το Αγγλοσαξονικό Χρονικό λέει ότι «όλος ο Άγγλος λαός που δεν υπόκεινται στους Δανούς υποτάχθηκαν στον βασιλιά Άλφρεντ».

Η ενοποίηση του βασιλείου της Αγγλίας ολοκληρώθηκε μόλις τον 10ο αιώνα, μετά την εκδίωξη του Eric Bloodaxe ως βασιλιά της Northumbria. Ο Ethelstan ήταν ο πρώτος που έγινε βασιλιάς όλης της Αγγλίας. (J. Campell, 1991)

1.4 Η μεσαιωνική εποχή

Η κατάληψη του Λονδίνου από τον Άλφρεντ και η ανοικοδόμηση της παλιάς ρωμαϊκής πόλης ήταν ένα σημείο καμπής στην ιστορία, όχι μόνο ως η μόνιμη εγκατάσταση του City του Λονδίνου, αλλά και ως μέρος μιας ενωτικής στιγμής στην αρχή της Αγγλίας, με το Wessex να γίνεται το κυρίαρχο αγγλικό βασίλειο και η απόκρουση (σε κάποιο βαθμό) της κατοχής και των επιδρομών των Βίκινγκ. Ενώ το Λονδίνο, και μάλιστα η Αγγλία, υποβλήθηκαν στη συνέχεια σε περαιτέρω περιόδους επιδρομών και κατοχής των Βίκινγκ και των Δανών, επικράτησε η ίδρυση του City του Λονδίνου και του Βασιλείου της Αγγλίας (P. Ackyord, 2000).

Τον 10ο αιώνα, ο Athelstan επέτρεψε την ίδρυση οκτώ νομισματοκοπειών, σε σύγκριση με έξι στην πρωτεύουσά του, το Winchester, υποδεικνύοντας τον πλούτο του City. Η γέφυρα του Λονδίνου, η οποία είχε καταρρεύσει μετά τη ρωμαϊκή εκκένωση και την εγκατάλειψη του Λονδίνου, ξαναχτίστηκε από τους Σάξονες, αλλά καταστράφηκε περιοδικά από επιδρομές των Βίκινγκ.

Καθώς το επίκεντρο του εμπορίου και του πληθυσμού μεταφέρθηκε πίσω στα παλιά ρωμαϊκά τείχη, ο παλαιότερος οικισμός των Σαξόνων του Lundenwic εγκαταλείφθηκε σε μεγάλο βαθμό και απέκτησε το όνομα Ealdwic (ο «παλιός οικισμός»). Το όνομα επιβιώνει σήμερα ως Aldwych (η

The City of London

«παλιά αγορά»), ένα όνομα μιας οδού και μιας περιοχής της πόλης του Westminster μεταξύ του Westminster και του City του Λονδίνου (A. Vince, 1990).

1.4.1 Γουίλιαμ ο Κατακτητής

Η Μάχη του Χάστινγκς που διεξήχθη στις 14 Οκτωβρίου 1066, μεταξύ του Νορμανδο-γαλλικού στρατού του Γουίλιαμ, του Δούκα της Νορμανδίας, και ενός αγγλικού στρατού υπό τον αγγλοσάξονα βασιλιά Χάρολντ Γκόντγουινσον, ξεκίνησε τη νορμανδική κατάκτηση της Αγγλίας. Μετά τη Μάχη του Χέιστινγκς, ο Γουίλιαμ ο Κατακτητής βάδισε στο Λονδίνο, φτάνοντας μέχρι το Σάουθγουαρκ, αλλά δεν κατάφερε να περάσει τη Γέφυρα του Λονδίνου ή να νικήσει τους Λονδρέζους. Τελικά διέσχισε τον ποταμό Τάμεση στο Γουόλινγκφορντ, λεηλατώντας τη γη καθώς πήγαινε. Αντί να συνεχίσουν τον πόλεμο, ο Ένγκαρ ο Έθελινγκ, ο Έντουιν της Μέρσια και ο Μόρκαρ της Νορθούμπρια παραδόθηκαν στο Μπέρκαμστεντ. Ο Γουλιέλμος χορήγησε στους πολίτες του Λονδίνου ένα χάρτη το 1075. Το City ήταν ένα από τα λίγα παραδείγματα των Άγγλων που διατήρησαν κάποια εξουσία και δεν καλύφθηκε από το Domesday Book (D. Bates, 2001).

Ο Γουίλιαμ έχτισε τρία κάστρα γύρω από την πόλη, για να κρατήσει τους Λονδρέζους υποταγμένους:

- Ο Πύργος του Λονδίνου, ο οποίος εξακολουθεί να είναι μια σημαντική εγκατάσταση.
- Το Κάστρο του Baynard, το οποίο δεν υπάρχει πια, αλλά έδωσε το όνομά του σε μια περιφέρεια της πόλης.
- Ο Πύργος ή το Κάστρο του Montfichet στο λόφο Ludgate, το οποίο διαλύθηκε και πουλήθηκε τον 13ο αιώνα.

(D.C. Douglas, 1964).

1.4.2 Η Ιστορία της Magna Carta

Το City του Λονδίνου έπαιξε ενεργό ρόλο στα γεγονότα που οδήγησαν στη δημιουργία της Magna Carta το 1215 και ο Δήμαρχος (αργότερα γνωστός ως Lord Mayor) διορίστηκε, μαζί με τους βαρόνους, για να μεριμνήσει για την εκτέλεση των διατάξεων του. Το Λονδίνο ήταν επίσης η μόνη πόλη που κατονομαζόταν συγκεκριμένα στο έγγραφο, στη ρήτρα που το έλεγε αυτό «Το City του Λονδίνου θα έχει όλες τις αρχαίες ελευθερίες του τόσο από την ξηρά όσο και από το νερό» (Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do/history-and-heritage/magna-carta>)

Η Magna Carta («Μεγάλη Χάρτα») είναι ένα έγγραφο που εγγυάται τις αγγλικές πολιτικές ελευθερίες και συντάχθηκε στο Runnymede, ένα λιβάδι δίπλα στον ποταμό Τάμεση, υπογράφηκε από τον

Κοντός Γεώργιος

Βασιλιά Ιωάννη στις 15 Ιουνίου 1215, με τροποποιήσεις, το 1216, το 1217 και το 1225, υπό την πίεση των επαναστατημένων βαρόνων του. Δηλώνοντας ότι ο κυρίαρχος υπόκειται στο κράτος δικαίου και τεκμηριώνοντας τις ελευθερίες που κατέχουν οι «ελεύθεροι άνθρωποι», παρείχε τη βάση για τα ατομικά δικαιώματα στην αγγλοαμερικανική νομολογία.

Μεταξύ των διατάξεων της Μάγκνα Κάρτα ήταν ρήτρες που προβλέπουν μια ελεύθερη εκκλησία, μεταρρυθμίσεις του νόμου και της δικαιοσύνης και έλεγχαν τη συμπεριφορά των βασιλικών αξιωματούχων. Μία από τις 63 ρήτρες του χάρτη ανέθεσε στους βαρόνους να επιλέξουν 25 εκπροσώπους που θα χρησιμεύουν ως «μορφή ασφάλειας» που διασφαλίζει τη διατήρηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που είχαν απαριθμηθεί. Πάνω απ' όλα, η Magna Carta εγγυήθηκε ότι η κυβέρνηση, βασιλική ή άλλη, θα περιοριζόταν από τον γραπτό νόμο της χώρας.

Υπάρχουν τέσσερα σωζόμενα πρωτότυπα αντίγραφα της Magna Carta του 1215. Δύο από αυτά φυλάσσονται από τις εκκλησίες του καθεδρικού ναού στις οποίες είχαν αρχικά κατατεθεί—το Λίνκολν και το Σάλσμπερι— και τα άλλα δύο βρίσκονται στη Βρετανική Βιβλιοθήκη στο Λονδίνο. Τα τέσσερα «πρωτότυπα» συγκεντρώθηκαν σε ένα μέρος για πρώτη φορά τον Φεβρουάριο του 2015 ως μέρος ενός εορτασμού της Βρετανικής Βιβλιοθήκης για την 800η επέτειο από την έκδοση του χάρτη. (Πηγή: <https://www.britannica.com/topic/Magna-Carta>)

1.4.2 Εξέγερση των χωρικών

Η εξέγερση των χωρικών, που ονομάστηκε επίσης Εξέγερση του Γουάτ Τάιλερ, ήταν μια μεγάλη εξέγερση σε μεγάλα τμήματα της Αγγλίας το 1381. Η εξέγερση είχε διάφορες αιτίες, συμπεριλαμβανομένων των κοινωνικοοικονομικών και πολιτικών εντάσεων που προκλήθηκαν από τον Μαύρο Θάνατο τη δεκαετία του 1340. τους υψηλούς φόρους που προέκυψαν από τη σύγκρουση με τη Γαλλία κατά τη διάρκεια του Εκατονταετούς Πολέμου και την αστάθεια στην τοπική ηγεσία του Λονδίνου.

Η εξέγερση του 1381 ξέσπασε στο Έσσεξ, μετά την άφιξη του Τζον Μπάμπτον για να ερευνήσει τη μη πληρωμή του εκλογικού φόρου στις 30 Μαΐου. Ο Μπάμπτον ήταν μέλος του Κοινοβουλίου, ειρηνοδίκης και είχε καλή σχέση με τους βασιλικούς κύκλους. Στο Brentwood κάλεσε εκπροσώπους από τα γειτονικά χωριά Corringham, Fobbing και Stanford-le-Hope για να εξηγήσει και να καλύψει τις ελλείψεις. Οι χωρικοί φαίνεται να έφτασαν καλά οργανωμένοι και οπλισμένοι με παλιά τόξα και ραβδιά. Ο Μπάμπτον ανέκρινε πρώτα τους ανθρώπους του Φόμπινγκ, ο εκπρόσωπος του οποίου, ο Τόμας Μπέικερ, δήλωσε ότι το χωριό του είχε ήδη πληρώσει τους φόρους τους και ότι δεν θα υπήρχαν άλλα χρήματα. Όταν ο Μπάμπτον και δύο λοχίες προσπάθησαν να συλλάβουν τον Baker,

The City of London

ξέσπασε βία. Ο Μπάμπτον δραπέτευσε και υποχώρησε στο Λονδίνο, αλλά τρεις από τους υπαλλήλους του και αρκετοί από τους κατοίκους του Brentwood που είχαν συμφωνήσει να ενεργήσουν ως ένορκοι σκοτώθηκαν. Την επόμενη μέρα, η εξέγερση μεγάλωνε ραγδαία. Οι χωρικοί διέδωσαν τα νέα σε όλη την περιοχή και ο John Geoffrey, ένας τοπικός δικαστικός επιμελητής, οδήγησε μεταξύ Brentwood και Chelmsford, συγκεντρώνοντας υποστήριξη. Στις 4 Ιουνίου, οι επαναστάτες συγκεντρώθηκαν στο Bocking, όπου φαίνεται ότι συζητήθηκαν τα μελλοντικά τους σχέδια. Οι αντάρτες του Έσσεξ, πιθανώς μερικών χιλιάδων, προχώρησαν προς το Λονδίνο, άλλοι πιθανώς ταξίδευαν απευθείας και άλλοι μέσω του Κεντ. Μια ομάδα, υπό την ηγεσία του John Wrawe, ενός πρώην ιερέα, βάδισε βόρεια προς τη γειτονική κομητεία του Suffolk, με την πρόθεση να εγείρει μια εξέγερση εκεί (A. Dunn, 2002 & J. Sumption, 2009).

Οι αντάρτες άρχισαν να περνούν από το Southwark στη Γέφυρα του Λονδίνου το απόγευμα της 13ης Ιουνίου. Οι άμυνες στη Γέφυρα του Λονδίνου άνοιξαν από μέσα, είτε σε συμπάθεια για την υπόθεση των επαναστατών είτε από φόβο, και οι αντάρτες προχώρησαν στην πόλη. Την ίδια στιγμή, η δύναμη των ανταρτών από το Έσσεξ πήρε το δρόμο της προς το Aldgate στη βόρεια πλευρά της πόλης. Οι αντάρτες σάρωσαν δυτικά μέσα από το κέντρο της πόλης και το Aldgate άνοιξε για να μουν οι υπόλοιποι αντάρτες. Οι αντάρτες κατέλαβαν την Πόλη και τον Πύργο του Λονδίνου, αλλά η εξέγερση έληξε αφού ο αρχηγός της, Γουότ Τάιλερ, σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια μιας αντιπαράθεσης που περιλάμβανε τον Λόρδο Δήμαρχο Γουίλιαμ Γουόλγουορθ (J. Sumption, 2009).

1.5 Οι φωτιές του City of London

Όπως όλες οι παλιές πόλεις, το Λονδίνο έχει βιώσει πολλές σοβαρές πυρκαγιές κατά τη διάρκεια της ιστορίας του. Μια πόλη μεσαιωνική, εντός των ρωμαϊκών τειχών, με στενούς και γεμάτους στροφές δρόμους, με ξύλινα σπίτια που είχαν στέγες από άχυρο, των οποίων οι επάνω όροφοι προεξείχαν από το ισόγειο, σε σημείο ώστε να εφάπτονται τα απέναντι κτίρια, με εγκαταστάσεις (βιοτεχνίες, αποθήκες, εργαστήρια), όπου υπήρχε άφθονο αλκοόλ, πυρίτιδα, πίσσα, κάρβουνο, λίπος και άλλα εύφλεκτα υλικά, πυκνοκατοικημένη. Το Λονδίνο εκείνη την εποχή αριθμούσε 500.000 κατοίκους, εκ των οποίων οι 80.000 (το 1/6 του συνόλου) ήταν οι εντός των τειχών κάτοικοι σε μια έκταση 700 εκταρίων.

Στο ιστορικό κέντρο, στο City (η περιοχή εντός των τειχών) στεγάζονταν Υπηρεσίες και οι διάφορες επιχειρήσεις, ενώ οι περισσότεροι κάτοικοι έμεναν εκτός των τειχών. Εκτός των τειχών στο Ουάιτχολ βρίσκονταν η Βουλή, το βασιλικό παλάτι και οι σημαντικότερες κρατικές και διοικητικές Υπηρεσίες, οι περισσότεροι Λονδρέζοι καθώς και οι αριστοκράτες.

Κοντός Γεώργιος

Οι πυρκαγιές ήταν ένα καθημερινό φαινόμενο. Το Λονδίνο, είχε ζήσει και άλλες μεγάλες πυρκαγιές (το 1123, το 1130, το 1135, το 1212, κ.ά.). Το 1212 είχε 3.000 θύματα, όταν η πόλη αριθμούσε 50.000 κατοίκους. Βέβαια δε θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η φωτιά ήταν αυτή που παρείχε ενέργεια για το φωτισμό, τη θέρμανση, το μαγείρεμα. Άρα κάθε εστία φωτιάς μπορούσε να αποτελέσει και εστία εκδήλωσης πυρκαγιάς σε ένα άκρως εύφλεκτο περιβάλλον. Μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές του παρελθόντος είχαν αποφασισθεί κάποια μέτρα (απαγόρευση εύφλεκτων δομικών υλικών, απομάκρυνση «επικίνδυνων» εγκαταστάσεων), αλλά ποτέ δεν υλοποιήθηκαν.

Την επικινδυνότητα της πόλης, την είχε αντιληφθεί και ο βασιλιάς Κάρολος Β', που το 1661 προειδοποίησε τον λόρδο Τόμας Μπλάντγουερθ, δήμαρχο της πόλης, για τον κίνδυνο της πυρκαγιάς χωρίς όμως να υπάρξει αποτέλεσμα. Οι Πυροσβεστικές Υπηρεσίες ήταν σχεδόν ανύπαρκτες και η μέθοδος που εφαρμόζετε ήταν να ανατινάζουν οικοδομικά τετράγωνα για να δημιουργήσουν αντιπυρική ζώνη. Μια μέθοδος που εύρισκε και την «λογική» αντίδραση των ιδιοκτητών, που πίστευαν ότι δεν κινδύνευαν οι δικές τους ιδιοκτησίες. Παράλληλα αν και το City είναι στις όχθες του Τάμεση ποταμού και θα μπορούσαν να αντλούν νερό από τον ποταμό για την κατάσβεση, δεν υπήρχαν προσβάσεις λόγω των κτισμάτων που υπήρχαν κατά μήκος της όχθης, αλλά και στην περίπτωση που εκδηλωνόταν πυρκαγιά και στις παρόχθιες εγκαταστάσεις, δεν μπορούσαν να πλησιάσουν τον ποταμό.

Τα μεσάνυχτα της Κυριακής 2 Σεπτέμβρη ξέσπασε φωτιά στο φούρνο του Τόμας Φάρινερ (Thomas Farriner), στην Pudding Lane του Κεντρικού Λονδίνου, που λόγω των προαναφερόμενων συνθηκών και των ανέμων που επικρατούσαν, εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα. Ο δήμαρχος δεν αντέδρασε έγκαιρα, για να δημιουργήσει αντιπυρικές ζώνες και ο αέρας οδήγησε στην μεγάλη καταστροφή. Η Γέφυρα του Λονδίνου παραδόθηκε και αυτή στην πύρινη λαίλαπα αλλά η φρουρά της, κατόρθωσε και έκοψε τη φωτιά με αντιπυρική ζώνη που δημιούργησε στο μέσον της.

Την 4η ημέρα, 5 Σεπτέμβρη, κόπασε ο άνεμος και κατάφεραν οι δυνάμεις να την σβήσουν. Ο απολογισμός όμως ήταν τραγικός: 13.200 σπίτια κάηκαν, 400 δρόμοι αχρηστεύτηκαν, ενώ κάηκαν και 87 ενοριακές εκκλησίες από τις 109, ο παλαιός καθεδρικός ναός του Αγίου Παύλου, πολλές κρατικές Υπηρεσίες και επιχειρήσεις. Τέλος προέκυψαν και 70.000 άστεγοι από τις 80.000 των κατοίκων της πυρόπληκτης περιοχής. Αναφέρονται μόνο 6 ανθρώπινα θύματα, αλλά πιθανά να μην καταμετρήθηκαν άτομα που απανθρακώθηκαν ή θύματα που ανήκαν στην κατώτερη τάξη.

Το χρονικό διάστημα εκείνο η Αγγλία ήταν σε εμπόλεμη κατάσταση, μιας και ο Δεύτερος Άγγλο - Ολλανδικός πόλεμος ήταν σε εξέλιξη, οι Γάλλο - Αγγλικές σχέσεις ήταν διαρκώς τεταμένες, υπήρχαν διενέξεις μεταξύ των Ρωμαιοκαθολικών και των πιστών της Αγγλικανικής Εκκλησίας, οπότε και οι

The City of London

Γάλλοι και οι Ολλανδοί, που κατοικούσαν στην περιοχή, θεωρήθηκαν εκείνοι αίτιοι της πυρκαγιάς, στοχοποιήθηκαν, κυνηγήθηκαν και λιντσαρίστηκαν, οπότε καταγράφηκαν στις παράλληλες απώλειες. Ο «δράστης» Τόμας Φάρινερ μέχρι το θάνατό του επέμενε πως είχε φροντίσει να μην καίνε οι στάχτες του φούρνου του, όταν πήγε για ύπνο.

Τα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα που δημιουργήθηκαν ήταν τεράστια. Ο βασιλιάς πρότεινε και προέτρεψε την μετακίνηση των πληγέντων, ενώ του έγιναν τρεις προτάσεις και νέοι σχεδιασμοί για την ανοικοδόμηση του Λονδίνου, με ένα ρυμοτομικό σχέδιο, που θα μείωνε τις δυσμενείς επιπτώσεις μιας ανάλογης μελλοντικής καταστροφής και θα αύξανε την ασφάλεια. (Κ. Κοκκολάκης, 2017).

1.6 Πρώιμη σύγχρονη περίοδος

Στη δεκαετία του 1630, το Στέμμα προσπάθησε να επεκτείνει τη δικαιοδοσία του Corporation of City of London στις γύρω περιοχές. Σε αυτό που μερικές φορές αποκαλείται «μεγάλη άρνηση», η Εταιρεία είπε όχι στον Βασιλιά, γεγονός που εν μέρει εξηγεί τη μοναδική κυβερνητική δομή της μέχρι σήμερα.

Στα τέλη του 16ου αιώνα, το Λονδίνο γινόταν όλο και περισσότερο ένα σημαντικό κέντρο τραπεζών και διεθνούς εμπορίου. Το Royal Exchange ιδρύθηκε το 1565 από τον Sir Thomas Gresham ως κέντρο εμπορίου για τους εμπόρους του Λονδίνου και κέρδισε τη βασιλική αιγίδα το 1571. Αν και δεν χρησιμοποιείται πλέον για τον αρχικό του σκοπό, η τοποθεσία του στη γωνία των Cornhill και Threadneedle Street συνεχίζει να είναι το γεωγραφικό κέντρο του πυρήνα του City των τραπεζικών και χρηματοοικονομικών υπηρεσιών, με την Τράπεζα της Αγγλίας να μετακομίζει στη σημερινή της τοποθεσία το 1734, απέναντι από το Royal Exchange στην οδό Threadneedle. Αμέσως στα νότια του Cornhill, η Lombard Street ήταν η τοποθεσία από το 1691 του Lloyd's Coffee House, που έγινε η κορυφαία ασφαλιστική αγορά παγκοσμίως. Ο ασφαλιστικός τομέας του Λονδίνου συνεχίζει να εδρεύει στην περιοχή, ιδιαίτερα στην Lime Street.

Το 1708, το αριστούργημα του Κρίστοφερ Ρεν, ο Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου, ολοκληρώθηκε στα γενέθλιά του. Η πρώτη λειτουργία είχε πραγματοποιηθεί στις 2 Δεκεμβρίου 1697, περισσότερα από 10 χρόνια νωρίτερα. Αντικατέστησε τον αρχικό St Paul's, που είχε καταστραφεί ολοσχερώς στη Μεγάλη Πυρκαγιά του Λονδίνου, και θεωρείται ένας από τους καλύτερους καθεδρικούς ναούς στη Βρετανία και εξαιρετικό παράδειγμα μπαρόκ αρχιτεκτονικής.

(Πηγή: <https://www.ft.com/content/7c8f24fa-3aa5-11e4-bd08-00144feabdc0>)

2. Εκσυγχρονισμός του City of London

2.1 Η ραγδαία ανάπτυξη του Λονδίνου κατά τον 18^ο αιώνα

Ο 18ος αιώνας ήταν μια περίοδος ταχείας ανάπτυξης για το Λονδίνο, αντανακλώντας τον αυξανόμενο εθνικό πληθυσμό, τις πρώτες αναταραχές της Βιομηχανικής Επανάστασης και τον ρόλο του Λονδίνου στο κέντρο της εξελισσόμενης Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Η αστική περιοχή επεκτάθηκε πέρα από τα σύνορα του City του Λονδίνου, κυρίως κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου προς το West End και το Westminster.

Η επέκταση συνεχίστηκε και έγινε πιο γρήγορη στις αρχές του 19ου αιώνα, με το Λονδίνο να αναπτύσσεται προς όλες τις κατευθύνσεις. Στα ανατολικά το λιμάνι του Λονδίνου αναπτύχθηκε γρήγορα κατά τη διάρκεια του αιώνα, με την κατασκευή πολλών αποβάθρων, που χρειαζόνταν καθώς ο Τάμεσης στην πόλη δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει τον όγκο του εμπορίου. Η άφιξη των σιδηροδρόμων και του μετρό σήμαινε ότι το Λονδίνο θα μπορούσε να επεκταθεί σε πολύ μεγαλύτερη περιοχή. Στα μέσα του 19ου αιώνα, με το Λονδίνο να εξακολουθεί να επεκτείνεται γρήγορα σε πληθυσμό και έκταση, η Πόλη είχε ήδη γίνει μόνο ένα μικρό μέρος της ευρύτερης μητρόπολης.

2.1.1 Η Βιομηχανική Επανάσταση

Η Βιομηχανική Επανάσταση ήταν η μετάβαση σε νέες διαδικασίες παραγωγής στη Μεγάλη Βρετανία, την ηπειρωτική Ευρώπη και τις Ηνωμένες Πολιτείες, κατά την περίοδο από το 1760 περίπου έως κάποια στιγμή μεταξύ 1820 και 1840. Αυτή η μετάβαση περιλάμβανε τη μετάβαση από τις μεθόδους παραγωγής με το χέρι στις μηχανές, χημική παραγωγή και διεργασίες παραγωγής σιδήρου, η αυξανόμενη χρήση της ατμοηλεκτρικής ενέργειας και της υδροηλεκτρικής ενέργειας, η ανάπτυξη εργαλειομηχανών και η άνοδος του μηχανοποιημένου εργοστασιακού συστήματος. Η Βιομηχανική Επανάσταση οδήγησε επίσης σε μια άνευ προηγουμένου αύξηση του ρυθμού αύξησης του πληθυσμού.

(Πηγή: <https://www.erih.net/how-it-started/industrial-history-of-european-countries>)

Η Βιομηχανική Επανάσταση ξεκίνησε στη Μεγάλη Βρετανία και πολλές από τις τεχνολογικές και αρχιτεκτονικές καινοτομίες ήταν βρετανικής προέλευσης (J. Horn, 2010). Στα μέσα του 18ου αιώνα, η Βρετανία ήταν το κορυφαίο εμπορικό έθνος στον κόσμο, έλεγχε μια παγκόσμια εμπορική αυτοκρατορία με αποικίες στη Βόρεια Αμερική και την Καραϊβική και με σημαντική στρατιωτική και πολιτική ηγεμονία στην ινδική υποήπειρο, ιδιαίτερα με την πρωτοβιομηχανοποιημένη Mughal Bengal, μέσω των δραστηριοτήτων της εταιρείας East India Company. Η ανάπτυξη του εμπορίου και

η άνοδος των επιχειρήσεων ήταν από τις κύριες αιτίες της Βιομηχανικής Επανάστασης (G. Reisman, 1998).

2.1.2 Το λιμάνι του Λονδίνου

Το λιμάνι του Λονδίνου ήταν κεντρικό στην οικονομία του Λονδίνου από την ίδρυση της πόλης τον 1ο αιώνα και συνέβαλε σημαντικά στην ανάπτυξη και την επιτυχία της πόλης. Τον 18ο και τον 19ο αιώνα, ήταν το πιο πολυσύχναστο λιμάνι στον κόσμο, με τις αποβάθρες να εκτείνονται συνεχώς κατά μήκος του Τάμεση για 11 μίλια (18 χλμ.) και πάνω από 1.500 γερανούς που χειρίζονταν 60.000 πλοία ετησίως. Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν ένας πρωταρχικός στόχος για τη Luftwaffe κατά τη διάρκεια του Blitz.

Μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα, η ναυτιλία γινόταν εξ ολοκλήρου εντός της πισίνας του Λονδίνου, (η πισίνα του Λονδίνου είναι ένα τμήμα του ποταμού Τάμεση από τη Γέφυρα του Λονδίνου μέχρι κάτω από το Limehouse), στο τμήμα του ποταμού Τάμεση κατά μήκος του Billingsgate στη νότια πλευρά του City του Λονδίνου. Όλα τα εισαγόμενα φορτία έπρεπε να παραδοθούν για επιθεώρηση και αξιολόγηση από τελωνειακούς υπαλλήλους, δίνοντας στην περιοχή το όνομα « Νόμιμες Αποβάθρες ». (Hall & Merifield, 1986)

Η πισίνα είδε μια εκπληκτική αύξηση τόσο στο εξωτερικό όσο και στο παράκτιο εμπόριο κατά το δεύτερο μισό του 18ου αιώνα. Τα δύο τρίτα των παράκτιων πλοίων που χρησιμοποιούσαν το Pool ήταν ανθρακωρυχεία που ανταποκρίνονταν σε αύξηση της ζήτησης άνθρακα καθώς ο πληθυσμός του Λονδίνου αυξανόταν. Το παράκτιο εμπόριο ουσιαστικά διπλασιάστηκε μεταξύ 1750 και 1796 φτάνοντας τα 11.964 πλοία το 1795. Στο εξωτερικό εμπόριο, το 1751 η ομάδα διαχειριζόταν 1.682 πλοία και 234.639 τόνους εμπορευμάτων. Μέχρι το 1794, αυτό είχε αυξηθεί σε 3.663 πλοία και 620.845 τόνους. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο ποταμός ήταν γεμάτος με σχεδόν συνεχείς τοίχους από προβλήτες που έτρεχαν για μίλια κατά μήκος και των δύο οχθών, και εκατοντάδες πλοία αγκυροβολημένα στον ποταμό ή δίπλα στις αποβάθρες. Στα τέλη του 18ου αιώνα, ένα φιλόδοξο σχέδιο προτάθηκε από τον Willey Reveley για να ισιώσει τον Τάμεση μεταξύ του Wapping και Woolwich Reach κόβοντας ένα νέο κανάλι στις χερσονήσους Rotherhithe, Isle of Dogs και Greenwich. Οι τρεις μεγάλες στροφές του πετάλου θα αποκόπτονταν με κλειδαριές, ως τεράστιες υγρές αποβάθρες. Αυτό δεν έγινε αντιληπτό, αν και ένα πολύ μικρότερο κανάλι, το City Canal, κόπηκε στη συνέχεια στο Isle of Dogs.

(Πηγή: <https://www.british-history.ac.uk/survey-london/vols43-4/pp247-248>)

2.1.2 City Canal

Το City Canal ήταν ένα σύντομο και βραχύβιο κανάλι που ανασκάφηκε στο Isle of Dogs στο ανατολικό Λονδίνο, συνδέοντας τις δύο όχθες του ποταμού Τάμεση.

Ο νόμος για τις αποβάθρες της Δυτικής Ινδίας του 1799 επέτρεψε στην City of London Corporation να κατασκευάσει ένα κανάλι από το Limehouse Reach έως το Blackwall Reach, πέρα από το Isle of Dogs. Σκοπός ήταν να παράσχει μια σύντομη διαδρομή για τα ιστιοφόρα πλοία, για να τα σώσει όταν ταξίδευαν στα νότια του Isle of Dogs, για να έχουν πρόσβαση στις προβλήτες στο άνω ρου του ποταμού. Εάν οι άνεμοι ήταν δυσμενείς, αυτό το ταξίδι θα μπορούσε να διαρκέσει κάποιο χρόνο. Η ιδέα είχε προταθεί από τον Ralph Walker το 1796. Οι έμποροι της Δυτικής Ινδίας τον προσέλαβαν ως μηχανικό και με τη βοήθεια των William Jessop, John Foulds και George Dance, ο οποίος ήταν τοπογράφος του City του Λονδίνου, παρουσίασε τα λεπτομερή σχέδια που επέτρεψαν τη λήψη του νόμου του Κοινοβουλίου (A. Skempton, 2002).

2.1.3 Ατμόπλοια

Τα δρομολόγια με ατμόπλοια ξεκίνησαν στον Τάμεση περίπου το 1815 και για σχεδόν 25 χρόνια ήταν η κύρια χρήση του ατμού για τη μεταφορά επιβατών πριν από την εμφάνιση των σιδηροδρόμων στη νότια Αγγλία. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, τουλάχιστον 80 ατμόπλοια καταγράφονται στον Τάμεση και ο νόμος για τα Steamboat του 1819 έγινε ο πρώτος νόμος που ρυθμίζει την ασφάλεια της νέας τεχνολογίας για το κοινό. (F. Dix, 1985).

Το λιμάνι του Λονδίνου, το οποίο χειριζόταν 12.000 παράκτια πλοία και πάνω από 3.000 υπερπόντια πλοία ετησίως μέχρι τα τέλη του δέκατου όγδοου αιώνα, γρήγορα εξαρτήθηκε από τα ατμόπλοια. Προηγουμένως, συμμορίες ανδρών σε βάρκες με κωπηλασία έσυραν τα ιστιοφόρα στο λιμάνι ενάντια στον άνεμο και την παλίρροια. Μέχρι το 1830, η χρήση ρυμουλκών ατμού έγινε μέρος του πεδίου μάχης μεταξύ των ανταγωνιστικών λιμενικών εταιρειών καθώς οι εταιρείες αποβάθρας του Λονδίνου και της St Katharine χρησιμοποιούσαν ατμόπλοια για να ρυμουλκούν πλοία πάνω στο ποτάμι πέρα από τις αποβάθρες της Δυτικής Ινδίας. Μέχρι το 1860, τα ρυμουλκά βιδών άρχισαν να εμφανίζονται, αλλά τα ρυμουλκά με κουπιά συνέχισαν να κατασκευάζονται καθ' όλη τη διάρκεια του δέκατου ένατου αιώνα και τελικά εξαφανίστηκαν τη δεκαετία του 1920 με την έλευση της πρόωσης ντίτζελ. Ένα ρυμουλκό ατμού επιβιώνει στο West India Docks, το ST Portway.

(Πηγή: <https://www.british-history.ac.uk/survey-london/vols43-4/pp248-268>)

The City of London

2.1.4 Οι υπηρεσίες του London River

Πριν από την κατασκευή των γεφυρών του Λονδίνου και του υπόγειου σιδηρόδρομου, ο ποταμός Τάμεσης χρησίμευε ως κύριος δρόμος για αιώνες. Οι προσπάθειες ρύθμισης της μεταφοράς επιβατών και εμπορευμάτων ξεκίνησαν το 1197, όταν ο βασιλιάς Ριχάρδος Α' πούλησε τα δικαιώματα του Στέμματος του Τάμεση στην City of London Corporation, η οποία στη συνέχεια προσπάθησε να αδειοδοτήσει τα σκάφη στον ποταμό. Το 1510 ο Ερρίκος VIII χορήγησε άδεια σε υδάτινους που έδινε αποκλειστικά δικαιώματα να μεταφέρουν επιβάτες στον ποταμό, και το 1555 ένας νόμος του Κοινοβουλίου ίδρυσε την Εταιρεία Watermen and Lightermen για τον έλεγχο της κυκλοφορίας στον Τάμεση (E. Graeme, 2003).

Τα επιβατηγά ατμόπλοια που εισήχθησαν το 1815 και η χρήση του ποταμού ως μέσου μαζικής μεταφοράς αυξήθηκε πολύ. Οι υπηρεσίες του ποταμού έτρεχαν από το Gravesend, το Margate και το Ramsgate μέσω του Greenwich και του Woolwich στο κεντρικό Λονδίνο. Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1850, περίπου 15.000 άτομα την ημέρα ταξίδευαν για να εργαστούν σε υπηρεσίες ατμοπλοϊκών σκαφών – διπλάσιος αριθμός επιβατών στους νεοαναδυόμενους σιδηροδρόμους. Με την αυξημένη συμφόρηση στο ποτάμι, οι συγκρούσεις και άλλα ατυχήματα έγιναν αντίστοιχα πιο συχνά, κυρίως με την καταστροφή της Πριγκίπισσας Αλίκης στο Woolwich το 1878.

(Πηγή: https://www.ltmuseum.co.uk/museum/gallery/gallery_sub.html?IXgallery=CGP.020.130)

Ενώ η εισαγωγή μεγάλων ατμόπλοιων και η κατασκευή γεφυρών απέσπασε τις επιχειρήσεις από τους υδάτινους χώρους του Τάμεση, η ανάπτυξη των σιδηροδρόμων απομάκρυνε τους επιβάτες από τις υπηρεσίες ατμόπλοιων και η χρήση του ποταμού για τις δημόσιες συγκοινωνίες άρχισε να έχει μια σταθερή πτώση. Οι εταιρείες παροχής υπηρεσιών ποταμού δυσκολεύτηκαν οικονομικά και το 1876, οι πέντε κύριες εταιρείες πλοίων συγχωνεύτηκαν για να σχηματίσουν την London Steamboat Company. Η εταιρεία εκτελούσε ένα μισάωρο δρομολόγιο από την Τσέλσι στο Γκρίνουιτς για οκτώ χρόνια έως ότου χρεοκόπησε το 1884. Ωστόσο, οι υπηρεσίες ποταμού συνεχίστηκαν υπό διαφορετική διαχείριση τον επόμενο αιώνα. Πολλά από τα ατμόπλοια με κουπιά του Τάμεση εκείνη την εποχή κατασκευάστηκαν από τη Σιδηρουργία του Τάμεση στο Bow Creek (S. Croad, 2003).

2.2 Η πορεία του City τον 19^ο και 20^ο αιώνα

Το 1894 έγινε μια προσπάθεια με τη Βασιλική Επιτροπή για τη Συγχώνευση της πόλης και της Κομητείας του Λονδίνου για να τερματιστεί η διάκριση μεταξύ του City και της γύρω κομητείας του Λονδίνου, αλλά με μια αλλαγή κυβέρνησης στο Westminster η επιλογή δεν υιοθετήθηκε. Η Πόλη ως

ξεχωριστή πολιτεία επέζησε παρά τη θέση της στο αστικό συγκρότημα του Λονδίνου και τις πολυάριθμες μεταρρυθμίσεις της τοπικής αυτοδιοίκησης. Υποστηρίζοντας αυτό το καθεστώς, η Πόλη ήταν ένας ειδικός κοινοβουλευτικός δήμος που εξέλεγε τέσσερα μέλη στη μη μεταρρυθμισμένη Βουλή των Κοινοτήτων, τα οποία διατηρήθηκαν μετά τον Μεταρρυθμιστικό Νόμο του 1832. Μειώθηκε σε δύο βάσει του νόμου περί ανακατανομής των εδρών του 1885 και έπαψε να είναι χωριστή εκλογική περιφέρεια σύμφωνα με τον νόμο περί αντιπροσώπευσης του λαού του 1948. Από τότε η Πόλη αποτελεί μειοψηφία (από άποψη πληθυσμού και έκτασης) των πόλεων του Λονδίνου και του Γουέστ μίνστερ (Young & Garside, 1982).

Ο πληθυσμός της πόλης μειώθηκε γρήγορα τον 19ο αιώνα και στο μεγαλύτερο μέρος του 20ού αιώνα, καθώς οι άνθρωποι μετακινήθηκαν προς τα έξω προς όλες τις κατευθύνσεις, ιδίως προς τα προάστια του Λονδίνου και πολλά κτίρια κατοικιών κατεδαφίστηκαν για να ανοίξουν χώρο για πολυκατοικίες γραφείων. Όπως πολλές περιοχές του Λονδίνου και άλλων βρετανικών πόλεων, η City έπεσε θύμα μεγάλης κλίμακας και εξαιρετικά καταστροφικού βομβαρδισμού από αεροπλάνα κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ειδικά στο Blitz. Ενώ ο καθεδρικός ναός του Αγίου Παύλου επέζησε από την επίθεση, μεγάλες εκτάσεις της περιοχής δεν επιβίωσαν και οι ιδιαίτερα βαριές επιδρομές στα τέλη Δεκεμβρίου 1940 οδήγησαν σε μια καταιγίδα πυρκαγιάς που γνωστή ως Δεύτερη Μεγάλη Πυρκαγιά του Λονδίνου.

Υπήρξε ένα σημαντικό πρόγραμμα ανοικοδόμησης τις δεκαετίες που ακολούθησαν τον πόλεμο, σε ορισμένα μέρη (όπως στο Barbican) αλλάζοντας δραματικά το αστικό τοπίο. Όμως, η καταστροφή του παλαιότερου ιστορικού ιστού επέτρεψε την κατασκευή σύγχρονων και μεγαλύτερης κλίμακας κτιρίων, ενώ σε εκείνα τα μέρη που δεν επηρεάστηκαν τόσο άσχημα από τις βόμβες, η Πόλη διατηρεί τον παλαιότερο χαρακτήρα μικρότερων κτιρίων. Το μοτίβο του δρόμου, το οποίο εξακολουθεί να είναι σε μεγάλο βαθμό μεσαιωνικό, άλλαξε ελαφρώς κατά τόπους, αν και υπάρχει μια πιο πρόσφατη τάση αντιστροφής ορισμένων από τις μεταπολεμικές μοντερνιστικές αλλαγές που έγιναν, όπως στην πλατεία Paternoster.

Το City υπέστη τρομοκρατικές επιθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της βομβιστικής επίθεσης στο Bishopsgate το 1993 (IRA) και των βομβιστικών επιθέσεων στο Λονδίνο στις 7 Ιουλίου 2005 (ισλαμιστικές). Σε απάντηση στον βομβαρδισμό του 1993, ένα σύστημα οδικών φραγμών, σημείων ελέγχου και καμερών παρακολούθησης που αναφέρονται ως « δακτύλιος από χάλυβα » διατηρήθηκε για τον έλεγχο των σημείων εισόδου στην πόλη.

The City of London

Στη δεκαετία του 1970 κατασκευάστηκαν ψηλά κτίρια γραφείων, συμπεριλαμβανομένου του πύργου NatWest, μήκους 183 μέτρων, 47 ορόφων, του πρώτου ουρανοξύστη στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η ανάπτυξη χώρων γραφείων έχει ενταθεί ιδιαίτερα στο κεντρικό, βόρειο και ανατολικό τμήμα, με ουρανοξύστες που περιλαμβάνουν το 30 St. Mary Axe ("το αγγουράκι"), το Leadenhall Building ("the Cheesegrater"), την οδό Fenchurch 20 ("το Walkie-Talkie"), τον Πύργο Broadgate, τον Πύργο Heron και το 22 Bishopsgate, το οποίο είναι το ψηλότερο κτίριο της πόλης.

Το κύριο οικιστικό τμήμα της πόλης σήμερα είναι το Barbican Estate, που κατασκευάστηκε μεταξύ 1965 και 1976. Το Μουσείο του Λονδίνου εδρεύει εκεί, όπως και μια σειρά από άλλες υπηρεσίες που παρέχονται από την εταιρεία (J. Beckett, 2005).

Σήμερα το City of London συναγωνίζεται με το Downtown Manhattan της Νέας Υόρκης ως την οικονομική πρωτεύουσα του κόσμου. Ενώ η Νέα Υόρκη είναι το πιο σημαντικό κέντρο διαπραγμάτευσης μετοχών, η αγορά συναλλάγματος του Λονδίνου είναι η μεγαλύτερη στον κόσμο, με βάση το ποσό των συναλλαγών. Το Χρηματιστήριο του Λονδίνου (μετοχές και ομόλογα), τα Lloyd's of London (ασφάλειες) και η Τράπεζα της Αγγλίας εδρεύουν όλα στην Πόλη. Πάνω από 500 τράπεζες έχουν γραφεία στην Πόλη. Η Αγορά Εναλλακτικών Επενδύσεων, μια αγορά για συναλλαγές σε μετοχές μικρότερων επιχειρήσεων, είναι μια πρόσφατη εξέλιξη. Το 2009, το City του Λονδίνου αντιπροσώπευε το 2,4% του ΑΕΠ του Ηνωμένου Βασιλείου.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/business/economic-research-and-information/Documents/city-statistics-briefing.pdf>)

Το Λονδίνο είναι η μεγαλύτερη αγορά συναλλάγματος στον κόσμο, με μεγάλο μέρος του εμπορίου να διεξάγεται στο City του Λονδίνου.

Πολλές μεγάλες παγκόσμιες εταιρείες έχουν την έδρα τους στην Πόλη, συμπεριλαμβανομένων των Aviva, BT Group, Lloyds Banking Group, Quilter, Prudential, Schroders, Standard Chartered και Unilever.

Πολλά από τα μεγαλύτερα δικηγορικά γραφεία του κόσμου έχουν την έδρα τους στην Πόλη, συμπεριλαμβανομένων τεσσάρων από τα δικηγορικά γραφεία " Magic Circle " (Allen & Overy, Freshfields Bruckhaus Deringer, Linklaters και Slaughter & May), καθώς και άλλες εταιρείες όπως η Ashurst LLP, DLA Piper, Eversheds Sutherland, Herbert Smith Freehills και Hogan Lovells (L. Hickman, 2004).

2.3 Wards – Πτέρυγες

Η πόλη αποτελείται από 25 θαλάμους. Είναι επιζώντες ενός μεσαιωνικού συστήματος διακυβέρνησης που επέτρεψε σε μια πολύ τοπική περιοχή να υπάρξει ως αυτοδιοικούμενη μονάδα εντός της ευρύτερης πόλης. Μπορούν να περιγραφούν ως εκλογικοί/πολιτικοί διαχωρισμοί, τελετουργικές, γεωγραφικές και διοικητικές οντότητες· υποδιαιρέσεις της πόλης. Κάθε τμήμα έχει έναν Δήμαρχο, ο οποίος μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1960 κατείχε το αξίωμα για μια ζωή, αλλά έκτοτε έβαζε τον εαυτό του για επανεκλογή τουλάχιστον κάθε 6 χρόνια. Τα τμήματα εξακολουθούν να έχουν ένα Beadle, μια αρχαία θέση που είναι πλέον σε μεγάλο βαθμό τελετουργική και η κύρια εναπομείνασα λειτουργία της οποίας είναι η λειτουργία ενός ετήσιου Wardmote από εκλογείς, αντιπροσώπους και αξιωματούχους. Στο Wardmote, ο Γενικός Διευθυντής του θαλάμου διορίζει τουλάχιστον έναν Αναπληρωτή για το επόμενο έτος. Κάθε πτέρυγα έχει επίσης μια λέσχη θαλάμων, η οποία είναι παρόμοια με μια ένωση κατοίκων (M. I. Cathcart, 1978).

Οι θάλαμοι είναι αρχαίοι και ο αριθμός τους έχει αλλάξει τρεις φορές από αμνημονεύτων χρόνων. Ο αριθμός τους δηλώθηκε ως 24 το έτος 1206. Το 1394 ο Farringdon χωρίστηκε σε Farringdon Within και Farringdon Without. Το 1550 δημιουργήθηκε νότια του ποταμού ο θάλαμος του Bridge Without, με τον θάλαμο του Bridge να γίνεται Bridge Within. Αυτές οι δύο πτέρυγες συγχωνεύτηκαν το 1978, στη σημερινή πτέρυγα Μπριτζ. Έτσι, ο αριθμός των θαλάμων ήταν 24 πριν από το 1394, 25 από το 1394 έως το 1550, στη συνέχεια 26 από το 1550 έως το 1978 και είναι 25 από το 1978.

Οι λέξεις "Without" και "Within" υποδεικνύουν εάν η πτέρυγα έπεφτε εκτός ή εντός του Τείχους του Λονδίνου, αν και μόνο το Farringdon και η (πρώην) Bridge έχουν χωριστεί σε ξεχωριστούς θαλάμους με αυτόν τον τρόπο (η Γέφυρα Χωρίς ήταν πέρα από τις πύλες στη Γέφυρα του Λονδίνου). Ορισμένες πτέρυγες — το Aldersgate, το Bishopsgate και το Cripplegate — καλύπτουν μια περιοχή που ήταν τόσο εντός όσο και εκτός του Τείχους και, αν και δεν χωρίζεται σε ξεχωριστούς θαλάμους, συχνά το τμήμα εντός του Τείχους υποδηλώνεται (σε χάρτες, σε έγγραφα κ.λπ.) ως "Μέσα" και το μέρος έξω από το Τείχος ως "Χωρίς".

Μετά από αλλαγές στα όρια της πόλης του Λονδίνου το 1994 και αργότερα με τη μεταρρύθμιση της επιχειρηματικής ψηφοφορίας στην πόλη, οι πτέρυγες υποβλήθηκαν σε μια σημαντική αναθεώρηση των ορίων και της εκλογικής εκπροσώπησης το 2003. Τα όρια της περιοχής και η εκλογική εκπροσώπηση στο Δικαστήριο του Κοινού Συμβουλίου αναθεωρήθηκαν και πάλι το 2010 για αλλαγή το 2013, αν και αυτή τη φορά η αλλαγή είναι λιγότερο εκτεταμένη. Η αναθεώρηση διενεργήθηκε από ανώτερα στελέχη της εταιρείας και ανώτερους δικαστές του Old Bailey. Οι περιοχές δεν ελέγχονται από την Εκλογική Επιτροπή ή μια επιτροπή ορίων τοπικής αυτοδιοίκησης σύμφωνα με τον νόμο περί

The City of London

κοινοβουλευτικών εκλογών του 1986 και (σε αντίθεση με άλλες εκλογικές αναθεωρήσεις τοπικής αυτοδιοίκησης) ο αριθμός και τα ονόματα των περιοχών δεν αλλάζουν.

Η τελική απόφαση σχετικά με τις αλλαγές στα όρια και την εκπροσώπηση λήφθηκε από το Δικαστήριο του Κοινού Συμβουλίου και ψηφίστηκε Πράξη Κοινού Συμβουλίου στις 4 Νοεμβρίου 2010 για να ισχύσουν οι αλλαγές από τις 8 Μαρτίου 2013. (Πηγή: http://www.bridgewardclub.org.uk/ward_of_bridge.html)

Κάθε τμήμα εκλέγει έναν Δήμαρχο και δύο ή περισσότερους Κοινούς Συμβούλους (που συλλογικά αναφέρονται ως Μέλη, ισοδύναμοι με δημοτικούς συμβούλους), ανάλογα με τον πληθυσμό του. Αυτήν τη στιγμή υπάρχουν 100 Κοινοί Σύμβουλοι και 25 Βουλευτές που υπηρετούν ως εκλεγμένοι εκπρόσωποι, εκπροσωπώντας το δημόσιο συμφέρον και ενημερώνοντας πώς η City of London Corporation θα πρέπει να διεξάγει τις διάφορες δραστηριότητές της.

Οι Κοινοί Σύμβουλοι εκλέγονται κάθε τέσσερα χρόνια για να υπηρετήσουν στις επιτροπές της Δημοτικής Εταιρείας. Οι επόμενες εκλογές του Τμήματος ήταν προγραμματισμένες να διεξαχθούν τον Μάρτιο του 2021 αλλά τώρα αναμένεται να διεξαχθούν τον Μάρτιο του 2022. Η θέση τους στην πόλη είναι καθαρά εθελοντική και δεν αμείβεται. Μεταξύ δύο και δέκα συμβούλων εκλέγονται για να εκπροσωπήσουν κάθε ένα από τα 25 Τμήματα της City Corporation, ανάλογα με το μέγεθος του εκλογικού σώματος. Εργάζονται μαζί με τους Δημάρχους, από τους οποίους υπάρχουν 25 (ένας ανά Τμήμα), για να επιβλέπουν το έργο της City Corporation και την παροχή ποικίλων υπηρεσιών σε κατοίκους, εργαζόμενους της πόλης και επισκέπτες.

Οι Δημογέροντες έχουν δικαιοδοσία επί των Τμημάτων τους και για αιώνες κάθε Τμήμα εκλέγει έναν Βουλευτή. Ενώ οι πλήρεις εκλογές σε όλη την πόλη διεξάγονται κάθε τέσσερα χρόνια για τους Κοινούς Συμβούλους, οι Βουλευτές εκλέγονται όταν λήξει η ατομική εξαετής θητεία τους. Οι Δημογέροντες είναι μέλη του Court of Aldermen, από το οποίο επιλέγονται μελλοντικοί Σερίφηδες και Λόρδοι Δήμαρχοι του City του Λονδίνου. Ενώ το Court of Aldermen επικεντρώνεται στην πρόοδο και την υποστήριξη του Mayoralty, επιβλέπει επίσης τη δημιουργία νέων Εταιρειών και Συντεχνιών Livery και διατηρεί έναν ιστορικό σύνδεσμο με το Livery. Υπηρετούν επίσης σε επιτροπές του Κοινού Συμβουλίου, ενεργούν ως κυβερνήτες και διαχειριστές διαφόρων σχολείων, νοσοκομείων, φιλανθρωπικών ιδρυμάτων και καταπιστεύματα με συνδέσεις με την αρχαία πόλη. Οι βουλευτές εκλέγονται για έξι χρόνια από την ημερομηνία εκλογής τους. (Πηγή:

<https://democracy.cityoflondon.gov.uk/mgMemberIndex.aspx?FN=WARD&VW=LIST&PIC=0>)

2.4 Το εθνόσημο και η σημαία του City

Εικόνα: Η σημαία του City of London, Πηγή: <https://www.flags-and-anthems.com/city/flag-london.html>)

Η σημαία της πόλης του Λονδίνου βασίζεται στη σημαία της Αγγλίας, έχοντας έναν κεντραρισμένο κόκκινο Σταυρό του Αγίου Γεωργίου σε λευκό φόντο, με το κόκκινο σπαθί στο επάνω καντόνι ανύψωσης (το επάνω αριστερό τέταρτο). Το ξίφος πιστεύεται ότι αντιπροσωπεύει το ξίφος που αποκεφάλισε τον Άγιο

Παύλο, ο οποίος είναι ο προστάτης άγιος της πόλης. Η άκρη του ξίφους δεί-

χνει πάντα προς τα πάνω. Ως εκ τούτου, όταν η σημαία κρατιέται στο πλάι της ως λάβαρο, το ξίφος θα τυπώνεται σε ανυψωτικό πρόσωπο και θα βρίσκεται στα αριστερά καθώς κρέμεται. Ο Άγιος Παύλος εμφανίζεται ως σύμβολο της πόλης από τον 13ο αιώνα περίπου. Η πλήρης αναπαράστασή του αντικαταστάθηκε γρήγορα με τη συμβολική αναπαράσταση του ξίφους. Μερικοί πιστεύουν ότι το ξίφος είναι ένα στιλέτο που θυμίζει το στιλέτο του Sir William Walworth, πρώην Λόρδου Δημάρχου του Λονδίνου, που σκότωσε τον Wat Tyler, αρχηγό της Εξέγερσης των Αγροτικών, το 1381. Ωστόσο, αυτό θεωρείται πλέον μύθος, καθώς το σπαθί στα όπλα ήταν ήδη σε χρήση αρκετούς μήνες πριν από τη δολοφονία του Tyler.

Η σημαία κυματίζει σε διάφορα κτίρια της πόλης, όπως τα επίσημα κτίρια του Guildhall (η έδρα της εξουσίας στην πόλη) και του Mansion House, την επίσημη κατοικία του Lord Mayor of London. Μπορεί επίσης να τη δει κανείς σε τοποθεσίες έξω από την πόλη που διαχειρίζεται η City of London Corporation, όπως στη Γέφυρα Tower Bridge, στο Κέντρο Υποδοχής Ζώων, στο αεροδρόμιο Heathrow και στο Hampstead Heath. Ακόμη μπορεί να τη δει κανείς σε ορισμένα ορόσημα, όπως οι γέφυρες που διατηρούνται από το Bridge House Estate. (Πηγή:

http://www.cityoflondon.gov.uk/leisure_heritage/libraries_archives_museums_galleries/clro/pdf/cityarms.PDF)

Το εθνόσημο σε ένα έμβλημα αποτελεί το κεντρικό στοιχείο του πλήρους εραλδικού επιτεύγματος, το οποίο στο σύνολό του αποτελείται από μια ασπίδα, στηρίγματα, ένα έμβλημα και ένα σύνθημα. Είναι μοναδικό για ένα άτομο, οικογένεια, κράτος, οργανισμό, σχολείο ή εταιρεία.

The City of London

Η Corporation of the City of London έχει ένα πλήρες επίτευγμα οπλικών εμβλημάτων που αποτελούνται από μια ασπίδα στην οποία εμφανίζονται οι βραχίονες, μια κορυφή που εμφανίζεται σε ένα κράνος πάνω από την ασπίδα, υποστηρικτές και στις δύο πλευρές και ένα σύνθημα που εμφανίζεται σε έναν κύλινδρο κάτω από τους βραχίονες. (B. Geoffrey, 1971)

Οι βραχίονες αποτελούνται από μια ασημένια ασπίδα που φέρει έναν κόκκινο σταυρό με ένα κόκκινο όρθιο σπαθί στο πρώτο τέταρτο. Συνδυάζουν τα εμβλήματα των προστατών αγίων της Αγγλίας και του Λονδίνου: τον Σταυρό του Αγίου Γεωργίου με το σύμβολο του μαρτυρίου του Αγίου Παύλου. Το έμβλημα και οι υποστηρικτές άρχισαν να χρησιμοποιούνται τον 17ο αιώνα, αλλά χρησιμοποιήθηκαν χωρίς εξουσιοδότηση μέχρι τις 30 Απριλίου 1957, όταν επιβεβαιώθηκαν και χορηγήθηκαν επιστολές με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας από το College of Arms. (T.J. Beningfield, 1964).

Το έμβλημα είναι ένα φτερό δράκου που φέρει τον σταυρό του Αγίου Γεωργίου, που φέρει το κράνος ενός ευπατρίδη. Μια πρωτόγονη μορφή της κορυφής εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1539 στο πίσω μέρος μιας νέας κοινής σφραγίδας. Αυτό έδειχνε ένα αντικείμενο που έμοιαζε με βεντάλια που έφερε σταυρό. Με τον καιρό αυτό εξελίχθηκε σε φτερό ενός δράκου και εμφανίστηκε ως τέτοιο το 1633, όταν εμφανίστηκε πάνω από το οικόσημο της πόλης στην προμετωπίδα της τέταρτης έκδοσης του John Stow's Survey of London. Το φτερό προσδιορίζεται ως το «αδύναμο» φτερό ενός δράκου, δηλαδή το σωστό αριστερό του φτερό. Έχει εικαστεί ότι η χρήση του κράνους ενός ευπατρίδη σχετίζεται με τη χρήση του τιμητικού προθέματος "The Right Honourable" από τον Lord Mayor (A.C. Fox Davies, 1915). Στη σφραγίδα του 1381 φαίνονται δύο λιοντάρια να στηρίζουν τους βραχίονες. Ωστόσο, μέχρι το 1609 οι σημερινοί υποστηρικτές, δύο ασημένιοι δράκοι που έφεραν κόκκινους σταυρούς στα φτερά τους, είχαν υιοθετηθεί. Οι δράκοι πιθανώς υποδείχθηκαν από τον θρύλο του Αγίου Γεωργίου και του Δράκου (C. Scott – Giles, 1953).

Η ασπίδα απαρτίζεται από κόκκινο σταυρό σε άσπρο φόντο με ένα όρθιο ξίφος στο πρώτο τεταρτημόριο, το έμβλημα από στεφανωμένο κράνος Ιππότη με δύο λοφία εκατέρωθεν και πάνω του το αριστερό φτερό ενός δράκοντα βαμμένο με κόκκινο σταυρό σε άσπρο φόντο, ενώ οι υποστηρικτές είναι δράκοντες των οποίων τα πλήρως εμφανή φτερά είναι και αυτά βαμμένα με κόκκινο σταυρό σε άσπρο φόντο. Τα θέματα που απεικονίζει ο θυρεός είναι η μάχη του Προστάτη της Αγγλίας Αγίου Γεωργίου με το δράκο, του Προστάτη του Λονδίνου Απόστολου Παύλου και του ακρογωνιαίου αξιώματος του Λόρδου Δημάρχου.

Εικόνα: Το εθνόσημο του City of London, Πηγή: <https://cityanddelivery.blogspot.com/2016/08/the-arms-of-city-of-london-in-21st.html>

Το ρητό, το οποίο απεικονίζεται μέσα σε κορδέλα κάτω από την ασπίδα στα Λατινικά, "Domine dirige nos" και μεταφράζεται, "Κύριε, δείξε μου το δρόμο", καταγράφηκε για πρώτη φορά το 1633. (C. Scott – Giles, 1953).

2.5 Η διοίκηση του City

Το City έχει μια μοναδική πολιτική θέση, μια κληρονομιά της αδιάλειπτης ακεραιότητάς της ως εταιρικής πόλης από την αγγλοσαξονική περίοδο και τη μοναδική της σχέση με το Στέμμα. Ιστορικά το σύστημα διακυβέρνησής του δεν ήταν ασυνήθιστο, αλλά δεν μεταρρυθμίστηκε με το Municipal Reform Act του 1835 και ελάχιστα άλλαξε από τις μεταγενέστερες μεταρρυθμίσεις, έτσι ώστε να είναι η μόνη τοπική κυβέρνηση στο Ηνωμένο Βασίλειο όπου οι εκλογές δεν διεξάγονται με βάση μία ψήφο για κάθε ενήλικο πολίτη.

Διοικείται από την City of London Corporation, με επικεφαλής τον Lord Mayor of London (δεν πρέπει να συγχέεται με τον ξεχωριστό Δήμαρχο του Λονδίνου, ένα γραφείο που δημιουργήθηκε μόλις το 2000), το οποίο είναι υπεύθυνο για μια σειρά λειτουργιών και έχει συμφέροντα σε γη πέρα από τα όρια της πόλης. Σε αντίθεση με άλλες αγγλικές τοπικές αρχές, η εταιρεία έχει δύο όργανα του συμβουλίου: το (τώρα σε μεγάλο βαθμό τελετουργικό) Court of Aldermen και το Court of Common Council.

The City of London

2.5.1 The City of London Corporation

Στους αγγλοσαξονικούς χρόνους, η διαβούλευση μεταξύ των ηγεμόνων του City και των πολιτών της γινόταν στο Folkmoot. Οι διοικητικές και δικαστικές διαδικασίες διεξάγονταν στο Court of Husting και το διοικητικό μέρος των εργασιών του δικαστηρίου εξελίσσονταν στο Court of Aldermen. Ο πρώτος καταγεγραμμένος βασιλικός χάρτης της Corporation χρονολογείται περίπου το 1067, όταν ο Γουλιέλμος ο Κατακτητής χορήγησε στους πολίτες του Λονδίνου έναν χάρτη που επιβεβαίωνε τα δικαιώματα και τα προνόμια που απολάμβαναν από την εποχή του Εδουάρδου του Ομολογητή. Πολυάριθμοι μεταγενέστεροι βασιλικοί χάρτες ανά τους αιώνες επιβεβαίωσαν και διεύρυναν τα δικαιώματα των πολιτών. Γύρω στο 1189, το City απέκτησε το δικαίωμα να έχει δικό της δήμαρχο, ενώ αργότερα εξελίχθηκε στο βαθμό του Λόρδου Δημάρχου. Με την πάροδο του χρόνου, το Court of Aldermen ζήτησε ολοένα και μεγαλύτερη βοήθεια από τους απλούς κατοίκους της πόλης και αυτό τελικά αναγνωρίστηκε με τους κοινοτικούς να εκπροσωπούνται από το Court of Common Council, γνωστό με αυτό το όνομα τουλάχιστον από το 1376. Οι αρχαιότερες καταγραφές των επιχειρηματικών συνηθειών των επιμελητών και των απλών υπαλλήλων της πόλης, και οι διαδικασίες των δικαστηρίων του Common Council and Aldermen, ξεκινούν το 1275 και καταγράφονται σε πενήντα τόμους γνωστούς ως Letter-Books of the City of London (M. Lambert, 2010).

Με τις αυξανόμενες απαιτήσεις από την Εταιρεία και την αντίστοιχη ανάγκη να αυξηθούν οι τοπικοί φόροι από τους απλούς πολίτες, το Common Council απέκτησε τη σημασία του και ήταν το κύριο διοικητικό όργανο της City of London από τον 18ο αιώνα. Η Εταιρεία είναι μοναδική μεταξύ των βρετανικών τοπικών αρχών για τη συνεχή νόμιμη ύπαρξή της για πολλούς αιώνες και για το ότι έχει την εξουσία να τροποποιεί το δικό της σύνταγμα, κάτι που γίνεται με μια Πράξη Κοινού Συμβουλίου (London Metropolitan Archives, 2010).

Ο ρόλος του Λόρδου Δημάρχου

Ο Λόρδος Δήμαρχος του Λονδίνου είναι ο δήμαρχος του City of London και ο ηγέτης της εταιρείας City of London Corporation. Εντός της πόλης, ο Λόρδος Δήμαρχος έχει προτεραιότητα έναντι όλων των ατόμων εκτός από τον μονάρχη και διατηρεί διάφορες παραδοσιακές εξουσίες, δικαιώματα και προνόμια.

Η Corporation of London άλλαξε το όνομά της σε City of London Corporation το 2006, και κατά συνέπεια εισήχθη ο τίτλος Lord Mayor of the City of London, ώστε να αποφευχθεί η σύγχυση με τον δήμαρχο του Λονδίνου. Ωστόσο, ο νόμιμος και κοινώς χρησιμοποιούμενος τίτλος παραμένει Lord

Κοντός Γεώργιος

Mayor of London. Ο κύριος ρόλος του Lord Mayor στις μέρες μας είναι να εκπροσωπεί, να υποστηρίζει και να προωθεί τις επιχειρήσεις και τους κατοίκους στο City του Λονδίνου. Σήμερα αυτές οι επιχειρήσεις είναι ως επί το πλείστο στον χρηματοοικονομικό τομέα και ο Lord Mayor θεωρείται ο πρωταθλητής ολόκληρου του χρηματοπιστωτικού τομέα που εδρεύει στο Ηνωμένο Βασίλειο, ανεξάρτητα από την ιδιοκτησία ή την τοποθεσία σε ολόκληρη τη χώρα. Ως ηγέτης της Εταιρείας του City του Λονδίνου, ο Λόρδος Δήμαρχος λειτουργεί ως ο βασικός εκπρόσωπος της τοπικής αρχής και έχει επίσης σημαντικές τελετουργικές και κοινωνικές ευθύνες. Ο Vincent Keaveny υπηρετεί ως ο 693ος Λόρδος Δήμαρχος (για την περίοδο 2021–2022), με διάρκεια θητείας ένα χρόνο.

(Πηγή: <http://www.liverycompanies.info/a-z-list-of-companies/lists/lord-mayors.html>)

Ο άρχοντας δήμαρχος εκπληρώνει διάφορους ρόλους:

- Προεδρεύει του Δημαρχείου και του Κοινού Συμβουλίου
- Εκπροσωπεί την πόλη σε ξένους αξιωματούχους
- Επικεφαλής της Επιτροπής Ανθυπολοχαγών του City of London
- Επικεφαλής δικαστής του City of London
- Ναύαρχος του Λιμανιού του Λονδίνου
- Πρύτανης του City University
- Πρόεδρος του Gresham College
- Έφορος του Καθεδρικού Ναού του Αγίου Παύλου

(Πηγή: <https://democracy.cityoflondon.gov.uk/>)

Ο ρόλος των σερίφηδων της πόλης

Για να γίνει κάποιος Λόρδος Δήμαρχος, πρέπει πρώτα να είναι σερίφης Αλντερμανικός.

Οι Σερίφηδες υποστηρίζουν τον Λόρδο Δήμαρχο, τον συμβουλεύουν για θέματα σημαντικά για την Πόλη, βοηθούν στην οργάνωση δείπνων για επίσκεψη αξιωματούχων και ταξιδεύουν μαζί του στις επαγγελματικές του επισκέψεις. Φροντίζουν επίσης τους δικαστές στο Old Bailey και φροντίζουν ώστε οι εργασίες του δικαστηρίου να λειτουργούν ομαλά.

Εκλέγονται κάθε χρόνο ανήμερα του καλοκαιριού από τις εταιρίες παραγωγής City Livery. Κάποιος πρέπει να είναι Δημοτικός Σύμβουλος - ο ανώτερος εκπρόσωπος ενός από τα Τμήματα της πόλης και μια άλλη εκλεγμένη θέση - και οι δύο Σερίφηδες πρέπει να είναι μέλη μιας εταιρείας Livery. Η θητεία τους είναι μονοετής και διαρκεί από Σεπτέμβριο έως Σεπτέμβριο. (Πηγή:

The City of London

<https://www.cityoflondon.gov.uk/about-us/about-the-city-of-london-corporation/lord-mayor/role-of-lord-mayor>)

Οι σερίφηδες μένουν στο Κεντρικό Ποινικό Δικαστήριο, Old Bailey, κατά τη διάρκεια του έτους υπηρεσίας τους, έτσι ώστε ένας από αυτούς να μπορεί να είναι πάντα συνοδός στους δικαστές. Στο Δικαστήριο Νο1, οι κύριες καρέκλες στον πάγκο προορίζονται για χρήση από αυτούς και από τον Lord Mayor, με το Σπαθί του City να κρέμεται πίσω από τον πάγκο. Είναι ένα αμετάβλητο έθιμο ότι ο Λόρδος Δήμαρχος του Λονδίνου πρέπει να είχε προηγουμένως υπηρετήσει ως σερίφης.

Ως εκλεγμένοι αξιωματικοί από τον 7ο αιώνα (με εξαίρεση το 1067 έως το 1132), η δικαιοδοσία των σερίφηδων καλύπτει το τετραγωνικό μίλι του City του Λονδίνου. (Howell, 1811).

Ο ρόλος ενός Alderman

Ο ρόλος ενός βουλευτή στο City του Λονδίνου είναι ένας από τους παλαιότερους εκλεγμένους ρόλους στο Ηνωμένο Βασίλειο. Καθένα από τα εικοσιπέντε Τμήματα της πόλης εκλέγουν έναν Βουλευτή για θητεία έως έξι ετών, αν και μπορούν να διεκδικήσουν επανεκλογή μέχρι την ηλικία των 70 ετών.

Οι 25 Βουλευτές αποτελούν το Court of Aldermen, ένα από τα τρία διοικητικά δικαστήρια του City του Λονδίνου. Ενώ η ακριβής φύση του Γραφείου συνεχίζει να εξελίσσεται, οι στόχοι του παραμένουν συνεπείς, δηλαδή να ενθαρρύνει το εμπόριο, να υπερισχύει τα πρότυπα, να αναπτύσσει δεξιότητες το εργατικό δυναμικό και να προωθεί την πόλη ως ένα ελκυστικό μέρος για να ζήσει κάποιος και να δημιουργήσει επιχειρήσεις.

Ένας Βουλευτής θα συμμετάσχει επίσης στο Δικαστήριο του Κοινού Συμβουλίου που είναι αρμόδιο για πολιτικές και πόρους της City of London Corporation, καθορίζει την πολυετή διάρκεια της εταιρείας και διαμορφώνει στρατηγική και σχέδια. Μέρος του ρόλου ενός Alderman είναι να υποστηρίζει ένα ή περισσότερα στοιχεία στρατηγικής της εταιρείας και να συμμετέχει σε μία ή περισσότερες επιτροπές. (Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/assets/About-us/aldermanic-appraisal-process.pdf>)

Βασικοί αξιωματικοί της πόλης

Λόγω του συσσωρευμένου πλούτου και των ευθυνών της, η Εταιρεία έχει έναν αριθμό αξιωματούχων μοναδικών στη δομή της που απολαμβάνουν μεγαλύτερη αυτονομία από τους περισσότερους

αξιωματούχους του τοπικού συμβουλίου, και καθένας από τους οποίους έχει ξεχωριστό προϋπολογισμό.

1. Ο υπάλληλος της πόλης (The Town Clerk), ο οποίος είναι και ο διευθύνων σύμβουλος της διοικητικής πλευράς της Εταιρείας και κατέχει το αρχαίο γραφείο του Town Clerk του Λονδίνου. Ο υπάλληλος της πόλης και ο Διευθύνων Σύμβουλος της City of London Corporation είναι ο επικεφαλής της αμειβόμενης υπηρεσίας και, ως εκ τούτου, έχει εξουσία πάνω σε όλα τα άλλα στελέχη της City Corporation όπως είναι απαραίτητο για την αποτελεσματική διαχείριση και εκτέλεση των λειτουργιών του οργανισμού. Είναι επίσης ο κύριος σύμβουλος σε θέματα πολιτικής μέσω της Επιτροπής Πολιτικής και Πόρων. Το τμήμα του δημοτικού υπαλλήλου είναι αρμόδιο για διάφορους τομείς εργασίας, συμπεριλαμβανομένων των συνεδριάσεων εξυπηρέτησης του Δικαστηρίου του Κοινού Συμβουλίου και του Δικαστηρίου, των επιτροπών τους, των υποεπιτροπών και των ομάδων εργασίας. Άλλοι τομείς εργασίας του περιλαμβάνουν την ανάληψη ευθύνης για τη διερεύνηση καταγγελιών κατά της City Corporation από μέλη του κοινού, ενεργώντας ως Υπεύθυνος Εκλογικής Εγγραφής και υπεύθυνος για τους τομείς των δημοσίων σχέσεων, της οικονομικής ανάπτυξης και του ανθρώπινου δυναμικού. (Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/about-us/about-the-city-of-london-corporation/key-city-officers>)

Σήμερα ο John Barradell OBE είναι ο Δημοτικός υπάλληλος του Λονδίνου και Διευθύνων Σύμβουλος της Corporation of the City of London. Διορίστηκε το 2015, όταν διαδέχθηκε τον Chris Duffield. ήταν ο μόνος υποψήφιος για τη θέση.

2. Τσάμπερλεν, ο Ταμίας της πόλης και ο Οικονομικός Υπεύθυνος. Χρηματοοικονομικός σύμβουλος, λογιστής, παραλήπτης και διαχειριστής πληρωμών, είναι υπεύθυνος για τα τοπικά και ιδιωτικά καταπιστευματικά ταμεία του οργανισμού. Επιπλέον, είναι υπεύθυνος για τη διεύθυνση της επένδυσης του City of London και άλλων κεφαλαίων και είναι ένας από τους τρεις επίσημους διαχειριστές.

Η σχέση του Chamberlain με το Court of Common Council είναι η ίδια που ισχύει για τους Chief Finance Officers (CFO) άλλων τοπικών αρχών και, επομένως, έχει τις ίδιες ευθύνες με κάθε άλλη CFO στο Ηνωμένο Βασίλειο. Μέσω του Chamberlain's Court διαχειρίζεται επίσης την αποδοχή στην Ελευθερία της πόλης και δέχεται προσωπικά όλους τους Επίτιμους Ελεύθερους. Είναι επίσης υπεύθυνος ενώπιον του Δημαρχείου για τη σύσταση νέων εταιρειών και την ερμηνεία και τροποποίηση των διαταγμάτων και των καταστατικών τους.

Η σημερινή κάτοχος του αξιώματος είναι η Caroline Al-Beyerty, η 81η Chamberlain σε

The City of London

αδιάκοπη διαδοχή από το 1237 έως σήμερα. Η κυρία Al-Beyerty είναι η πρώτη γυναίκα που κατέχει αυτό το αξίωμα

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/about-us/about-the-city-of-london-corporation/key-city-officers>)

3. Ο **City Remembrancer**. Στις 6 Φεβρουαρίου 1571 η Corporation of the City of London δημιούργησε το γραφείο του Remembrancer, διορίζοντας τον Thomas Norton στη θέση. Ο τίτλος «remembrancer» χρησιμοποιήθηκε για το γραφείο, καθώς ήταν υπεύθυνος για τη διατήρηση των σημαντικών υποθέσεων της Εταιρείας – για να λειτουργήσει ως μνήμη της Εταιρείας. (Jones, 1967)

Από το 2003, ο Remembrancer είναι ο Paul Double. Εντάχθηκε στο City του Λονδίνου από το Bar και την προηγούμενη κυβερνητική υπηρεσία. Το έργο του στη Βουλή επικεντρώθηκε στη νομοθεσία για την εφαρμογή των αλλαγών στο εκλογικό σύστημα της πόλης.

Ο Remembrancer είναι ένας από τους τέσσερις Νομικούς Λειτουργούς του City και το Γραφείο είναι υπεύθυνο για τη διατήρηση και προστασία του καταστατικού του City. Είναι ο Κοινοβουλευτικός Πράκτορας του City και ο Κοινοβουλευτικός Πράκτορας για την Αξιότιμη Εταιρεία της Ιρλανδίας και ο Αρχηγός Πρωτοκόλλου του City. Στα πρώτα χρόνια του ήταν στενά σύμμαχος με τον Μονάρχη και την Αυλή, και αυτό αντανakλάται σε ορισμένες από τις λειτουργίες του σήμερα, οι οποίες περιλαμβάνουν τη σύνδεση μεταξύ του City και των Βασιλικών Οικογενειών. Το Γραφείο λειτουργεί ως διάυλος επικοινωνίας μεταξύ του Κοινοβουλίου και του City.

Στο σύγχρονο πλαίσιο, αυτό σημαίνει καθημερινή εξέταση των εργασιών της Βουλής, συμπεριλαμβανομένης της εξέτασης και ενημέρωσης σχετικά με την προτεινόμενη νομοθεσία και τις τροποποιήσεις της, τακτική επικοινωνία με τις Επίλεκτες Επιτροπές και των δύο Βουλών και επαφή με στελέχη κυβερνητικών υπηρεσιών που ασχολούνται με τα νομοσχέδια της Βουλής. Διατηρείται επίσης σύνδεσμος με το Δημοτικό Γραφείο στις Βρυξέλλες και τις μόνιμες αντιπροσωπείες άλλων κρατών μελών σε σχέση με σχέδια νομοθεσίας της ΕΕ. (Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/about-us/about-the-city-of-london-corporation/key-city-officers>).

4. Ο **City Surveyor**, ο οποίος είναι υπεύθυνος για το χαρτοφυλάκιο εμπορικών ακινήτων στο κεντρικό Λονδίνο
5. Ο **ελεγκτής και ο δικηγόρος της πόλης**, νομικός υπάλληλος.

Κοντός Γεώργιος

6. Ο **Recorder of London**, ο ανώτερος δικαστής στο Κεντρικό Ποινικό Δικαστήριο «Old Bailey», ο οποίος είναι τεχνικά μέλος του Δικαστηρίου των Συμβουλίων.
7. Ο **Common Serjeant**, ο δεύτερος ανώτερος δικαστής στο Κεντρικό Ποινικό Δικαστήριο («Old Bailey»), τεχνικά ο νομικός σύμβουλος του Common Council

Οι εκλογές και οι ψηφοφόροι

Οι πρώτες άμεσες εκλογές για το Κοινό Συμβούλιο έλαβαν χώρα το 1384. Πριν από αυτή την ημερομηνία οι εκπρόσωποι των θαλάμων εκλέγονταν από τις εταιρίες Livery. Αρχικά διορίζονταν απλώς από τους aldermen. Το 1801, η Πόλη είχε πληθυσμό περίπου 130.000, αλλά η αυξανόμενη ανάπτυξη της πόλης ως κεντρικής επιχειρηματικής περιοχής οδήγησε στην πτώση του πληθυσμού σε κάτω από 5.000 μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Έχει αυξηθεί ελαφρώς σε περίπου 9.000 από τότε, σε μεγάλο βαθμό λόγω της ανάπτυξης του Barbican Estate. Καθώς δεν έχει επηρεαστεί από άλλες δημοτικές νομοθεσίες στο διάστημα από τότε, η εκλογική της πρακτική γίνεται όλο και πιο ανώμαλη. Ως εκ τούτου, η ψηφοφορία για μη κατοίκους (ή επαγγελματική ψήφος), που καταργήθηκε στην υπόλοιπη χώρα το 1969, έγινε όλο και πιο μεγάλο μέρος του εκλογικού σώματος. Το σύστημα ψηφοφορίας εκτός κατοικιών χρησιμοποίησε δυσμενείς εταιρείες που είχαν συσταθεί.

(Πηγή: https://www.visionofbritain.org.uk/unit/10076924/cube/TOT_POP)

Ο νόμος του 2002 για το City of London (Ward Elections) αύξησε σημαντικά το Franchise των επιχειρήσεων, επιτρέποντας την εκπροσώπηση πολλών περισσότερων επιχειρήσεων. Το 2009, η ψήφος των επιχειρήσεων ήταν περίπου 24.000, υπερβαίνοντας κατά πολύ τους οικιακούς ψηφοφόρους. Οι ψηφοφόροι πρέπει να είναι τουλάχιστον 18 ετών και πολίτες του Ηνωμένου Βασιλείου, μιας χώρας της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή μιας χώρας της Κοινοπολιτείας, και είτε:

- Να είναι κάτοικος
- Να είναι ελεύθερος επαγγελματίας ή εταίρος σε απεριόριστη εταιρική σχέση
- Να είναι διορισμένος σε κάποιο οργανισμό.

(Lavanchy R., 2009)

Κάθε όργανο ή οργανισμός, ανώνυμη ή ανώνυμη, του οποίου οι εγκαταστάσεις βρίσκονται στο City του Λονδίνου μπορεί να διορίσει έναν αριθμό ψηφοφόρων με βάση τον αριθμό των εργαζομένων που απασχολεί. Σε αυτήν την κατηγορία ανήκουν οι εταιρείες περιορισμένης ευθύνης.

The City of London

Οι φορείς που απασχολούν λιγότερους από δέκα εργαζομένους μπορούν να διορίζουν έναν ψηφοφόρο, εκείνοι που απασχολούν δέκα έως πενήντα εργαζομένους μπορούν να διορίζουν έναν ψηφοφόρο για κάθε πέντε. Όσοι απασχολούν περισσότερους από πενήντα εργαζομένους μπορούν να διορίσουν δέκα ψηφοφόρους και έναν επιπλέον ψηφοφόρο για κάθε πενήντα εργαζομένους πέραν των πρώτων πενήντα.

Αν και οι εργαζόμενοι υπολογίζονται ως μέρος ενός εργατικού δυναμικού ανεξάρτητα από την εθνικότητα, μόνο ορισμένα άτομα μπορούν να διοριστούν ως ψηφοφόροι. Σύμφωνα με το άρθρο 5 του νόμου του 2002 για το City of London (Ward Elections), οι ακόλουθοι είναι επιλέξιμοι για να διοριστούν ως ψηφοφόροι (η ημερομηνία καταλληλότητας είναι η 1η Σεπτεμβρίου του έτους των εκλογών):

- Όσοι έχουν εργαστεί για το σώμα τον περασμένο χρόνο σε εγκαταστάσεις στην πόλη.
- Όσοι έχουν υπηρετήσει στο διοικητικό συμβούλιο του οργάνου τον περασμένο χρόνο σε εγκαταστάσεις στην Πόλη.
- Όσοι έχουν εργαστεί στην πόλη για το σώμα για συνολικά πέντε χρόνια.
- Όσοι εργάστηκαν κυρίως στην Πόλη συνολικά δέκα χρόνια και εξακολουθούν να το κάνουν ή έχουν κάνει την τελευταία πενταετία.

(Πηγή: <http://www.cityoflondon.gov.uk/about-the-city/how-we-work/elections-and-wards/Pages/worker-registration.aspx>)

2.5.2 Τα δικαστήρια του City of London

Court of Aldermen

Το Δικαστήριο των Δημογερόντων συγκαλείται και προεδρεύεται από τον Λόρδο Δήμαρχο και αποτελείται από τους 25 Δημάρχους, έναν για κάθε τμήμα της πόλης, και τον Καταγραφέα του Λονδίνου. Οι δημοτικοί σύμβουλοι εκλέγονται τουλάχιστον κάθε έξι χρόνια (ξεχωριστά από τις εκλογές για τους Κοινούς Συμβούλους, και όχι όλοι ταυτόχρονα).

Το Δικαστήριο των Δημογερόντων έχει δύο μόνιμες επιτροπές: την Επιτροπή Υποψηφιοτήτων των Δημογερόντων (παλαιότερα γνωστή ως Επιτροπή Προνομίων των Βουλευτών) και την Επιτροπή Γενικών Σκοπών των Βουλευτών.

Κοντός Γεώργιος

Η Επιτροπή Υποψηφιοτήτων έχει την επίβλεψη των διευθετήσεων αξιολόγησης του Aldermanic και είναι το όργανο λήψης αποφάσεων σχετικά με τη μελλοντική πρόοδο στο Ανώτατο Γραφείο (Shrievalty και Mayoralty), με την επιφύλαξη της Εκλογής Σερίφηδων και της Εκλογής Λόρδου Δημάρχου που λαμβάνουν χώρα στο Common Hall κάθε έτος. Η Επιτροπή Γενικών Σκοπών των Δημογερόντων έχει την ευθύνη για λειτουργικά και οικονομικά θέματα σε σχέση με το Mansion House και το Κεντρικό Ποινικό Δικαστήριο, διορισμοί σε επιτροπές (Κοινό Συμβούλιο) και εξωτερικά όργανα και επιβλέπει το πρόγραμμα δέσμευσης και προβολής που σχετίζεται με την πόλη του Lord Mayor.

Το Πρωτοδικείο συνεδριάζει επτά φορές το χρόνο στην αίθουσα του συμβουλίου στο Guildhall και όλες οι συνεδριάσεις είναι ανοιχτές στο κοινό.

(Πηγή: <https://democracy.cityoflondon.gov.uk/mgCommitteeDetails.aspx?ID=220>)

Court of Common Council

Το Court of Common Council είναι το κύριο όργανο λήψης αποφάσεων του Δήμου του Λονδίνου και συνεδριάζει εννέα φορές το χρόνο. Λειτουργεί μέσω επιτροπών, όπως και πολλές άλλες τοπικές αρχές, αλλά είναι μοναδικό στο ότι δεν είναι κομματικό. Η κύρια δραστηριότητα της επικεντρώνεται στις εκθέσεις των επιτροπών, τις προτάσεις και τις ερωτήσεις των μελών.

Υπάρχουν 100 κοινοί σύμβουλοι και 25 δημοτικοί σύμβουλοι που εκπροσωπούν τους 25 θαλάμους του City του Λονδίνου. Κάθε Τμήμα εκλέγει από 2 έως 10 Κοινούς Συμβούλους, ανάλογα με το μέγεθος του εκλογικού σώματος. Οι Κοινοί Σύμβουλοι εκλέγονται κάθε 4 χρόνια και οι επόμενες εκλογές θα διεξαχθούν τον Μάρτιο του 2021.

Οι υποψήφιοι πρέπει να είναι 18 ετών και άνω, πολίτες Βρετανίας, Κοινοπολιτείας ή Ευρωπαϊκής Ένωσης και Freeman του City του Λονδίνου. Πρέπει επίσης να πληρούν ένα από τα ακόλουθα κριτήρια:

- να είναι εγγεγραμμένοι για να ψηφίσουν στις λίστες του City of London Ward
- να έχουν δική τους ιδιοκτησία ή μίσθωση στο City του Λονδίνου. Ή
- να έχουν κατοικήσει στο City του Λονδίνου 12 μήνες πριν από την ημερομηνία υποψηφιοτήτων και μέχρι την ημερομηνία των εκλογών.

(Πηγή: <https://democracy.cityoflondon.gov.uk/mgCommitteeDetails.aspx?ID=223>)

The City of London

2.5.2 Οι επιτροπές του City of London

Οι περισσότερες εργασίες και το μεγαλύτερο μέρος του έργου της City of London Corporation διεξάγεται μέσω μίας σειράς επιτροπών κάθε μία από τις οποίες έχει και διαφορετικές αρμοδιότητες. Πέρα από τις βασικές επιτροπές που αναφέρονται στην πορεία, υπάρχουν και πάνω από 50 υπό επιτροπές είτε σαν παράρτημα είτε σαν μέρος κάποιας από τις βασικές επιτροπές. Οι επιτροπές βρίσκονται διοικητικά κάτω από τα δικαστήρια και οι βασικές είναι οι εξής:

- Επιτροπή Ελέγχου και Διαχείρισης Κινδύνων
- Διοικητικό Συμβούλιο του Κέντρου Barbican
- Οικιστική Επιτροπή Barbican
- Διοικητικό Συμβούλιο του City of London Freeman's School
- Διοικητικό Συμβούλιο του City of London School
- Διοικητικό Συμβούλιο του City of London School for Girls
- Διοικητικό Συμβούλιο της Guildhall School of Music and Drama
- Επιτροπή Κοινοτήτων & Παιδικών Υπηρεσιών
- Επιτροπή Πολιτισμού, Κληρονομιάς και Βιβλιοθηκών
- Εκπαιδευτικό Συμβούλιο
- Επιτροπή Epping Forest & Commons
- Ιδρυτική Επιτροπή
- Οικονομική Επιτροπή
- Επιτροπή Αιτήσεων Ελευθερίας
- Επιτροπή Gresham (City Σάιντ).
- Hampstead Heath, Highgate Wood και της Βασίλισσας Πάρκο Επιτροπής
- Συμβούλιο Υγείας και Ενημερίας
- Επενδυτική Επιτροπή
- Επιτροπή Αδειοδότησης
- Livery Committee
- Συμβούλιο Συντάξεων Τοπικής Αυτοδιοίκησης
- Επιτροπή Αγορών
- Ανοιχτοί Χώροι και Κήποι του City
- Επιτροπή Σχεδιασμού και Συγκοινωνιών
- Αστυνομική Επιτροπή
- Επιτροπή Πολιτικής και Πόρων

- Επιτροπή Υγιεινής & Περιβαλλοντικών Υπηρεσιών Λιμένων
- Επιτροπή Προτύπων
- Η Επιτροπή Εμπιστοσύνης της Γέφυρας της πόλης
- Γουέστ Χαμ Πάρκο Επιτροπής

(Πηγή: <https://democracy.cityoflondon.gov.uk/mgListCommittees.aspx?bcr=1>)

2.5.3 Η Αστυνομία του City of London

Η Αστυνομία του City του Λονδίνου είναι η περιφερειακή αστυνομική δύναμη που είναι υπεύθυνη για την επιβολή του νόμου εντός της πόλης του Λονδίνου, συμπεριλαμβανομένων των Middle and Inner Temples. Η δύναμη που είναι υπεύθυνη για την επιβολή του νόμου στην υπόλοιπη περιοχή του Λονδίνου, έξω από το City, είναι η πολύ μεγαλύτερη Μητροπολιτική Αστυνομική Υπηρεσία, ένας ξεχωριστός οργανισμός. Η αστυνομική αρχή είναι το Κοινό Συμβούλιο του City, και σε αντίθεση με άλλες εδαφικές δυνάμεις στην Αγγλία και την Ουαλία, δεν υπάρχει αστυνομικός και επίτροπος εγκλήματος που να αντικαθιστά αυτήν την αστυνομική αρχή μέσω του νόμου για τη μεταρρύθμιση της αστυνομίας και την κοινωνική ευθύνη του 2011, Από το 2019, η αστυνομική δύναμη έχει εργατικό δυναμικό 1.207 άτομα, συμπεριλαμβανομένων 756 αστυνομικών πλήρους απασχόλησης και 451 υπαλλήλων υποστήριξης. Η δύναμη υποστηρίζεται επίσης από πολύ μικρότερους αριθμούς ειδικών αστυφυλάκων, αξιωματικών υποστήριξης της αστυνομικής κοινότητας και ορισμένων άλλων αξιωματικών. Τα κεντρικά γραφεία βρίσκονται στο Guildhall και υπάρχουν δύο επιπλέον σταθμοί στο Bishopsgate και στο Wood Street. Η αστυνομία του City του Λονδίνου είναι η μικρότερη εδαφική αστυνομική δύναμη στην Αγγλία και την Ουαλία, τόσο από άποψη γεωγραφικής περιοχής όσο και από άποψη αριθμού ατόμων. Ο σημερινός επίτροπος (αντίστοιχος με τον αρχιφύλακα σε άλλες δυνάμεις) από τον Ιανουάριο του 2016 είναι ο Ian Dyson, ο οποίος ήταν στο παρελθόν Βοηθός Επίτροπος της αστυνομικής δύναμης.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.police.uk/police-forces/city-of-london-police/areas/city-of-london/about-us/about-us/>)

Η Αστυνομία Πόλης είναι οργανωμένη σε πέντε Βασικές Μονάδες Διοίκησης :

- Διεύθυνση Οικονομικού Εγκλήματος
- Διεύθυνση Εγκλήματος
- Ένστολη Αστυνομική Διεύθυνση
- Διεύθυνση Πληροφοριών

The City of London

- Διευθύνσεις Υποστήριξης Επιχειρήσεων και Διευθύνων Σύμβουλος

Λόγω του ρόλου του City ως παγκόσμιος χρηματοοικονομικός κέντρο, η αστυνομία του Λονδίνου έχει αναπτύξει μεγάλη τεχνογνωσία στην αντιμετώπιση της απάτης και «είναι η αναγνωρισμένη ηγετική δύναμη στο Ηνωμένο Βασίλειο για τη διερεύνηση οικονομικού εγκλήματος». Η Διεύθυνση Οικονομικού Εγκλήματος περιλαμβάνει:

- Ειδική Μονάδα Επιταγών και Πλαστικού Εγκλήματος
- Τμήμα Ασφαλιστικής Απάτης
- National Fraud Intelligence Bureau και Action Fraud
- Αστυνομική Μονάδα Εγκλήματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας
- Η Ακαδημία Οικονομικού Εγκλήματος είναι υπεύθυνη για την παροχή εκπαίδευσης για την καταπολέμηση της απάτης και του οικονομικού εγκλήματος τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο
- Η Διεύθυνση είχε επίσης στο παρελθόν Μονάδα Καταπολέμησης της Διαφθοράς στο εξωτερικό, ωστόσο αυτή η μονάδα (μαζί με τη Μονάδα Εσόδων Διαφθοράς της Μητροπολιτικής Αστυνομίας) μεταφέρθηκε στην NCA το 2015 και μετονομάστηκε σε Διεθνή Μονάδα Διαφθοράς.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.police.uk/police-forces/city-of-london-police/areas/city-of-london/about-us/about-us/structure/>)

2.6 Το City σήμερα

2.6.3 Πληθυσμός

Το Γραφείο Εθνικής Στατιστικής κατέγραψε τον πληθυσμό του 2011 ως 7.375. Ελαφρώς υψηλότερο από ό,τι στην τελευταία απογραφή, το 2001, και υπολογίζει ότι ο πληθυσμός στα μέσα του 2016 ήταν 9.401. Στην απογραφή του 2001 η εθνοτική σύνθεση ήταν 84,6% Λευκοί, 6,8% Νότιοι Ασιάτες, 2,6% Μαύροι, 2,3% Μικτές, 2,0% Κινέζοι και 1,7% καταγράφηκαν ως " άλλοι ".

Οι κάτοικοι πλήρους απασχόλησης της πόλης έχουν πολύ υψηλότερη ακαθάριστη εβδομαδιαία αμοιβή από ό,τι στο Λονδίνο και τη Μεγάλη Βρετανία (Αγγλία, Ουαλία και Σκωτία): 773,30 £ σε σύγκριση με 598,60 £ και 491,00 £ αντίστοιχα. Υπάρχει μεγάλη ανισότητα εισοδήματος μεταξύ των

Κοντός Γεώργιος

φύλων (£1.085,90 στους άνδρες σε σύγκριση με £653,50 στις γυναίκες), αν και αυτό μπορεί να εξηγηθεί από τον τύπο εργασίας και τη διάρκεια απασχόλησης αντίστοιχα. Η απογραφή του 2001 έδειξε την πόλη ως μια μοναδική συνοικία μεταξύ 376 περιοχών που ερευνήθηκαν στην Αγγλία και την Ουαλία. Η πόλη είχε την υψηλότερη αναλογική αύξηση πληθυσμού, νοικοκυριά ενός ατόμου, άτομα με προσόντα σε επίπεδο πτυχίου ή υψηλότερο και τις υψηλότερες ενδείξεις υπερπληθυσμού. Κατέγραψε το χαμηλότερο ποσοστό νοικοκυριών με αυτοκίνητα ή φορτηγά, άτομα που ταξιδεύουν στη δουλειά με αυτοκίνητο, νοικοκυριά παντρεμένων ζευγαριών και το χαμηλότερο μέσο μέγεθος νοικοκυριού: μόλις 1,58 άτομα. Κατατάχθηκε επίσης στην υψηλότερη θέση στην περιοχή του Μεγάλου Λονδίνου για το ποσοστό των ανθρώπων χωρίς θρησκεία και των ατόμων που εργάζονται.

(Πηγή: <http://www.statistics.gov.uk/census2001/profiles/00aa.asp>)

Εθνότητα/ Φυλή	Μέγεθος	Ποσοστό
Λευκοί	757.187	73,5%
Μαύροι / Αφρικανικές χώρες	71.895	7,0%
Ινδία	60.023	5,8%
Άλλες εθνικότητες	52.922	5,1%
Μπαγκλαντές	29.426	2,9%
Υπόλοιπη Ασία	19.054	1,9%
Κίνα	14.095	1,4%
Μιγάδες	13.558	1,3%
Πακιστάν	11.576	1,1%

Πηγή:

<https://www.ons.gov.uk/employmentandlabourmarket/peopleinwork/employmentandemployeetypes/adhocs/11983ethnicityofworkerscityoflondon2019>

Παρακάτω υπάρχει ένας πίνακας που δείχνει την αλλαγή του πληθυσμού από το 1801, με βάση τις δεκαετείς απογραφές. Το πρώτο μισό του 19ου αιώνα δείχνει πληθυσμό μεταξύ 120.000 και 140.000, που μειώνεται δραματικά από το 1851 έως το 1991, με μικρή αύξηση μεταξύ 1991 και 2001. Η μόνη αξιοσημείωτη αλλαγή των ορίων από την πρώτη απογραφή το 1801 σημειώθηκε το 1994.

The City of London

Έτος	Πληθυσμός	+/-	Έτος	Πληθυσμός	+/-	Έτος	Πληθυσμός	+/-
1801	130.117	-	1871	83.421	-22,8%	1941	10.920	-30,7%
1811	122.924	-5,5%	1881	58.764	-29,6%	1951	7.568	-30,7%
1821	127.040	+3,3%	1891	43.882	-25,3%	1961	5.718	-24,4%
1831	125.353	-1,3%	1901	32.649	-25,6%	1971	4.325	-24,4%
1841	127.514	+1,7%	1911	24.292	-25,6%	1981	4.603	+6,4%
1851	132.734	+4,1%	1921	19.564	-19,5%	1991	3.861	-16,1%
1861	108.078	-18,6%	1931	15.758	-19,5%	2001	7.186	+86,1%

Πηγή: "City of London Resident Population 2001 – Historical trends", 2005

2.6.4 Γεωγραφική θέση

Το City του Λονδίνου είναι η μικρότερη τελετουργική κομητεία της Αγγλίας σε έκταση και πληθυσμό και η τέταρτη πιο πυκνοκατοικημένη. Το υψόμετρο του City κυμαίνεται από το επίπεδο της θάλασσας στον Τάμεση έως τα 21,6 μέτρα (71 πόδια) στη διασταύρωση των High Holborn και Chancery Lane. Δύο μικροί αλλά αξιόλογοι λόφοι βρίσκονται εντός του ιστορικού πυρήνα, ο λόφος Ludgate στα δυτικά και το Cornhill στα ανατολικά. Ανάμεσά τους έτρεχε το Walbrook, ένα από τα πολλά «χαμένα» ποτάμια ή ρυάκια του Λονδίνου. (Hewitt R., 2010)

Ο λόφος Ludgate είναι ένας λόφος στο City του Λονδίνου, κοντά στο παλιό Ludgate, μια πύλη προς το City που κατεδαφίστηκε, με την προσαρτημένη αυλή του, το 1760. Είναι η τοποθεσία του καθεδρικού ναού του Αγίου Παύλου, που παραδοσιακά λέγεται ότι ήταν τοποθεσία ενός ρωμαϊκού ναού της θεάς Diana. Είναι ένας από τους τρεις αρχαίους λόφους του Λονδίνου, με τους άλλους να είναι το Tower Hill και το Cornhill. Το υψηλότερο σημείο βρίσκεται ακριβώς βόρεια του St. Paul's, στα 17,6 μέτρα (58 πόδια) πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας.

Ο λόφος Cornhill, από τον οποίο πήρε το όνομά του και ολόκληρη η συνοικία, είναι ένας από τους τρεις αρχαίους λόφους του Λονδίνου, που στέφεται από τον καθεδρικό ναό του Αγίου Παύλου. Το υψηλότερο σημείο του Cornhill βρίσκεται στα 17,7 μέτρα (58 πόδια) πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. (Πηγή: <https://www.ordnancesurvey.co.uk/>)

Τα όρια του City of London

Ξεκινώντας στα δυτικά, όπου η Πόλη συνορεύει με το Westminster, το όριο διασχίζει το Victoria Embankment από τον Τάμεση, περνά στα δυτικά του Middle Temple και μετά στρίβει για μια μικρή απόσταση κατά μήκος του Strand και μετά βόρεια επάνω στο Chancery Lane, όπου συνορεύει με το

Κοντός Γεώργιος

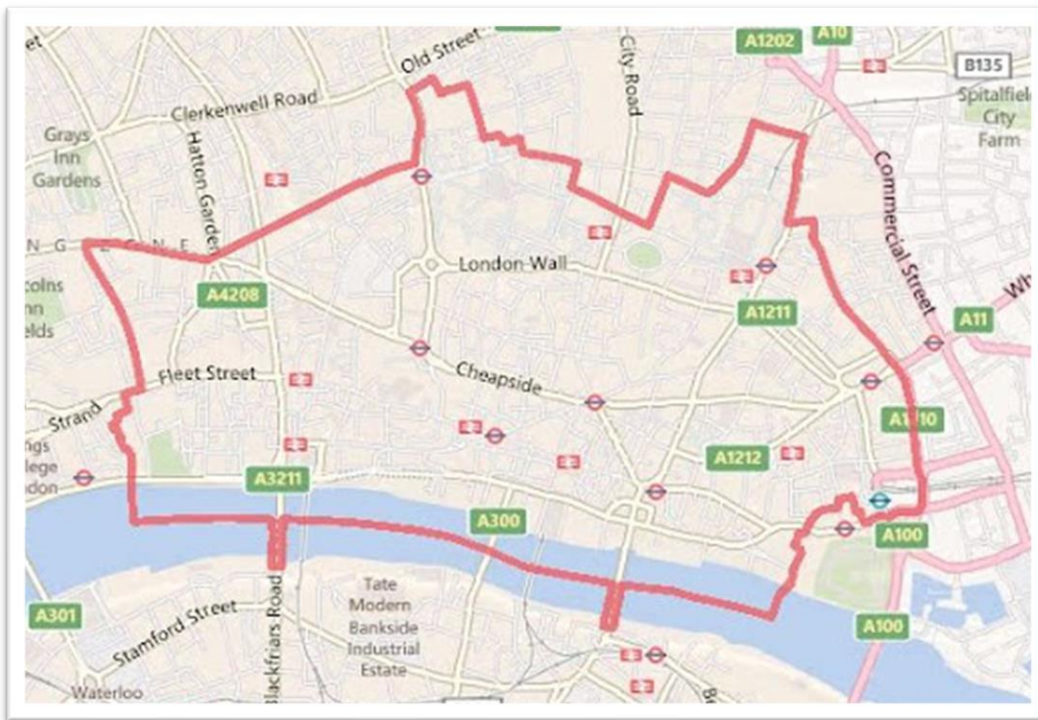
Camden. Στρίβει ανατολικά κατά μήκος του Holborn στο Holborn Circus και μετά πηγαίνει βορειοανατολικά στην οδό Charterhouse. Καθώς διασχίζει τη Farringdon Road γίνεται το όριο με το Islington. Συνεχίζει προς το Aldersgate, πηγαίνει βόρεια και στρίβει ανατολικά σε μερικούς δρόμους λίγο μετά το Aldersgate γίνεται Goswell Road, από το 1994 αγκαλιάζει όλο το Golden Lane Estate της εταιρείας. Εδώ, στη Baltic Street West, βρίσκεται η πιο βόρεια έκταση. Το όριο περιλαμβάνει όλο το Barbican Estate και συνεχίζει ανατολικά κατά μήκος της Ropemaker Street και η συνέχισή του στην άλλη πλευρά του Moorgate γίνεται South Place. Πηγαίνει βόρεια, φτάνοντας στα σύνορα με το Hackney, μετά ανατολικά, βόρεια, ανατολικά στους πίσω δρόμους, με την οδό Worship να σχηματίζει ένα βόρειο όριο, έτσι ώστε να περιλαμβάνει το κτήμα Broadgate. Το όριο στη συνέχεια στρίβει νότια στο Norton Folgate και γίνεται το σύνορο με τους Tower Hamlets. Συνεχίζει νότια στο Bishopsgate και παίρνει μερικά πίσω δρομάκια στην οδό Middlesex (Petticoat Lane) όπου συνεχίζει νοτιοανατολικά και μετά νότια. Στη συνέχεια στρίβει νοτιοδυτικά, διασχίζοντας τα Minories έτσι ώστε να αποκλείσει τον Πύργο του Λονδίνου και μετά φτάνει στον ποταμό. Στη συνέχεια διασχίζει το κέντρο του Τάμεση, με την εξαίρεση ότι η γέφυρα Blackfriars βρίσκεται εντός της πόλης. Το City ελέγχει τη Γέφυρα του Λονδίνου (ως μέρος του τμήματος της Γέφυρας) αλλά μόνο το μισό του ποταμού κάτω από αυτό.

Τα όρια σημειώνονται με μαύρες κολώνες που φέρουν το έμβλημα της πόλης και με σημάδια ορίων δράκων σε μεγάλες εισόδους, όπως το Χόλμπορν. Ένα πιο ουσιαστικό μνημείο σηματοδοτεί τα όρια στο Temple Bar στην Fleet Street.

Σε ορισμένα σημεία, η οικονομική περιοχή εκτείνεται ελαφρώς πέρα από τα όρια, κυρίως προς τα βόρεια και τα ανατολικά, στους δήμους του Λονδίνου Tower Hamlets, Hackney και Islington, και ανεπίσημα αυτές οι τοποθεσίες θεωρούνται ως μέρος του "Square Mile". Από τη δεκαετία του 1990, το ανατολικό περιθώριο, που εκτείνεται στους Hackney και Tower Hamlets, αποτελεί ολοένα και περισσότερο επίκεντρο για μεγάλα γραφεία λόγω της διαθεσιμότητας μεγάλων τοποθεσιών σε σύγκριση με την πόλη.

(Πηγή: http://www.opsi.gov.uk/SI/si1993/Uksi_19931445_en_1.htm)

The City of London

Πηγή: <https://www.mapping.cityoflondon.gov.uk/geocortex/mapping/?viewer=compass>

Το μέγεθος του City περιοριζόταν από ένα αμυντικό περιμετρικό τείχος, γνωστό ως Τείχος του Λονδίνου, το οποίο χτίστηκε από τους Ρωμαίους στα τέλη του 2ου αιώνα για να προστατεύσει το στρατηγικό λιμάνι τους. Ωστόσο, τα όρια του City του Λονδίνου δεν συμπίπτουν πλέον με το παλιό τείχος της, καθώς η Πόλη επέκτεινε τη δικαιοδοσία της ελαφρώς με την πάροδο του χρόνου. Το μεγαλύτερο μέρος του τοίχους έχει εξαφανιστεί, αλλά αρκετά τμήματα παραμένουν ορατά. Ένα τμήμα κοντά στο Μουσείο του Λονδίνου αποκαλύφθηκε μετά την καταστροφή μιας αεροπορικής επιδρομής στις 29 Δεκεμβρίου 1940. Άλλα ορατά τμήματα βρίσκονται στο St Alphage, και υπάρχουν δύο τμήματα κοντά στον Πύργο του Λονδίνου.

Τα όρια της πόλης παρέμειναν αμετάβλητα μέχρι τις μικρές αλλαγές των συνόρων την 1η Απριλίου 1994, όταν επεκτάθηκε ελαφρώς προς τα δυτικά, βόρεια και ανατολικά, παίρνοντας μικρά αγροτεμάχια από τους δήμους του Λονδίνου Westminster, Camden, Islington, Hackney και Tower Hamlets. Ο κύριος σκοπός αυτών των αλλαγών ήταν να τακτοποιηθεί το όριο που είχε καταστεί παρωχημένο λόγω των αλλαγών στο αστικό τοπίο. Σε αυτή τη διαδικασία η Πόλη έχασε επίσης μικρά αγροτεμάχια, αν και υπήρξε ένα συνολικό καθαρό κέρδος (το City αυξήθηκε από 1,05 σε 1,12 τετραγωνικά μίλια). Το πιο αξιοσημείωτο είναι ότι οι αλλαγές τοποθέτησαν το κτήμα Broadgate εξ ολοκλήρου στην Πόλη.

Οριοδείκτης της πόλης. Πηγή: <https://www.geograph.org.uk/photo/1304788>

Κλίμα

Το κλίμα του City είναι Ωκεάνιο, τροποποιημένο από το φαινόμενο της Αστικής θερμνησίδας (Urban Heat Island) που παρατηρείται στο κέντρο του Λονδίνου. Γενικά αυτό προκαλεί υψηλότερες ελάχιστες θερμοκρασίες κατά τη διάρκεια της νύχτας σε σχέση με τις πιο απομακρυσμένες του κέντρου περιοχές. Τόσο η υψηλότερη μεσονύκτια θερινή θερμοκρασία στο Ηνωμένο Βασίλειο, στους 24,0 °C, όσο και η υψηλότερη μέση μηνιαία θερμοκρασία, στους 22,9 °C, στη Βρετανία έχουν παρατηρηθεί στο City. Η πρώτη δε κατά τη διάρκεια ισχυρών ανέμων και χιονοπτώσεων, στα μέσα Ιανουαρίου του 1987.

Το κλίμα αλλάζει με θερμότερα, ξηρότερα καλοκαίρια, θερμότερους, υγρότερους χειμώνες, αυξημένα ακραία καιρικά φαινόμενα και άνοδο της στάθμης της θάλασσας, προκαλώντας περαιτέρω πλημμύρες, παρατεταμένους καύσωνες και αυξάνοντας τις πιθανότητες σοβαρής ξηρασίας, βλάπτοντας τη βιοποικιλότητα και διακόπτοντας τις μεταφορές και τις υποδομές που χρησιμοποιούνται καθημερινά.

Η City of London Corporation προετοιμάζεται για αυτές τις αλλαγές και εργάζεται για να κάνει το Square Mile πιο ανθεκτικό στις επιπτώσεις των κλιματικών κινδύνων που αντιμετωπίζει το Λονδίνο.

Ως μέρος της Στρατηγικής Δράσης για το Κλίμα, η City Corporation εφαρμόζει πιλοτικά μια σειρά από μέτρα ανθεκτικότητας στα κτίρια, τους ανοιχτούς χώρους και τους δημόσιους χώρους. Συμπεριλαμβανομένων προγραμμάτων για δροσερούς δρόμους και πρασίνου, αναβάθμισης κτιρίων και ενσωμάτωσης της κλιματικής ανθεκτικότητας.

Αυτή η εργασία έχει ενημερωθεί από μια Μελέτη Προσαρμοστικών Διαδρομών που πραγματοποιήθηκε με την Buro Happold, η οποία περιελάμβανε αξιολόγηση του κλιματικού κινδύνου, προσδιορισμένα πιθανά μέτρα και εναύσματα για το πότε έπρεπε να εφαρμοστούν μέτρα για να είναι αποτελεσματικά.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/services/environmental-health/climate-action/climate-resilience>)

2.6.5 Συγκοινωνίες

Το Square Mile έχει μια από τις υψηλότερες ζώνες πυκνότητας πεζών και ποδηλατών στο Ηνωμένο Βασίλειο σε ώρες αιχμής. Οι οδηγοί πρέπει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί, να σέβονται το όριο

The City of London

ταχύτητας των 20 mph της πόλης και να είναι σε εγρήγορση, ειδικά για άτομα που περπατούν και κάνουν ποδήλατο.

Η City Corporation είναι η αρχή εθνικής οδού για τους δρόμους στο City του Λονδίνου εκτός από τις Red Routes, τις οποίες διαχειρίζεται η Transport for London.

Η Στρατηγική Μεταφορών, που εγκρίθηκε τον Μάιο του 2019, καθορίζει τον τρόπο με τον οποίο η City of London Corporation προτείνει να σχεδιάσει και να διαχειριστεί τους δρόμους της πόλης για να διασφαλίσει ότι το Square Mile θα παραμείνει ένα εξαιρετικό μέρος για διαμονή, εργασία, μελέτη και επίσκεψη.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/services/streets/transport-strategy>)

2.6.6 Εκπαίδευση

Η Πόλη φιλοξενεί μια σειρά από ιδρύματα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, όπως το Guildhall School of Music and Drama, το Cass Business School, το London Institute of Banking & Finance και τμήματα τριών από τα πανεπιστήμια του Λονδίνου: τη βιβλιοθήκη Maughan του King's College του Λονδίνου στο Chancery Lane, τη σχολή επιχειρήσεων του London Metropolitan University, και μια πανεπιστημιούπολη του University of Chicago Booth School of Business. Το College of Law έχει την πανεπιστημιούπολη του Λονδίνου στο Moorgate. Μέρος του Barts and The London School of Medicine and Dentistry βρίσκεται στο νοσοκομείο Barts στο West Smithfield.

Η Πόλη έχει μόνο ένα άμεσα διατηρούμενο δημοτικό σχολείο, το Δημοτικό Σχολείο του Sir John Cass's Foundation στο Aldgate (ηλικίες 4 έως 11). Είναι ένα σχολείο Εκκλησίας της Αγγλίας με εθελοντική βοήθεια, το οποίο διατηρείται από την Εκπαιδευτική Υπηρεσία του City του Λονδίνου.

Οι κάτοικοι της πόλης στέλνουν τα παιδιά τους σε σχολεία σε γειτονικές Τοπικές Εκπαιδευτικές Αρχές, όπως το Islington, το Tower Hamlets, το Westminster και το Southwark.

Το City ελέγχει τρία ανεξάρτητα σχολεία, το City of London School (σχολείο αρρένων) και το City of London School for Girls στην πόλη και το City of London Freeman's School στο Ashted, Surrey. Το City of London School for Girls και το City of London Freeman's School έχουν τα δικά τους τμήματα προετοιμασίας για είσοδο στην ηλικία των επτά. Είναι ο κύριος χορηγός των The City Academy, Hackney, City of London Academy Islington και City of London Academy, Southwark.

(Πηγή: http://www.cityoflondon.gov.uk/Corporation/our_services/Education/schools/schools.htm)

2.6.5 Αξιοθέατα

Οι βομβαρδισμοί με πυρκαγιά και η ανάπλαση μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σημαίνουν ότι η Πόλη, παρά την ιστορία της, έχει λιγότερες ανέπαφες ιστορικές κατασκευές από ό,τι θα περίμενε κανείς. Ωστόσο, υπάρχουν πολλές δεκάδες ωραία κτίρια, συνήθως σε ιστορικό και νεοκλασικό στιλ. Περιλαμβάνουν το Μνημείο στη Μεγάλη Πυρκαγιά του Λονδίνου ("το Μνημείο"), τον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Παύλου, το Guildhall, το Royal Exchange, το σπίτι του Dr. Johnson, το Mansion House και πολλές εκκλησίες, πολλές σχεδιασμένες από τον Sir Christopher Wren, ο οποίος επίσης σχεδίασε το St Paul's. Υπάρχουν μερικά μικρά τμήματα του Ρωμαϊκού Τείχους του Λονδίνου, για παράδειγμα κοντά στον Πύργο του Λονδίνου και στην περιοχή Barbican. Ανάμεσα στα διατηρητέα κτίρια του εικοστού αιώνα είναι το Bracken House, τα πρώτα κτίρια μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στη χώρα που έλαβαν νομική προστασία, και ολόκληρο το Barbican και το Golden Lane Estate.

Ο Πύργος του Λονδίνου δεν βρίσκεται στην Πόλη, αλλά είναι ένας αξιοσημείωτος πόλος έλξης επισκεπτών που φέρνει τους τουρίστες στα νοτιοανατολικά του City. Άλλα κτίρια ορόσημο με ιστορική σημασία περιλαμβάνουν την Τράπεζα της Αγγλίας, το Old Bailey, το Custom House, Smithfield Market, Leadenhall Αγοράς και Νοσοκομείο του Αγίου Βαρθολομαίου. Τα αξιοσημείωτα σύγχρονα κτίρια περιλαμβάνουν μια σειρά από σύγχρονα πολυώροφα κτίρια καθώς και το κτίριο του Lloyd's.

Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου

Ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα και ιστορικά κτίρια του Λονδίνου, ο Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου είναι ένα εμβληματικό χαρακτηριστικό του ορίζοντα του Λονδίνου. Ο καθεδρικός ναός βρίσκεται στο λόφο Ludgate - το υψηλότερο σημείο του City του Λονδίνου.

Το St Paul's είναι ένας Αγγλικανικός καθεδρικός ναός, η έδρα του Επισκόπου του Λονδίνου και η μητέρα εκκλησία της Επισκοπής του Λονδίνου. Η αφιέρωσή του στον Απόστολο Παύλο χρονολογείται από την αρχική εκκλησία που χτίστηκε στην τοποθεσία, που ιδρύθηκε το 604 μ.Χ.. Ο σημερινός καθεδρικός ναός χρονολογείται από τα τέλη του 17ου αιώνα και σχεδιάστηκε σε αγγλικό μπαρόκ στιλ από τον Sir Christopher Wren. Η κατασκευή του ήταν μέρος ενός μεγάλου προγράμματος ανοικοδόμησης στο City μετά τη Μεγάλη Πυρκαγιά του Λονδίνου.

The City of London

Τα κυριότερα σημεία μιας επίσκεψης στο αριστούργημα του Sir Christopher Wren περιλαμβάνουν τη συναρπαστική θέα από τον σηκό, που είναι ο μακρύς κεντρικός διάδρομος που οδηγεί στον τρούλο, βλέποντας και ακούγοντας το Grand Organ, το οποίο εγκαταστάθηκε για πρώτη φορά το 1695, επισκεπτόμενοι τους τάφους του Nelson και Wellington και ανεβαίνοντας τα σκαλιά προς την Stone Gallery ή τη Golden Gallery για να απολαύσει κανείς μια πανοραμική θέα του Λονδίνου.

Στο Crypt υπάρχει το Oculus, μια κινηματογραφική «εμπειρία» 270 μοιρών που αφηγείται 1.400 χρόνια ιστορίας του Αγίου Παύλου. Οι επισκέπτες μπορούν να εξερευνήσουν χρησιμοποιώντας οδηγούς πολυμέσων με οθόνη αφής ή μπορούν να συμμετάσχουν σε μία από τις προγραμματισμένες ξεναγήσεις κατά την άφιξη.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do/attractions-museums-entertainment/st-pauls-cathedral>)

Το Μουσείο της Τράπεζας της Αγγλίας

Το Μουσείο της Τράπεζας της Αγγλίας, που βρίσκεται εντός της Τράπεζας της Αγγλίας στο City του Λονδίνου, φιλοξενεί μια συλλογή από διάφορα αντικείμενα που σχετίζονται με την ιστορία της Τράπεζας και την οικονομία του Ηνωμένου Βασιλείου από την ίδρυση της Τράπεζας το 1694 έως σήμερα. Το μουσείο είναι ανοιχτό για το κοινό, δωρεάν.

(Πηγή: <https://www.bankofengland.co.uk/museum/>)

Μπορεί κάποιος να ανακαλύψει την ιστορία της Τράπεζας της Αγγλίας μέσα από τα συναρπαστικά ιστορικά της αντικείμενα και έργα τέχνης. Η συλλογή περιέχει 40.000 αντικείμενα και καλύπτει πάνω από 1.500 χρόνια ιστορίας. Περιλαμβάνει αρχαιολογία, τραπεζογραμμάτια, νομίσματα, έργα τέχνης, γλυπτική, διακοσμητική τέχνη και κοινωνική ιστορία.

Κοντός Γεώργιος

Η Τράπεζα της Αγγλίας παράγει τραπεζογραμμάτια από τα τέλη του 1600. Η συλλογή της περιλαμβάνει παραδείγματα κάθε σημείωσης που έχει κάνει ποτέ. Διατηρούν επίσης έργα τέχνης ιστορικών σχεδιαστών τραπεζογραμματίων, μηχανήματα και εξοπλισμό που σχετίζονται με την παραγωγή τραπεζογραμματίων και παραδείγματα πλαστών και απομιμήσεων χαρτονομισμάτων. Είναι η μεγαλύτερη συλλογή χαρτονομισμάτων της Τράπεζας της Αγγλίας και σχετικού υλικού στον κόσμο.

(Πηγή: <https://www.bankofengland.co.uk/museum/online-collections/banknotes>)

Επίσης υπάρχει μια μεγάλη συλλογή από πίνακες, σχέδια και εκτυπώσεις. Περιλαμβάνει εικόνες από τα κτίρια της Τράπεζας της Αγγλίας, τοπία του Λονδίνου και πορτρέτα του προσωπικού.

Αυτά τα έργα τέχνης έχουν συλλεχθεί εδώ και πολλά χρόνια. Μερικά χρησιμοποιήθηκαν αρχικά στα επίσημα δωμάτια της Τράπεζας της Αγγλίας (γνωστά ως «τα σαλόνια»).

Άλλα δημιουργήθηκαν από ανθρώπους που εργάζονταν στην Τράπεζα της Αγγλίας και δίνουν μια συναρπαστική εικόνα για το πώς άλλαξε η επαγγελματική ζωή από το 1694.

(Πηγή: <https://www.bankofengland.co.uk/museum/online-collections/artworks>)

Το Μνημείο

Το Μνημείο χτίστηκε για να τιμήσει τη Μεγάλη Πυρκαγιά του 1666 που προκάλεσε τέτοια καταστροφή στο City του Λονδίνου. Παραμένει ένα σημαντικό ορόσημο σήμερα και ένας προορισμός που πρέπει να δουν οι τουρίστες στην Πόλη.

Τη νύχτα της 2ας Σεπτεμβρίου 1666, μια φωτιά ξέσπασε στο αρτοποιείο του Thomas Farriner στο Pudding Lane και επεκτάθηκε γρήγορα σε γειτονικά κτίρια. Η φωτιά εξακολούθησε να εξαπλώνεται εντεινόμενη από τον ανατολικό άνεμο. Μόλις στις 6 Σεπτεμβρίου τέθηκε υπό έλεγχο η πυρκαγιά, αλλά μέχρι τότε ο Καθεδρικός Ναός του Αγίου Παύλου, το Βασιλικό Ανταλλακτήριο, 43 αίθουσες, 87 εκκλησίες της πόλης και 13.000 σπίτια είχαν χαθεί. Χιλιάδες άνθρωποι έχασαν τα σπίτια τους και άγνωστος αριθμός τη ζωή τους.

The City of London

Με παραγγελία της City of London Corporation και σχεδιασμένο από τους Sir Christopher Wren και Robert Hooke, το Μνημείο κατασκευάστηκε μεταξύ 1671 και 1677. Στην κορυφή της δωρικής στήλης βρίσκεται μια φλεγόμενη χάλκινη λάρνακα επιχρυσωμένη με φύλλα χρυσού για να συμβολίζει τη Μεγάλη Φωτιά. Το City του Λονδίνου εξακολουθεί να είναι υπεύθυνο για το κτίριο μέχρι σήμερα.

Το Μνημείο έχει ύψος 62 μέτρα (202 πόδια) και χτίστηκε με μια σπειροειδή σκάλα 311 σκαλοπατιών που οδηγεί σε μια γκαλερί δημόσιας προβολής στην κορυφή. Το κόστος κατασκευής ήταν 13.450 £ 11 και 9d. Αρχικά κατείχε εξέχουσα θέση στη βόρεια προσέγγιση της Γέφυρας του Λονδίνου, τη μοναδική γέφυρα στον Τάμεση εκείνη την εποχή. Ωστόσο, με το άνοιγμα μιας νέας γέφυρας το 1831, το Μνημείο έχασε αυτή την εξέχουσα θέση, αν και παραμένει ένα δημοφιλές τουριστικό αξιοθέατο μέχρι σήμερα.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do/history-and-heritage/london-metropolitan-archives/collections/the-monument>)

To Guildhall

Το Guildhall είναι ένα δημοτικό κτίριο στην περιοχή Moorgate του City του Λονδίνου. Βρίσκεται έξω από τις οδούς Gresham και Basinghall, στους θαλάμους Bassishaw και Cheap. Το κτίριο έχει χρησιμοποιηθεί ως δημαρχείο για αρκετές εκατοντάδες χρόνια και εξακολουθεί να είναι το τελετουργικό και διοικητικό κέντρο του City του Λονδίνου και της εταιρείας του. Δεν πρέπει να συγχέεται με το Δημαρχείο του Λονδίνου, το διοικητικό κέντρο του Μεγάλου Λονδίνου. Ο όρος "Guildhall" αναφέρεται τόσο σε ολόκληρο το κτίριο όσο και στην κύρια αίθουσα του.

Η καθημερινή διοίκηση της City of London Corporation διεξάγεται τώρα σε πιο σύγχρονα κτίρια αμέσως στα βόρεια του Guildhall, αλλά το ίδιο το Guildhall και οι παρακείμενοι ιστορικοί χώροι εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται για επίσημες εκδηλώσεις και είναι ανοιχτό στο κοινό κατά τη διάρκεια του ετήσιο Σαββατοκύριακο Open House του Λονδίνου. Η Guildhall Art Gallery προστέθηκε στο

συγκρότημα τη δεκαετία του 1990. Το Guildhall Library, μια δημόσια βιβλιοθήκη αναφοράς με εξειδικευμένες συλλογές στο Λονδίνο, οι οποίες περιλαμβάνουν υλικό από τον 11ο αιώνα και μετά, στεγάζεται επίσης στο συγκρότημα.

(Πηγή: <https://historicensland.org.uk/listing/the-list/list-entry/1064675>)

Mansion House

Το Mansion House είναι η επίσημη κατοικία του Λόρδου Δημάρχου του Λονδίνου. Μέχρι τα μέσα του 18ου αιώνα, οι Lord Mayors χρησιμοποιούσαν τα δικά τους σπίτια ή αίθουσες για τη δουλειά τους ως επικεφαλής των κυβερνητικών, δικαστικών και αστικών λειτουργιών της πόλης. Η ιδέα της δημιουργίας μιας μόνιμης κατοικίας ήρθε μετά τη Μεγάλη Πυρκαγιά του 1666 για να παράσχει ένα σπίτι για τους Λόρδους Δημάρχους που δεν είχαν τη δική τους αίθουσα. Σχεδόν έναν αιώνα αργότερα, ωστόσο, ο αρχιτέκτονας και υπάλληλος του έργου της πόλης, George Dance the Elder, επιλέχθηκε για να σχεδιάσει και να χτίσει το Αρχοντικό. Η πρώτη πέτρα τοποθετήθηκε το 1739 και ο πρώτος Λόρδος Δήμαρχος που κατοικούσε ήταν ο Sir Crispin Gascoigne. Το σπίτι ολοκληρώθηκε το 1758.

Αυτό το μοναδικό κτήριο προσφέρει ένα εντυπωσιακό σκηνικό για επαγγελματικές συναντήσεις, αστικές και ζωντανές δραστηριότητες και συνέδρια. Φιλανθρωπικοί και επιχειρηματικοί οργανισμοί χρησιμοποιούν επίσης το Mansion House για εκδηλώσεις συγκέντρωσης κεφαλαίων, δεξιώσεις και δείπνα. Κάθε χρόνο πραγματοποιούνται διάφορες εκδηλώσεις υψηλού προφίλ, οι οποίες παρέχουν μια πλατφόρμα για υπουργούς του υπουργικού συμβουλίου, επισκεπτόμενους αρχηγούς κυβερνήσεων και άλλα εξέχοντα δημόσια πρόσωπα. Περίπου 50.000 άτομα επισκέπτονται το Mansion House κάθε χρόνο.

Το Mansion House φιλοξενεί τη Συλλογή Ολλανδικών και Φλαμανδών έργων ζωγραφικής του 17ου αιώνα, καθώς και μερικά εξαιρετικά γλυπτά. Η Συλλογή αποτελείται από 84 κομμάτια και είναι ίσως η καλύτερη ολλανδική τέχνη στη Βρετανία. Ο Λόρδος Harold Samuel του Wych Cross, ένας πλούσιος κατασκευαστής ακινήτων και επιχειρηματίας, το άφησε στο City του Λονδίνου το 1987. Επίσης το Mansion House φιλοξενεί μια από τις μεγαλύτερες και καλύτερες συλλογές χρυσού και ασημιού στον κόσμο.

Στεγάζει κομμάτια που δόθηκαν ως δώρα ή αποκτήθηκαν από το Δημαρχείο και το City of London Corporation. Η συλλογή χρησιμοποιείται συνεχώς για τελετουργικές εκδηλώσεις, ως στολίδι και ως διακόσμηση τραπεζιών σε όλο το σπίτι για εκδηλώσεις και αποτελείται από πολλά ενδιαφέροντα

The City of London

αντικείμενα: φλαγκόν και πιάτα με ροδόνερο, καντήλια, φλιτζάνια, κουτιά τσιγάρων, ετικέτες κρασιού, μαχαιροπίρουνα, μπολ και βάζα.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/about-us/about-the-city-of-london-corporation/mansion-house/mansion-house>)

Ο Πύργος του Λονδίνου

Ο Πύργος του Λονδίνου, επίσημα το Βασιλικό Παλάτι της Αυτής Μεγαλειότητας και το Φρούριο του Πύργου του Λονδίνου, είναι ένα ιστορικό κάστρο στη βόρεια όχθη του ποταμού Τάμεση στο κεντρικό Λονδίνο. Βρίσκεται μέσα στο London Borough of Tower Hamlets, το οποίο χωρίζεται από το ανατολικό άκρο του τετραγωνικού μιλίου του City του Λονδίνου από τον ανοιχτό χώρο που είναι γνωστός ως Tower Hill. Ιδρύθηκε στα τέλη του 1066 ως μέρος της Νορμανδικής κατάκτησης. Ο Λευκός Πύργος, που δίνει το όνομά του σε ολόκληρο το κάστρο, χτίστηκε από τον Γουλιέλμο τον Κατακτητή 1078 και ήταν ένα αγανακτισμένο σύμβολο καταπίεσης, που επιβλήθηκε στο Λονδίνο από τη νέα άρχουσα ελίτ. Το κάστρο χρησιμοποιήθηκε επίσης ως φυλακή από το 1100 (Ranulf Flambard) έως το 1952 (Kray twins), αν και δεν ήταν αυτός ο πρωταρχικός σκοπός του. Ένα μεγάλο παλάτι στην αρχή της ιστορίας του, χρησίμευε ως βασιλική κατοικία. Στο σύνολό του, ο Πύργος είναι ένα συγκρότημα από πολλά κτίρια μέσα σε δύο ομόκεντρους δακτυλίους αμυντικών τειχών και μια τάφρο. Υπήρξαν αρκετές φάσεις επέκτασης, κυρίως υπό τους βασιλείς Ριχάρδο Α', Ερρίκο Γ' και Εδουάρδο Α' τον 12ο και 13ο αιώνα. Η γενική διάταξη που καθορίστηκε στα τέλη του 13ου αιώνα

παραμένει παρά τη μεταγενέστερη δραστηριότητα στην τοποθεσία.

Στον Πρώτο και τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Πύργος χρησιμοποιήθηκε και πάλι ως φυλακή και έγινε μάρτυρας των εκτελέσεων 12 ανδρών για κατασκοπεία. Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι ζημιές που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια του Blitz επισκευάστηκαν και το

κάστρο άνοιξε ξανά για το κοινό. Σήμερα, ο Πύργος του Λονδίνου είναι ένα από τα πιο δημοφιλή τουριστικά αξιοθέατα της χώρας. Υπό την τελετουργική επιμέλεια του Αστυφύλακα του Πύργου, και το οποίο λειτουργεί από τον Μόνιμο Κυβερνήτη του Πύργου του Λονδίνου και τον Φύλακα του

Κοντός Γεώργιος

Jewel House, το ακίνητο φροντίζεται από το φιλανθρωπικό ίδρυμα Historic Royal Palaces και προστατεύεται ως Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς. (Lapper & Parnell, 2000)

3 Η Οικονομία του City of London

3.1 Το χρηματιστήριο

Tο 1801 ιδρύθηκε το χρηματιστήριο του Λονδίνου, ένα από τα παλιότερα ανταλλακτήρια στον κόσμο. Η έδρα του είναι στο City του Λονδίνου στην πλατεία Paternoster κοντά στον καθεδρικό ναό του αγίου Παύλου.

Πριν τη δημιουργία του χρηματιστηρίου, ο χώρος στον οποίο γινόταν οι διάφορες εμπορικές συναλλαγές ήταν τα καφενεία. Το Jonathan's Coffee House ήταν ένα σημαντικό μέρος συνάντησης στο Λονδίνο τον 17ο και 18ο αιώνα, διάσημο ως ο αρχικός χώρος του Χρηματιστηρίου του Λονδίνου. Το καφενείο άνοιξε γύρω στο 1680 από τον Jonathan Miles στο Change Alley, στο City του Λονδίνου. Το 1698, χρησιμοποιήθηκε από τον John Castaing για να δημοσιεύσει τις τιμές των μετοχών και των εμπορευμάτων, η οποία ήταν και η πρώτη προσπάθεια συστηματικής ανταλλαγής τίτλων στο Λονδίνο (Πηγή: www.walklondon.com/,)

Παράλληλα υπήρχε το Royal Exchange που ιδρύθηκε τον 16ο αιώνα από τον έμπορο Sir Thomas Gresham για να λειτουργήσει ως κέντρο εμπορίου για το City του Λονδίνου στο οποίο όμως δεν επιτρεπόταν η είσοδος στους χρηματιστές λόγω των αγενών τρόπων τους. Ήταν το πρώτο εξειδικευμένο εμπορικό κτίριο της Βρετανίας και ο Κλαφ επέβλεψε την εισαγωγή ορισμένων υλικών από την Αμβέρσα: πέτρα, σχιστόλιθος, και γυαλί, για τα οποία πλήρωσε ο ίδιος χιλιάδες λίρες.

(Πηγή: www.theroyalexchange.co.uk)

Το Βασιλικό Χρηματιστήριο άνοιξε επίσημα στις 23 Ιανουαρίου 1571 από τη βασίλισσα Ελισάβετ Α', η οποία απένειμε στο κτίριο τον βασιλικό του τίτλο και την άδεια πώλησης αλκοόλ και πολύτιμων αγαθών. Έχει καταστραφεί δύο φορές από πυρκαγιά και στη συνέχεια ξαναχτίστηκε. Το σημερινό κτίριο σχεδιάστηκε από τον Sir William Tite τη δεκαετία του 1840 (A. Mason, 1920). Ο χώρος καταλήφθηκε από την ασφαλιστική αγορά του Lloyd's για σχεδόν 150 χρόνια. Σήμερα το Royal Exchange περιλαμβάνει, πολυτελή καταστήματα, γραφεία, εστιατόρια και μπαρ.

Στα πρώτα χρόνια λειτουργίας του Χρηματιστηρίου, σε αρκετές περιπτώσεις δεν υπήρχε σαφές σύνολο κανονισμών ή θεμελιωδών νόμων για τις συναλλαγές. Τον Φεβρουάριο του 1812, η Επιτροπή Γενικού Σκοπού επιβεβαίωσε ένα σύνολο συστάσεων, οι οποίες αργότερα αποτέλεσαν το θεμέλιο του πρώτου κωδικοποιημένου βιβλίου κανόνων του Χρηματιστηρίου. Παρόλο που το έγγραφο δεν ήταν περίπλοκο, θέματα όπως ο διακανονισμός και η προεπιλογή ήταν, στην πραγματικότητα, αρκετά περιεκτικά. Με τις νέες κυβερνητικές του εντολές και τον αυξανόμενο όγκο συναλλαγών, το Χρηματιστήριο γινόταν σταδιακά αποδεκτό μέρος της οικονομικής ζωής του City. Παρά τη συνεχή

Κοντός Γεώργιος

κριτική από τις εφημερίδες και το κοινό, η κυβέρνηση χρησιμοποίησε την οργανωμένη αγορά του Χρηματιστηρίου για να συγκεντρώσει το τεράστιο χρηματικό ποσό που χρειαζόταν για τους πολέμους κατά του Ναπολέοντα.

Μέχρι τον 1ο παγκόσμιο πόλεμο το χρηματιστήριο του Λονδίνου, μέσω του διεθνούς εμπορίου, γνώρισε μεγάλη άνθηση, η οποία όμως διακόπηκε απότομα με το ξέσπασμα του πολέμου. Τόσο ο 1ος όσο και ο 2ος παγκόσμιος πόλεμος δημιούργησαν προβλήματα στη λειτουργία του χρηματιστηρίου, χωρίς όμως να σταματήσουν εντελώς οι δοσοληψίες.

Μεταπολεμικά οι χρηματιστηριακές επιχειρήσεις άνθησαν, Αυτό ώθησε τους αξιωματούχους να βρουν νέα, πιο κατάλληλα καταλύματα. Οι εργασίες για τον νέο Πύργο του Χρηματιστηρίου ξεκίνησαν το 1967. Το νέο κτίριο του Χρηματιστηρίου ύψους 321 ποδιών (96 μέτρα) είχε 26 ορόφους, με το δημοτικό συμβούλιο και τη διοίκηση να βρίσκεται στην κορυφή και τους μεσαίους ορόφους μοιρασμένους σε θυγατρικές εταιρείες. Η βασίλισσα Ελισάβετ II άνοιξε το κτίριο στις 8 Νοεμβρίου 1972 και χρησίμευε ως έδρα για το Χρηματιστήριο του Λονδίνου έως ότου αναχώρησε για τις νέες εγκαταστάσεις του στην κοντινή Πλατεία Paternoster τον Ιούλιο του 2004

(Πηγή: www.stpaulsinstitute.org.uk).

Το 1973 σηματοδότησε μια χρονιά αλλαγών για το Χρηματιστήριο. Πρώτον, καταργήθηκαν δύο εμπορικές απαγορεύσεις. Μια έκθεση από την Επιτροπή Μονοπωλίων και Συγχωνεύσεων συνέστησε την αποδοχή τόσο γυναικών όσο και μελών που έχουν γεννηθεί στο εξωτερικό. Δεύτερον, τον Μάρτιο το Χρηματιστήριο του Λονδίνου συγχωνεύτηκε επίσημα με τα έντεκα περιφερειακά χρηματιστήρια της Βρετανίας και της Ιρλανδίας, συμπεριλαμβανομένου του Χρηματιστηρίου της Σκωτίας. Αυτή η επέκταση οδήγησε στη δημιουργία μιας νέας θέσης Διευθύνοντος Συμβούλου. Μετά από εκτενή αναζήτηση αυτή η ανάρτηση δόθηκε στον Robert Fell. Υπήρξαν περισσότερες αλλαγές διακυβέρνησης το 1991, όταν το διοικητικό συμβούλιο του Χρηματιστηρίου αντικαταστάθηκε από ένα Διοικητικό Συμβούλιο προερχόμενοι από τη βάση στελεχών, πελατών και χρηστών του Exchange. και το εμπορικό όνομα έγινε "The London Stock Exchange".

Ο δείκτης FTSE 100 (προφέρεται "Footsie 100") κυκλοφόρησε από μια συνεργασία των Financial Times και του Χρηματιστηρίου στις 3 Ιανουαρίου 1984. Αποδείχθηκε ότι ήταν ένας από τους πιο χρήσιμους δείκτες και παρακολουθούσε τις κινήσεις των 100 κορυφαίων εταιρειών που ήταν εισαγμένες στο Χρηματιστήριο.

Στις 20 Ιουλίου 1990, μια βόμβα που είχε τοποθετηθεί από τον Προσωρινό Ιρλανδικό Δημοκρατικό Στρατό (IRA) εξερράγη στις τουαλέτες των ανδρών πίσω από τη γκαλερί των επισκεπτών. Η περιοχή

The City of London

είχε ήδη εκκενωθεί και κανείς δεν τραυματίστηκε. Περίπου 30 λεπτά πριν από την έκρηξη στις 8:49 π.μ., ένας άνδρας που είπε ότι ήταν μέλος του IRA είπε στο Reuters ότι μια βόμβα είχε τοποθετηθεί στο ανταλλακτήριο και επρόκειτο να εκραγεί. Η διακοπή όμως των εργασιών ήταν ελάχιστη, επειδή οι περισσότερες συναλλαγές γίνονταν μέσω υπολογιστή και τηλεφώνου και το κεντρικό σύστημα πληροφοριών βρισκόταν σε άλλο κτίριο.

Το μεγαλύτερο γεγονός της δεκαετίας του 1980 ήταν η ξαφνική απορρύθμιση των χρηματοπιστωτικών αγορών στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1986. Η φράση Big Bang, που χρησιμοποιείται σε σχέση με την ξαφνική απελευθέρωση των χρηματοπιστωτικών αγορών, επινοήθηκε για να περιγράψει τα μέτρα, συμπεριλαμβανομένης της κατάργησης των πάγιων τελών Επιτροπής και της διάκρισης μεταξύ stockjobbers και χρηματιστών στο Χρηματιστήριο του Λονδίνου και την αλλαγή από ανοιχτή κατακραυγή σε ηλεκτρονική, διαπραγμάτευση βάσει οθόνης, που πραγματοποιήθηκε από την πρωθυπουργό της Βρετανίας Μάργκαρετ Θάτσερ το 1986 (R.C. Michie, 1999).

Τα ηλεκτρονικά συστήματα διαπραγμάτευσης ενεργοποιήθηκαν και η απομονωμένη κλήρωση των ιδιωτικών εταιρειών που κυριαρχούσαν στις συναλλαγές μετοχών της City συντρίφτηκε. Ο παλιομοδίτικος τρόπος συναλλαγών, σώμα με σώμα σε ένα ιδρωμένο πάτωμα συναλλαγών στο χρηματιστήριο, σταμάτησε εν μία νυκτί.

Ως αποτέλεσμα των σεισμικών αλλαγών που επέφεραν ο Σεσίλ Πάρκινσον και ο Σερ Νίκολας Γκούντισον, αντίστοιχα, ο τότε γραμματέας εμπορίου και πρόεδρος του Χρηματιστηρίου του Λονδίνου, μεγάλες τράπεζες των Ηνωμένων Πολιτειών και οι διεθνείς τράπεζες αγωνίστηκαν για να αποκτήσουν έδαφος στην πόλη για να επωφεληθούν από την απελευθέρωση της αγοράς, βοηθώντας να μετατραπεί το City σε ένα από τα πιο πολυσύχναστα χρηματοοικονομικά κέντρα του κόσμου.

Η επίδραση του Big Bang οδήγησε σε σημαντικές αλλαγές στη δομή των χρηματοπιστωτικών αγορών στο Λονδίνο, με αποτέλεσμα να έχουμε τα επόμενα χρόνια περαιτέρω αλλαγές στο ρυθμιστικό περιβάλλον που οδήγησαν. Τελικά στη δημιουργία της Αρχής Χρηματοοικονομικών Υπηρεσιών

Το 1995, το Χρηματιστήριο ξεκίνησε την Αγορά Εναλλακτικών Επενδύσεων, το AIM, για να επιτρέψει στις αναπτυσσόμενες εταιρείες να επεκταθούν στις διεθνείς αγορές. Δύο χρόνια αργότερα, κυκλοφόρησε η Υπηρεσία Ηλεκτρονικών Συναλλαγών (SETS), φέρνοντας μεγαλύτερη ταχύτητα και αποτελεσματικότητα στην αγορά. Στη συνέχεια, ξεκίνησε η υπηρεσία διακανονισμού CREST. Το 2000, οι μέτοχοι του Χρηματιστηρίου ψήφισαν να γίνει ανώνυμη εταιρεία, η London Stock Exchange plc. Το Χρηματιστήριο του Λονδίνου μετέφερε επίσης τον ρόλο του ως Αρχή Χρηματιστηρίου του Ηνωμένου Βασιλείου στην Αρχή Χρηματοοικονομικών Υπηρεσιών (FSA-UKLA).

Η EDX London, μια διεθνής επιχείρηση παραγώγων μετοχών, δημιουργήθηκε το 2003 σε συνεργασία με την OM Group. Το Exchange εξαγόρασε επίσης την Proquote Limited, έναν προμηθευτή νέας γενιάς δεδομένων αγοράς και συστημάτων συναλλαγών σε πραγματικό χρόνο.

Ο παλιός Πύργος του Χρηματιστηρίου έγινε σε μεγάλο βαθμό περιττός με το Big Bang, το οποίο απελευθέρωσε πολλές από τις δραστηριότητες του Χρηματιστηρίου: τα ηλεκτρονικά συστήματα και οι αίθουσες συναλλαγών αντικατέστησαν τις συναλλαγές πρόσωπο με πρόσωπο. Το 2004, το London Stock Exchange μετακόμισε σε μια ολοκαίνουργια έδρα στην Πλατεία Paternoster, κοντά στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Παύλου.

Το 2007, το Χρηματιστήριο του Λονδίνου συγχωνεύθηκε με την Borsa Italiana, δημιουργώντας τον Όμιλο Χρηματιστηρίου του Λονδίνου (LSEG). Τα κεντρικά γραφεία του Ομίλου βρίσκονται στην Πλατεία Πατέρνοστερ (L. Allen, 2001).

3.2 Η ναυλαγορά

Με τον ναυτεμπορικό όρο Ναυλαγορά (freight market) χαρακτηρίζεται όλο το εμπορικό εκείνο φάσμα της αγοράς που αναφέρεται σε ναύλους και που διαμορφώνεται τελικά από την υφιστάμενη κάθε φορά προσφορά και ζήτηση χωρητικότητας πλοίων, για μεταφορές αγαθών.

Σε χρονικές περιόδους υπερβολικής ζήτησης χωρητικότητας πλοίων οι τιμές των ναύλων εκτινάσσονται σε μεγάλα ύψη με συνέπεια να παρατηρείται η λεγόμενη "έκρηξη της ναυλαγοράς" για την οποία και χρησιμοποιείται ο διεθνής όρος "μπουμ" (boom). Το αντίθετο όταν παρατηρείται απότομη πτώση (κοινώς κατακλύσιμα) των ναύλων, κυρίως λόγω υπερπροσφοράς χωρητικότητας ή άλλων αιτιών (π.χ. πολέμου, οικονομικών αποκλεισμών κ.λπ.) τότε λέγεται ότι η ναυλαγορά βρίσκεται σε μεγάλη πτώση και χρησιμοποιείται ευρύτερα ο διεθνής όρος «roll - down», αντί του "κραχ" που χρησιμοποιείται σε άλλους χώρους.

Το φάσμα της ναυλαγοράς περιλαμβάνει πλοιοκτήτες, εφοπλιστές, ναυλομεσίτες, ναυλοσύμφωνα, ελεύθερα πλοία με εξέχουσα βέβαια θέση τους ναύλους καθώς και δευτερογενώς διάφορους πιστωτικούς και ασφαλιστικούς οργανισμούς. Τις ανάγκες της ναυλαγοράς εξυπηρετούν σε μεγάλο βαθμό σήμερα ειδικά χρηματιστήρια τα λεγόμενα Χρηματιστήρια ναύλων (M. Huber, 2001).

Το Χρηματιστήριο ναύλων του Λονδίνου (Baltic Exchange ή Baltic Mercantile and Shipping Exchange), το κοινώς λεγόμενο Μπάλτικ ή Μπόλτικ, θεωρείται ως η βασική παγκόσμια οργανωμένη αγορά ναύλων με τόσο ανεπτυγμένο κύρος ώστε να συγκεντρώνει το 90% των διαθαλάσσιων μεταφορών εμπορευμάτων.

The City of London

Το Μπόλτικ ιδρύθηκε στα μέσα του 18ου αιώνα στο Λονδίνο με βασικά ιδρυτικά στελέχη και μετόχους τους Stephen Ralli και Michael Rodocanachi, οι οικογένειες των οποίων ανήκαν στην Χιώτικη διασπορά. Σήμερα το Baltic Exchange αριθμεί περί τα 600 μέλη, ναυλομεσίτες (brokers) που διατηρούν ως έμβλημά τους την αρχή: «ο λόγος μας συμβόλαιο» („Our word our bond“) (E. Turpin & W. McEwen, 1980).

3.2.1 Η ιστορία του Baltic Exchange

Το Virginia Coffee House στην οδό *Threadneedle 61* ήταν ήδη το μέρος όπου έμποροι εμπορεύονταν αγαθά από την Αμερική. Στις 24 Μαΐου 1744 ιδρύθηκε το Virginia and Baltick Coffee House – η προσθήκη του «Baltick» σηματοδότησε την αυξανόμενη σημασία της αγοράς της Βαλτικής Θάλασσας σε προϊόντα όπως το ζωικό λίπος. Τα πρώτα χρόνια του δέκατου ένατου αιώνα είδαν τον πολλαπλασιασμό των εμπορευμάτων όπως η ξυλεία, το λινάρι, η κάνναβη, η πίσσα και η πίσσα που απαιτούνταν από το Βρετανικό Ναυτικό κατά τη διάρκεια των Ναπολεόντειων Πολέμων. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το Baltic Coffee House (όπως ήταν πλέον γνωστό) μετακόμισε σε νέες εγκαταστάσεις στην οδό *Threadneedle 58*. Το εμπόριο στην πόλη είχε πλέον επεκταθεί πέρα από αυτό που θα μπορούσε να προσφερθεί σε ένα καφενείο και υπήρχε η ανησυχία μεταξύ των πιο προνοητικών εμπόρων της πόλης ότι ορισμένες από τις δραστηριότητες σε μια εντελώς ανεξέλεγκτη αγορά οδηγούσαν σε κερδοσκοπία και απαράδεκτες πρακτικές. Σε μια γενική συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις 22 Απριλίου 1823 στο Baltic Coffee House, αποφασίστηκε ότι θα συγκροτηθεί μια επιτροπή 23 ατόμων για να εξετάσει τον καλύτερο τρόπο για να αποκλειστούν οι κερδοσκόποι από την αγορά και θεσπίστηκαν αυστηροί κανόνες συμμετοχής.

Καθώς τα μέλη του Baltic Coffee House αυξάνονταν, χρειαζόνταν μεγαλύτερες εγκαταστάσεις. Το 1857 λήφθηκε μίσθωση του "Old South Sea House". Το νέο κτίριο είχε μια εντυπωσιακή αίθουσα όπου τα μέλη συναντιόντουσαν και συναλλάσσονταν τις δραστηριότητές τους σε καθημερινή βάση. Τον Απρίλιο του 1858 η Baltic Company αγόρασε τη μίσθωση του South Sea House – χρηματοδοτούμενη μέσω υποθήκης και έκδοσης μετοχών. 37 από τους μετόχους ήταν Έλληνες μέλη, άλλοι αντιπροσώπευαν ποικίλα επαγγέλματα, όπως έμποροι indigo, αποσταγματοποιοί πίσσας, μεσίτες λαδιών, μεσίτες δερμάτων, έμποροι ζωικού λίπους, πράκτορες πλοίων κ.λπ. – και τουλάχιστον ένας πλοιοκτήτης. Οι «Κανόνες και Κανονισμοί της Βαλτικής», συνοδευόμενοι από κατάλογο μελών εκδόθηκαν το 1873. Τα τέλη εισόδου αυξήθηκαν από 5 σε 10 γκινέα και ο αριθμός των μελών που απαριθμήθηκαν ανήλθε σε 1.164 ονόματα. Στο επίκεντρο αυτών των έντυπων κανόνων ήταν η εμπιστοσύνη. Αυτή η ιδέα αργότερα ενσωματώθηκε στο μότο της Βαλτικής «*Our Word Our Bond*» που

εξακολουθεί να ισχύει σήμερα και στηρίζει την αυτορρύθμιση που παρέχει η Βαλτική στα μέλη της και στην ευρύτερη αγορά. Εντός του City, η Βαλτική έγινε το σύνθημα της ακεραιότητας - εάν ένα μέλος δεν γινόταν δεκτό ή διαγραφόταν, αυτό θεωρούνταν ως η τελική κρίση για την αξιοπιστία του άνδρα. Στα τέλη του 1891, δημιουργήθηκε το London Shipping Exchange για να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα των πλοιοκτητών και των χειριστών. Μέχρι τα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα, και οι δύο οργανισμοί είχαν ξεπεράσει τις αντίστοιχες εγκαταστάσεις τους και το 1898 προτάθηκε η συγχώνευση. Νέοι χώροι κατασκευάστηκαν στο St Mary Axe για να στεγάσουν τα μέλη και των δύο οργανώσεων. Στις 17 Ιανουαρίου 1900 ιδρύθηκε ένας νέος οργανισμός - «The Baltic Mercantile & Shipping Exchange Ltd» με κεφάλαιο £200.000. Το νέο κτίριο στο 24-28 St Mary Axe άνοιξε επίσημα στις 21 Απριλίου 1903. Το κύριο χαρακτηριστικό του κτιρίου ήταν μια υπέροχη κεντρική αίθουσα άνω των 2.000 τετραγωνικών ποδιών, που επέτρεπε στα μέλη να συναντώνται. 680 μέλη του London Shipping Exchange εξελέγησαν επίσημα στη Βαλτική. Οι ρόλοι των δύο οργανισμών συνδυάστηκαν με τα σιτηρά και τη ναυτιλία να βρίσκονται στον πυρήνα. Η ύφεση του 1920 έπληξε σκληρά την αγορά και η τιμή τόσο των περιουσιακών στοιχείων όσο και των ναύλων έπεσε κατακόρυφα. Η ύφεση της δεκαετίας του 1930 είχε ως αποτέλεσμα να συσσωρευτούν 3,5 εκατομμύρια τόνοι ολικής χωρητικότητας. Σταδιακά, η δραστηριότητα της Βαλτικής μεταπήδησε από το εμπόριο σιτηρών στη ναύλωση πλοίων - με τους μεσίτες να καθορίζουν πλέον θέσεις εργασίας για πλοία όλων των εθνικοτήτων και να γίνονται βασικοί μεσάζοντες μεταξύ πλοιοκτητών και εμπόρων σε όλο τον κόσμο. Μέχρι τα τέλη Μαΐου 1940, είχε τεθεί σε εφαρμογή η πλήρης επίταξη όλων των βρετανικών πλοίων, μαζί με επιτάξεις στόλων από άλλες χώρες όπως η Ελλάδα και η Νορβηγία. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, η Βαλτική πρόσφερε καταφύγιο σε άλλους στο City, που οι εγκαταστάσεις είχαν βομβαρδιστεί και παρείχε χώρο στο Σώμα Αεροπορικής Εκπαίδευσης του City of London για εξάσκηση κάθε μέρα. Το 1945, αμέσως μετά το τέλος του πολέμου, η ανακοίνωση των σχεδίων για την «Αποκατάσταση των Μηχανημάτων Ναύλωσης» από την κυβέρνηση παρείχε μια αχτίδα ελπίδας για την αποκατάσταση πολλών επιχειρήσεων μελών της Βαλτικής, επιτρέποντας τη διάθεση πλοίων για την ανοικτή αγορά. Η ένταξη στη Βαλτική μαζί με το παγκόσμιο εμπόριο χρειάστηκε χρόνο για να ανακάμψει μετά το τέλος του πολέμου. Ωστόσο, στα μέσα της δεκαετίας του 1950 χρειαζόταν περισσότερος χώρος - το Queen's Room άνοιξε το 1956, με τον θεμέλιο λίθο να τοποθετείται από τον Winston Churchill. Η καθιέρωση των τηλεφωνικών κέντρων σήμαινε ότι μειώθηκε η ανάγκη για κατ' ιδίαν συναντήσεις. Ακόμη και στη δεκαετία του 1980 εκατοντάδες μέλη συναντιόνταν καθημερινά για να συλλέξουν πληροφορίες και να πραγματοποιήσουν συναλλαγές. Το 1974 αυτοί οι αριθμοί αυξήθηκαν ελαφρώς από την αποδοχή γυναικών, παρά τις πολλές αντιρρήσεις από παλαιότερα μέλη.

The City of London

Το 1985 η Βαλτική εισήγαγε τον Baltic Freight Index (BFI), έναν κατάλογο προκαθορισμένων διαδρομών, που καλύπτει διάφορα εμπορεύματα ξηρού φορτίου. Τα μεσιτικά μέλη της Βαλτικής («πανελλίστες») παρείχαν ημερήσιες τιμές, οι οποίες στη συνέχεια υπολογίστηκαν κατά μέσο όρο και δημοσιεύονταν στην αγορά. Σήμερα, ο δείκτης Baltic Dry Index (BDI) είναι ο πιο ευρέως χρησιμοποιούμενος δείκτης αγοράς της αγοράς ξηρών φορτίων χύδην. Η προκύπτουσα σύμβαση BIFFEX επέτρεψε στους πλοιοκτήτες και τους ναυλωτές να αντισταθμίσουν τις διακυμάνσεις των ναύλων αγοράζοντας ένα συμβόλαιο σε χαρτί και διακανονίζοντας τοις μετρητοίς. Αυτό οδήγησε τελικά στην ανάπτυξη της αγοράς της συμφωνίας μελλοντικής εκπλήρωσης φορτίου (FFA). Στις 21.20 της 10ης Απριλίου 1992, μια βόμβα 100 λιβρών του IRA εξερράγη έξω από το Baltic Exchange, σκοτώνοντας τρία άτομα και τραυματίζοντας πολλούς άλλους. Το προσωπικό και τα μέλη της Βαλτικής φιλοξενήθηκαν για τον επόμενο χρόνο στο Lloyd's Building, και επέστρεψαν στο Queen's Room το 1993. Τα οικονομικά της Βαλτικής είχαν πληγεί σοβαρά τα τελευταία χρόνια και η ανοικοδόμηση δεν ήταν επιλογή - τελικά η απόφαση να πουληθεί η τοποθεσία ήταν λαμβάνονται από το ΔΣ λόγω έλλειψης κεφαλαίων. Το Baltic Exchange μετακόμισε σε ένα νέο κτίριο στο 38 St Mary Axe στις 15 Μαΐου 1995. Στις αρχές της δεκαετίας του 2000 σημειώθηκαν όχι μόνο σημαντικές αλλαγές στις τεχνολογικές λύσεις για τη ναυτιλιακή αγορά με λογισμικό όπως η ανταλλαγή άμεσων μηνυμάτων να γίνεται κανόνας, αλλά και μια έκρηξη στην παγκόσμια οικονομία που προκλήθηκε από τον εξαιρετικό ρυθμό ανάπτυξης στην Κίνα. Ο BDI ανήλθε σε υψηλό ρεκόρ 11.793 μονάδων στις 20 Μαΐου 2008 και η αγορά FFA άνθισε. Η άνθηση των πρώτων ετών της δεκαετίας του 2000 συνεχίστηκε και είχε ως αποτέλεσμα τεράστιες επενδύσεις στη ναυτιλία - το βιβλίο παραγγελιών των νεότευκτων σημείωσε πρωτοφανή ανάπτυξη. Όμως η κατάρρευση της Lehman Brothers και η κατάρρευση της παγκόσμιας πιστωτικής αγοράς στα τέλη του 2008, οδήγησαν την παγκόσμια ναυτιλία χύδην σχεδόν σε αδιέξοδο. Τόσο η φυσική αγορά όσο και η FFA - η οποία σε αυτό το σημείο ήταν σε μεγάλο βαθμό ασαφής - υπέστησαν πολλές συμβατικές παραβιάσεις. Ποτέ πριν ο Κώδικας της Βαλτικής ήταν πιο σημαντικός στο ότι τα μέλη υποχρεούνται να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους.

(Πηγή: <https://www.balticexchange.com/en/who-we-are.html>)

3.2.2 Το Baltic Exchange σήμερα

Αποτελεί μια διεθνής κοινότητα με περισσότερα από 3.000 άτομα. Περιλαμβάνει τα παγκόσμια ναυτιλιακά συμφέροντα, συμπεριλαμβανομένων των αγορών ξηρού φορτίου χύδην, δεξαμενόπλοιων, φυσικού αερίου και εμπορευματοκιβωτίων. Μέλη του είναι πλοιοκτήτες, ναυλομεσίτες και ναυλωτές καθώς και ναυτιλιακοί δικηγόροι, διαιτητές, P&I Clubs και άλλες ναυτιλιακές ενώσεις. Κάθε μέλος

δεσμεύεται σε έναν κώδικα επιχειρηματικής συμπεριφοράς - τον Κώδικα της Βαλτικής - που συνοψίζεται με το σύνθημα «ο λόγος μας ο δεσμός μας».

Ένα σημαντικό μέρος των παγκόσμιων δραστηριοτήτων ναύλωσης και πώλησης και αγοράς πλοίων αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης και διεκπεραίωσης από μέλη του Baltic Exchange.

Έχει περιφερειακά γραφεία στη Σιγκαπούρη, τη Σαγκάη, την Αθήνα, το Στάμφορντ και το Χιούστον.

Το Baltic Exchange είναι η κορυφαία πηγή δεδομένων ανεξάρτητων θαλάσσιων αγορών παγκοσμίως. Οι πληροφορίες του χρησιμοποιούνται από ναυλομεσίτες, ιδιοκτήτες και χειριστές, εμπόρους, χρηματοδότες και ναυλωτές ως αξιόπιστη και ανεξάρτητη πηγή των αγορών ξηρού χύδην φορτίου, δεξαμενόπλοιων, αερίου, εμπορευματοκιβωτίων και αεροπορικών μεταφορών.

Οι δείκτες και οι αξιολογήσεις τους χρησιμοποιούνται ως εργαλείο διακανονισμού για συναλλαγές παραγώγων φορτίων, για συγκριτική αξιολόγηση των φυσικών συμβολαίων και ως γενικός δείκτης της απόδοσης των ναυλαγορών. Οι ολοκληρωμένες υπηρεσίες πληροφόρησης καλύπτουν

- τιμές ταξιδιού και χρονοναύλωσης για πλοία μεταφοράς χύδην φορτίου capesize, panamax, supramax και handysize.
- Παγκόσμια κλίμακα και ισοδύναμες τιμές χρονοναύλωσης για δεξαμενόπλοια VLCC, suezmax, aframax και MR.
- Τιμές χρονοναύλωσης για πλοία LPG και LNG.
- Ναύλοι εμπορευματοκιβωτίων
- Τιμές αεροπορικού φορτίου
- Καθώς και μελλοντικές εκτιμήσεις, αξίες πώλησης και αγοράς, εκτιμήσεις OPEX και τιμές ανακύκλωσης πλοίων, εκθέσεις αγοράς κ.α.

(Πηγή: <https://www.balticexchange.com/en/who-we-are.html>)

3.3 Η Τράπεζα της Αγγλίας

Η “Μεγάλη Κυρία” της οδού Threadneedle, όπως αποκαλούν την Τράπεζα της Αγγλίας, αποτελεί την κεντρική τράπεζα του Ηνωμένου Βασιλείου, συμβάλλοντας περισσότερους από 3 αιώνες τώρα, στην προώθηση της οικονομικής ευημερίας της Μεγάλης Βρετανίας.

The City of London

Ιδρύθηκε το 1694 ως ιδιωτική, κρατικοποιήθηκε το 1946 και απέκτησε και πάλι την ανεξαρτησία της το 1997. Όλα αυτά τα χρόνια οι λειτουργίες και οι υπηρεσίες της έχουν διαφοροποιηθεί, ανάλογα με τις συνθήκες και τις ανάγκες της εποχής, και πλέον σήμερα, εκτός από την παροχή τραπεζικών υπηρεσιών, διαχειρίζεται το ξένο συνάλλαγμα και τα αποθέματα χρυσού της χώρας. <https://www.taxidologio.gr/london-todo-bank-of-england.html>

Σήμερα, διευθυντής της Τράπεζας της Αγγλίας είναι ο Αντριου Μπέιλι. Εκτός από τα γραφεία της στο Λονδίνο, η Τράπεζα της Αγγλίας επίσης διαθέτει δευτερεύοντα γραφεία στην Οδό Κινγκ (King Street) στην πόλη Ληντς.

3.3.1 Η ιστορία της Τράπεζας της Αγγλίας

Η Τράπεζα της Αγγλίας ξεκίνησε ως ιδιωτική τράπεζα που θα λειτουργούσε ως τραπεζίτης στην κυβέρνηση. Ιδρύθηκε κυρίως για να χρηματοδοτήσει την πολεμική προσπάθεια κατά της Γαλλίας. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα της εποχής, Γουίλιαμ και Μαρία, ήταν δύο από τους αρχικούς μετόχους. Ο αρχικός Βασιλικός Χάρτης του 1694, που χορηγήθηκε από τον Βασιλιά Γουίλιαμ και τη Βασίλισσα Μαρία, εξήγησε ότι η Τράπεζα ιδρύθηκε για να «προωθεί το κοινό καλό και όφελος του λαού μας». Η Τράπεζα της Αγγλίας άνοιξε επίσημα την 1η Αυγούστου 1694 σε προσωρινά καταλύματα στο Mercers' Hall στο Cheapside. Είχε προσωπικό μόλις 17 υπαλλήλων και δύο θυρωρούς.

Το 1734, η Τράπεζα της Αγγλίας μετακόμισε στην τοποθεσία στην οδό Threadneedle, όπου βρίσκεται ακόμα και σήμερα. Σιγά-σιγά, τα επόμενα 100 περίπου χρόνια, η Τράπεζα αγόρασε παρακείμενα ακίνητα μέχρι που κατείχε ολόκληρη την έκταση 3,5 στρεμμάτων στην καρδιά του City του Λονδίνου.

Το 1797 η Γαλλία κήρυξε τον πόλεμο στη Βρετανία. Όταν μια μικρή γαλλική δύναμη αποβιβάστηκε στην ηπειρωτική Βρετανία, οι φόβοι για εισβολή γρήγορα εξαπλώθηκαν. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το κοινό έσπευσε στην Τράπεζα της Αγγλίας για να μετατρέψει τα τραπεζογραμμάτια του σε χρυσό, κάτι που ήταν δυνατό εκείνη την εποχή. Η ποσότητα χρυσού που κατείχε η Τράπεζα μειώθηκε από 16 εκατομμύρια λίρες σε μόλις 2 εκατομμύρια λίρες. Για να προσπαθήσει να διατηρήσει τα ήδη εξαντλημένα αποθέματα χρυσού, ο Πρωθυπουργός, Γουίλιαμ Πιτ ο Νεότερος, έδωσε εντολή του Privy Council στην Τράπεζα της Αγγλίας, διατάσσοντάς την να σταματήσει να πληρώνει χαρτονομίσματα σε χρυσό. Από αυτή την ημερομηνία και μετά, η Τράπεζα της Αγγλίας έγινε γνωστή ως «Η Γηραιά Κυρία της οδού Threadneedle».

Τα υποκαταστήματα της Τράπεζας της Αγγλίας ιδρύθηκαν για πρώτη φορά το 1826 ως απάντηση στην οικονομική κρίση του 1825 έως το 1826, που οδήγησε σε πτώχευση πολλών κρατικών και μη τραπεζών. Το πρώτο υποκατάστημα της Τράπεζας της Αγγλίας άνοιξε στο Gloucester στις 19 Ιουλίου 1826, το οποίο ήταν επίσης ένα από τα πιο βραχύβια, καθώς δεν ήταν ποτέ πολύ κερδοφόρο. Η επιχείρηση μεταφέρθηκε στο υποκατάστημα του Μπρίστολ το 1849.

Ο νόμος περί καταστατικού τραπεζών του 1844 έδωσε στην Τράπεζα της Αγγλίας μια σειρά από νέες εξουσίες και επισημοποίησε την έκδοση τραπεζογραμματίων στο Ηνωμένο Βασίλειο. Αυτή η Πράξη του Κοινοβουλίου έθεσε περιορισμούς σε οποιεσδήποτε τράπεζες, εταιρείες ή πρόσωπα στην Αγγλία και την Ουαλία που εξέδιδαν τα δικά τους τραπεζογραμμάτια και εμπόδιζε οποιεσδήποτε νέες τράπεζες να ξεκινήσουν να εκδίδουν χαρτονομίσματα σε ολόκληρο το Ηνωμένο Βασίλειο.

Υπήρξαν πολλές οικονομικές κρίσεις κατά τη διάρκεια της ιστορίας της Τράπεζας της Αγγλίας. Μία από τις πιο γνωστές στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι η κρίση του Overend Gurney του 1866. Το Overend Gurney ήταν το μεγαλύτερο εκπτωτικό σπίτι της εποχής. Παρά το γεγονός ότι ήταν μια κερδοφόρα επιχείρηση, με την πάροδο του χρόνου συγκέντρωσε μεγάλους σωρούς επισφαλών δανείων. Όταν προσπάθησε να επεκτείνει τα πιστωτικά όρια για αυτά τα δάνεια, η Overend Gurney υπέστη σημαντικές απώλειες. Αυτό οδήγησε τελικά στην διάλυση του και ανέστειλε τις πληρωμές στις 10 Μαΐου 1866. Στις 9 Μαΐου 1866, η Τράπεζα της Αγγλίας είχε προσεγγιστεί για βοήθεια από τον Overend Gurney. Η Τράπεζα αρνήθηκε με βάση την αφερεγγυότητα του μεσίτη. Η αποτυχία του Overend Gurney και τα επακόλουθα γεγονότα οδήγησαν σε έντονες συζητήσεις πολιτικής που βοήθησαν στη διαμόρφωση της Τράπεζας της Αγγλίας ως δανειστή έσχατης ανάγκης για τα επόμενα χρόνια.

Στις 10 Αυγούστου 1914, τα πρακτικά του Δικαστηρίου ανακοίνωσαν ότι ο Διοικητής «είχε χορηγήσει άδεια με πλήρεις αποδοχές σε όσους υπαλλήλους θα μπορούσαν ενδεχομένως να εξοικονομηθούν για να υπηρετήσουν στις Αμυντικές Δυνάμεις της Χώρας. Εβδομήντα ένα υπάλληλοι της Τράπεζας της Αγγλίας έχασαν τη ζωή τους κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο Montagu Norman ήταν Διοικητής από το 1920 έως το 1944. Μέχρι σήμερα, είναι ο μακροβιότερος Διοικητής της Τράπεζας της Αγγλίας. Ο Νόρμαν έπαιξε κρίσιμο ρόλο στην ανοικοδόμηση του διεθνούς νομισματικού συστήματος μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Συμμετείχε στη δημιουργία της Τράπεζας Διεθνών Διακανονισμών. Υπό τον Norman, η Τράπεζα της Αγγλίας συμμετείχε ενεργά στην υποστήριξη της βρετανικής βιομηχανίας. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, συνέβαλε σημαντικά στη νομισματική και χρηματοπιστωτική πολιτική.

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ορισμένες από τις επιχειρήσεις της Τράπεζας της Αγγλίας εκκενώθηκαν στο Hampshire. Ωστόσο, ο χρυσός παρέμεινε στο Λονδίνο. Κατά τη διάρκεια

The City of London

του Blitz, η Τράπεζα ευτυχώς δεν χτυπήθηκε ποτέ από βόμβα. Ωστόσο, υπήρξαν μικρές ζημιές στο εξωτερικό των κτιρίων καθώς ο δρόμος έξω κοντά στο Royal Exchange υπέστη άμεσο χτύπημα.

Σε μια προσπάθεια να αποσταθεροποιήσουν το βρετανικό νόμισμα κατά τη διάρκεια του πολέμου, οι Ναζί εισήγαγαν πλαστά χαρτονομίσματα των 5 λιρών στη Βρετανία. Αυτά τα πλαστά χαρτονομίσματα τυπώθηκαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Sachsenhausen έξω από το Βερολίνο. Το έργο είχε την κωδική ονομασία «Επιχείρηση Bernhard». Σχεδόν 9 εκατομμύρια χαρτονομίσματα ονομαστικής αξίας 134 εκατομμυρίων λιρών τυπώθηκαν από τους Ναζί – αριθμός που αντιπροσώπευε περισσότερο από το 10% του συνόλου των τραπεζογραμματίων που κυκλοφορούσαν τότε στο Ηνωμένο Βασίλειο. Εκείνη την εποχή, ένας ειδικός σε τραπεζογραμμάρια της Τράπεζας της Αγγλίας τα περιέγραψε ως «τα πιο επικίνδυνα που έχουν δει ποτέ». Λήφθηκαν έκτακτα μέτρα για να επιβραδυνθεί αυτό, συμπεριλαμβανομένου του ειδικού μπλε χαρτονομίσματος του 1940, και είναι η πρώτη φορά που χρησιμοποιείται μεταλλικό νήμα σε τραπεζογραμμάτιο. Στα τέλη του 1960 δημοσιεύτηκε η πρώτη έκδοση του Τριμηνιαίου.

Το πρώτο Τριμηνιαίο Δελτίο περιείχε την ομιλία του Διοικητή Cameron Cobbold's Mansion House, ένα άρθρο για τη διαδικασία των ειδικών καταθέσεων στην Τράπεζα, ένα άρθρο για το χρηματοοικονομικό πλεόνασμα του ιδιωτικού τομέα και τις νομισματικές στατιστικές της εποχής.

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1992 το Ηνωμένο Βασίλειο αποσύρεται από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών. Ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Συναλλαγματικών Ισοτιμιών (ERM) ιδρύθηκε το 1979 για να μειώσει τη μεταβλητότητα των συναλλαγματικών ισοτιμιών και να επιτύχει νομισματική σταθερότητα σε ολόκληρη την Ευρώπη. Αυτό θεωρήθηκε ως προετοιμασία για τη νομισματική ένωση, η οποία τελικά οδήγησε στο ενιαίο ευρωπαϊκό νόμισμα (το ευρώ). Όλα τα νομίσματα έπρεπε να παραμείνουν εντός δύο συμφωνημένων τιμών.

Το Ηνωμένο Βασίλειο εντάχθηκε στον ΜΣΙ το 1990. Ωστόσο, μετά από μαζικές αυξήσεις των επιτοκίων και παρέμβαση στις αγορές συναλλάγματος που απέτυχαν να μετακινήσουν τη στερλίνα από το κατώτατο όριο του ΜΣΙ, η κυβέρνηση αποφάσισε να αποχωρήσει, καθώς το κόστος της προσπάθειας να το κρατήσει εντός των ορίων κρίθηκε πολύ ακριβό.

Το οικονομικό κραχ που ακολούθησε αναφέρθηκε ως «Μαύρη Τετάρτη». Υπολογίστηκε ότι κόστισε στο HM Treasury πάνω από 3 δισεκατομμύρια λίρες.

Τον Οκτώβριο του 1992, ο Καγκελάριος κάλεσε την Τράπεζα της Αγγλίας «να υποβάλει τακτική έκθεση σχετικά με την πρόοδο που σημειώνεται προς τον στόχο της κυβέρνησης για τον πληθωρισμό». Αποδεχόμενος την πρόσκληση, ο τότε Διοικητής Robert Leigh-Pemberton είπε ότι στόχος της

Κοντός Γεώργιος

Τράπεζας θα ήταν «να παράγει μια πλήρως αντικειμενική και ολοκληρωμένη ανάλυση των πληθωριστικών τάσεων και πιέσεων».

Η πρώτη τριμηνιαία Έκθεση για τον πληθωρισμό δημοσιεύτηκε τον Φεβρουάριο του 1993 και μέχρι σήμερα εξακολουθεί να είναι μια από τις σημαντικότερες εκδόσεις της.

Η Τράπεζα της Αγγλίας είχε υποκαταστήματα σε όλη τη χώρα. Όμως το 1997 αντικαταστάθηκαν με 12 περιφερειακούς φορείς. Το πρώην υποκατάστημα του Λιντς έγινε κέντρο μετρητών για να βοηθήσει στη διανομή τραπεζογραμματίων σε όλη τη χώρα. Οι Οργανισμοί είναι τα «μάτια, τα αυτιά και η φωνή» της Τράπεζας της Αγγλίας στις περιοχές τους. Συλλέγουν πληροφορίες σχετικά με τις τάσεις και τις νέες εξελίξεις και βοηθούν στις αποφάσεις της Τράπεζας.

Μετά την οικονομική κρίση του 2007-08, η κυβέρνηση αποφάσισε να επιφέρει μαζική ρυθμιστική μεταρρύθμιση. Οι μεταρρυθμίσεις στο χρηματοπιστωτικό σύστημα ήρθαν μέσω του νόμου περί χρηματοοικονομικών υπηρεσιών (2012) που ανακοίνωσε:

- μια ανεξάρτητη Επιτροπή Χρηματοοικονομικής Πολιτικής (FPC) που δημιουργήθηκε στην Τράπεζα της Αγγλίας
- μια νέα εποπτική ρυθμιστική αρχή, η Prudential Regulation Authority, που δημιουργήθηκε ως θυγατρική της Τράπεζας
- νέες αρμοδιότητες της Τράπεζας της Αγγλίας για την εποπτεία των παρόχων υποδομής της χρηματοπιστωτικής αγοράς.

Στις 13 Σεπτεμβρίου 2016 κυκλοφόρησε το πρώτο τραπεζογραμμάτιο της Τράπεζας της Αγγλίας τυπωμένο σε πολυμερές, το χαρτονόμισμα των 5 λιρών με τον Sir Winston Churchill. Το πολυμερές είναι ένα λεπτό, εύκαμπτο πλαστικό υλικό που διαρκεί περισσότερο, παραμένει πιο καθαρό και είναι πιο δύσκολο να παραποιηθεί από τα χάρτινα τραπεζογραμμάτια.

(Πηγή: <https://www.bankofengland.co.uk/about/history>)

3.3.2 Η Τράπεζα σήμερα

Η Τράπεζα της Αγγλίας διασφαλίζει ότι οι όλες οι τράπεζες είναι ασφαλείς και υγιείς και εξετάζει ολόκληρο το χρηματοπιστωτικό σύστημα για να μειώσει τους κινδύνους και να το διατηρήσει ασφαλές το οικονομικό περιβάλλον, ώστε τα χρήματα να ρέουν εκεί που χρειάζονται περισσότερο.

The City of London

Ορίζει το βασικό επιτόκιο στην οικονομία που ονομάζεται Τραπεζικό Επιτόκιο το οποίο στη συνέχεια φιλτράρεται στα επιτόκια που προσφέρονται όταν τοποθετούνται χρήματα σε λογαριασμό ταμειωτηρίου ή όταν λαμβάνετε κάποιο δάνειο.

Οι επιχειρήσεις εξαρτώνται από δάνεια για να επεκταθούν και να προσλάβουν περισσότερο προσωπικό. Επομένως, τα επιτόκια έχουν επίσης σημασία για αυτούς και τους υπαλλήλους τους.

Υπάρχουν περίπου 400.000 ράβδοι χρυσού αποθηκευμένοι στα θησαυροφυλάκια της τράπεζας. Φροντίζει τόσο τα αποθέματα χρυσού του Ηνωμένου Βασιλείου όσο και τον χρυσό που ανήκει σε άλλες κεντρικές τράπεζες.

Μέρος της χρηματοδότησής της προέρχεται από την εκτύπωση τραπεζογραμμάτων. Ενώ ξοδεύονται μόνο λίγες πένες για να εκτυπωθεί κάθε χαρτονόμισμα, οι τράπεζες τα αγοράζουν στην ονομαστική τους αξία: 5 £, 10 £, 20 £ ή 50 £. Αυτά τα χρήματα επενδύονται σε χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία, όπως το δημόσιο χρέος, το οποίο πληρώνει τόκους και έτσι δημιουργείται εισόδημα. Επίσης οι τράπεζες, οι οικοδομικές εταιρείες και οι ασφαλιστικές εταιρείες πληρώνουν ένα τέλος στην Τράπεζα για να καλύψει το κόστος της ρύθμισης των δραστηριοτήτων τους. Το ίδιο κάνουν και οι εταιρείες υποδομής της χρηματοπιστωτικής αγοράς όπως η Visa και η Bacs.

Όλα τα κέρδη που αποκομίζει από την εκτύπωση τραπεζογραμμάτων επιστρέφονται στο Υπουργείο Οικονομικών του Ηνωμένου Βασιλείου. Τα τελευταία πέντε χρόνια, ο μέσος όρος ήταν λίγο πάνω από 400 εκατομμύρια £ κάθε χρόνο.

(Πηγή: <https://www.bankofengland.co.uk/knowledgebank/what-does-the-bank-of-england-do>)

Τέλος η Τράπεζα της Αγγλίας δημοσιεύει στατιστικά στοιχεία για το νομισματικό και χρηματοπιστωτικό σύστημα που σχετίζονται με τις πολιτικές και τις ρυθμιστικές της ιδιότητες. Δημοσιεύονται στατιστικά στοιχεία για δανεισμό και καταθέσεις νοικοκυριών και επιχειρήσεων από τράπεζες και άλλες πηγές, μηνιαία στοιχεία για τα διαφημιζόμενα επιτόκια για μια σειρά προϊόντων στεγαστικών δανείων, καταναλωτικών πιστώσεων και καταθέσεων που προσφέρονται στα νοικοκυριά, στοιχεία για τα πραγματικά επιτόκια, τακτικά στατιστικά στοιχεία για τις χρηματοπιστωτικές αγορές, τα έσοδα και τις δαπάνες των Νομισματικών Χρηματοπιστωτικών Ιδρυμάτων και τους εξωτερικούς ισολογισμούς αυτών. Αυτά περιλαμβάνουν τριμηνιαία στοιχεία για τις ενοποιημένες παγκόσμιες απαιτήσεις των NXI που ανήκουν στο Ηνωμένο Βασίλειο και τριμηνιαία στοιχεία για τα έσοδα και τις δαπάνες των κατοίκων του Ηνωμένου Βασιλείου, τις θέσεις χρηματοοικονομικών παραγώγων και

τις απαιτήσεις και υποχρεώσεις με μη κατοίκους. Εβδομαδιαίες εκτιμήσεις των συναρτήσεων πυκνότητας πιθανότητας για μελλοντικές τιμές του δείκτη FTSE 100 και βραχυπρόθεσμα επιτόκια στερελίνας και ημερήσιες καμπύλες εκτιμώμενων αποδόσεων για το Ηνωμένο Βασίλειο.

(Πηγή: <https://www.bankofengland.co.uk/statistics>)

3.4 Lloyds of London

Το Lloyd's of London, γενικά γνωστό απλά ως Lloyd's, είναι μια ασφαλιστική και αντασφαλιστική αγορά που βρίσκεται στο City του Λονδίνου. Σε αντίθεση με τους περισσότερους από τους ανταγωνιστές της στον κλάδο, δεν είναι ασφαλιστική εταιρεία. Αντίθετα, το Lloyd's είναι ένα εταιρικό όργανο που διέπεται από τον νόμο Lloyd's του 1871 και τους επακόλουθους νόμους του Κοινοβουλίου. Λειτουργεί ως μια εν μέρει αμοιβαία αγορά που αποτελείται από πολλούς χρηματοοικονομικούς υποστηρικτές, ομαδοποιημένους σε συνδικάτα, που συγκεντρώνονται για τη συγκέντρωση και τη διάδοση κινδύνων. Αυτοί οι ανάδοχοι ή τα «μέλη» περιλαμβάνουν τόσο εταιρείες όσο και ιδιώτες, οι τελευταίοι από τους οποίους είναι γνωστοί ως «ονόματα». Στην ουσία, το Lloyd's είναι μια αγορά όπου οι αγοραστές ασφαλειών και οι πωλητές ασφαλιστικών εταιρειών διεξάγουν επιχειρηματικές δραστηριότητες

Το Lloyd's of London λειτουργεί όπως κάθε χρηματοπιστωτική αγορά όπου οι αγοραστές αντιπροσωπεύουν πελάτες που θέλουν να αντισταθμίσουν διάφορους κινδύνους. Οι αγοραστές αναζητούν προστασία αγοράς (ασφαλιστικά συμβόλαια) και οι πωλητές αντιπροσωπεύουν μέλη που παρέχουν και πωλούν προστασία έναντι των κινδύνων που αντιμετωπίζουν αυτοί οι πελάτες. Η αγορά περιλαμβάνει επίσης μεσίτες, οι οποίοι βοηθούν τους αγοραστές και τους πωλητές να συναντήσουν τη βέλτιστη αντιστοιχία και διαχειρίζονται πράκτορες που διαχειρίζονται συνδικάτα για λογαριασμό των μελών – αυτών που παρέχουν το κεφάλαιο.

(Πηγή: <https://www.investopedia.com/terms/l/lloyds-london.asp>)

3.4.1 Ιστορία

Η αγορά ξεκίνησε στο Lloyd's Coffee House, που ανήκει στον Edward Lloyd, κάποια στιγμή το 1686 στην Tower Street στο City του Λονδίνου. Αυτή η εγκατάσταση ήταν ένα δημοφιλές μέρος για ναυτικούς, εμπόρους και πλοιοκτήτες, και ο Lloyd τους φρόντιζε με αξιόπιστα ναυτιλιακά νέα. Το κα-

The City of London

φενείο σύντομα αναγνωρίστηκε ως το ιδανικό μέρος για την απόκτηση θαλάσσιας ασφάλισης. Αμέσως μετά τα Χριστούγεννα του 1691, η μικρή λέσχη των ασφαλιστών ναυτιλιακών ασφαλίσεων μεταφέρθηκε στην οδό Lombard (G. Marcus, 1975)

Το 1734 εμφανίζεται η πρώτη λίστα του Lloyd's, ενός από τα παλαιότερα περιοδικά που κυκλοφόρησε στον κόσμο και δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά από τον Thomas Jemson. Χρησιμοποίησε το όνομα του Lloyd και όχι το δικό του, επειδή μέχρι εκείνη τη στιγμή, το ίδρυμα είχε άμεση αναγνώριση στη ναυτιλιακή κοινότητα και ένα αφοσιωμένο κοινό που πλήρωνε για συνδρομές. Πάνω από 300 χρόνια μετά, η εφημερίδα εξακολουθεί να παρέχει εβδομαδιαία νέα για τη ναυτιλία στο Λονδίνο και όχι μόνο. (Πηγή: <https://www.lloyds.com/about-lloyds/history/corporate-history>)

Σταδιακά, οι ασφαλιστές στο Lloyd's σχημάτισαν μια ένωση και το 1774 μετέφεραν τις δραστηριότητές τους στο βασιλικό χρηματιστήριο. Το 1871 ο έλεγχος των υποθέσεων της ένωσης από την επιτροπή της παγιώθηκε με μια πράξη σύστασης (Lloyd's Act, 1871), η οποία της έδωσε την εξουσία να συντάσσει το δικό της καταστατικό, να αποκτά ακίνητη και προσωπική περιουσία και να εκτελεί όλες τις πράξεις στην εταιρική της επωνυμία. Με τον νόμο του 1871 ο σύλλογος περιορίστηκε στη θαλάσσια ασφάλιση, αλλά με νόμο του 1911 εξουσιοδοτήθηκε να ασκεί ασφάλιση κάθε περιγραφής. Μετά από μια σειρά οικονομικών σκανδάλων στα τέλη της δεκαετίας του 1970 και στις αρχές της δεκαετίας του '80, το Κοινοβούλιο ψήφισε ένα νέο σύνταγμα (Lloyd's Act, 1982) για να αντικαταστήσει την αρχική πράξη. Για να αποφευχθούν οι συγκρούσεις συμφερόντων, ο νεότερος νόμος ρύθμιζε το ύψος των συμφερόντων που θα μπορούσε να έχει ένας μεσίτης σε έναν αναδόχο. Επίσης, ίδρυσε ένα επίσημο διοικητικό όργανο για τη σύνταξη και την τροποποίηση καταστατικών και τη σύσταση μιας πειθαρχικής επιτροπής και ενός εσωτερικού εφετείου.

(Πηγή: <https://www.britannica.com/topic/Lloyds>)

3.4.2 Δομή και λειτουργία

Η Lloyd's δεν είναι ασφαλιστική εταιρεία. είναι μια αγορά μελών. Ως η παλαιότερη συνεχώς ενεργή ασφαλιστική αγορά στον κόσμο, η Lloyd's έχει διατηρήσει ορισμένες ασυνήθιστες δομές και πρακτικές που διαφέρουν από όλους τους άλλους ασφαλιστικούς παρόχους σήμερα. Αρχικά δημιουργήθηκε ως μη ενσωματωμένη ένωση εγγεγραμμένων μελών, ενσωματώθηκε από τον νόμο Lloyd's 1871 και επί του παρόντος διέπεται από τους νόμους Lloyd's του 1871 έως το 1982.

Η ίδια η Lloyd's δεν αναλαμβάνει ασφαλιστικές δραστηριότητες, αφήνοντας αυτό στα μέλη της. Αντίθετα, η Εταιρεία λειτουργεί αποτελεσματικά ως ρυθμιστής της αγοράς, θέτοντας κανόνες βάσει των οποίων λειτουργούν τα μέλη και προσφέροντας κεντρικές διοικητικές υπηρεσίες σε αυτά τα μέλη.

Ο νόμος Lloyd's 1982 ορίζει τη δομή διαχείρισης και τους κανόνες βάσει των οποίων λειτουργεί η αγορά. Σύμφωνα με τον νόμο, το Συμβούλιο του Lloyd's είναι υπεύθυνο για τη διαχείριση και την εποπτεία της αγοράς. Ρυθμίζεται από την Αρχή Προληπτικής Εποπτείας και την Αρχή Χρηματοοικονομικής Συμπεριφοράς. (Lussenhop, 1995)

Το Συμβούλιο έχει συνήθως έξι εργαζόμενους, έξι εξωτερικά και έξι διορισμένα μέλη. Ο διορισμός των διορισμένων μελών, συμπεριλαμβανομένου του διευθύνοντος συμβούλου, επιβεβαιώνεται από τον Διοικητή της Τράπεζας της Αγγλίας. Τα εργαζόμενα και τα εξωτερικά μέλη εκλέγονται από τα μέλη του Lloyd's. Ο πρόεδρος και οι αντιπρόεδροι εκλέγονται ετησίως από το Συμβούλιο μεταξύ των εργαζομένων μελών του Συμβουλίου. Όλα τα μέλη εγκρίνονται από τα ρυθμιστικά όργανα.

Το Συμβούλιο μπορεί να ασκεί απευθείας ορισμένες από τις αρμοδιότητές του λαμβάνοντας αποφάσεις και εκδίδοντας ψηφίσματα, απαιτήσεις, κανόνες και κανονισμούς. Το Συμβούλιο αναθέτει τους περισσότερους καθημερινούς του ρόλους εποπτείας, ιδίως όσον αφορά τη διασφάλιση της επιτυχούς λειτουργίας της αγοράς, στο Συμβούλιο Franchise.

Το Συμβούλιο Franchise καθορίζει κατευθυντήριες γραμμές για όλα τα συνδικάτα και λειτουργεί μια διαδικασία επιχειρηματικού σχεδιασμού και παρακολούθησης για τη διασφάλιση υψηλών προτύπων αναδοχής και διαχείρισης κινδύνου, βελτιώνοντας έτσι τη βιώσιμη κερδοφορία και ενισχύοντας την οικονομική ευρωστία της αγοράς. Το διοικητικό συμβούλιο προεδρεύεται από τον πρόεδρο της Lloyd's και έχει τρία εκτελεστικά μέλη, τρία μη εκτελεστικά στελέχη που συνδέονται με την αγορά και πέντε ανεξάρτητα μη εκτελεστικά μέλη. (Πηγή: https://www.lloyds.com/Lloyds/About-Lloyds/Lloyds-governance-structure/Lloyds_Franchise_Board)

3.4.3 Βασικοί χειριστές στο Lloyd's του Λονδίνου

Υπάρχουν πέντε κύριες ομάδες που απαρτίζουν την αγορά των Lloyd's του Λονδίνου. Είναι τα συνδικάτα, οι αγοραστές ασφαλίσεων, οι μεσίτες, οι διαχειριστές και οι κάτοχοι κάλυψης.

The Syndicates: Τα συνδικάτα είναι οι βασικοί παίκτες του Lloyd's. Αποτελούνται από εταιρείες ή ιδιώτες. Τα συνδικάτα είναι βασικά οι ασφαλιστικές εταιρείες που προσφέρουν ένα συγκεκριμένο είδος ασφάλισης. Περισσότερα από ένα συνδικάτα μπορούν να συμμετέχουν σε ένα ασφαλιστήριο συμβόλαιο, κατανέμοντας έτσι τον κίνδυνο σε πολλά συνδικάτα.

Οι αγοραστές ασφάλισης: Είναι τα άτομα ή οι εταιρείες που αγοράζουν την ασφάλεια. Πολλές φορές, εάν ένας παραδοσιακός πάροχος ασφάλισης δεν παρέχει την ασφάλιση που απαιτείται, ίσως για μια ιδιαίτερα επικίνδυνη επιχείρηση, τα άτομα μπορούν να βρουν πωλητές ασφάλισης στο Lloyd's.

The Brokers: Όπως συμβαίνει με όλους τους μεσίτες, οι μεσίτες στο Lloyd's λειτουργούν ως ενδιάμεσοι για τους αγοραστές ασφαλίσεων και τα συνδικάτα. Οι μεσίτες βοηθούν στη διευκόλυνση και την αντιστοίχιση του κατάλληλου συνδικάτου με τον αγοραστή. Οι μεσίτες στο Lloyd's πρέπει να έχουν εγκριθεί από την Corporation of Lloyd's για να τους επιτρέπεται να δραστηριοποιούνται στην αγορά.

Οι Managing Agents: Οι διαχειριστές εργάζονται για τα συνδικάτα και διαχειρίζονται τις καθημερινές τους λειτουργίες. Είναι υπεύθυνοι για την πρόσληψη και την επίβλεψη όλου του βασικού προσωπικού, όπως ασφαλιστές και λογιστές.

Οι κάτοχοι κάλυψης: Οι κάτοχοι κάλυψης είναι εταιρείες που αναλαμβάνουν ασφαλιστήρια συμβόλαια για διαχειριστικούς πράκτορες. Πρόκειται για εξωτερικές οντότητες με τις οποίες η Lloyd's συνάπτει συμβάσεις για να κάνουν ορισμένες επιχειρηματικές δραστηριότητες που δεν γίνονται από τους μεσίτες. Τους δίνεται συγκεκριμένη εξουσιοδότηση να πραγματοποιούν συναλλαγές ορισμένων επιχειρήσεων στην αγορά. Οι κάτοχοι καλύμματος επιτρέπουν στα Lloyd's of London να λειτουργούν παγκοσμίως χωρίς να χρειάζεται να δημιουργήσουν καταστήματα σε πολλές τοποθεσίες.

Από τις πιο πρόσφατες πληροφορίες, στις 31 Δεκεμβρίου 2018, υπήρχαν 99 συνδικάτα, 55 διαχειριστικοί πράκτορες, 301 χρηματιστές και 3.936 εγκεκριμένοι κάτοχοι κάλυψης, οι οποίοι συλλογικά έγραψαν ακαθάριστα ασφάλιστρα ύψους 35,5 δισεκατομμυρίων λιρών.

(Πηγή: <https://www.investopedia.com/terms/l/lloyds-london.asp>)

3.4.4 Οικονομικές επιδόσεις

Κάθε συνδικάτο Lloyd's είναι υπεύθυνο για τον καθορισμό του πόσα χρήματα θα κρατήσει σε αποθεματικό για τις γνωστές του υποχρεώσεις και τις εκτιμώμενες άγνωστες υποχρεώσεις του, και το καθένα μπορεί να επιλέξει να αποδεσμεύσει ορισμένα από τα αποθεματικά του για απαιτήσεις του προηγούμενου έτους, εάν το κρίνει σκόπιμο. Αντίθετα, τα αποθεματικά μπορεί να χρειαστεί να ενισχυθούν εάν επιδεινωθούν οι εκτιμήσεις ζημιών του προηγούμενου έτους. Οι συνολικές αποδεσμεύσεις αποθεματικών μπορούν να βελτιώσουν τη συνδυασμένη αναλογία «έτος ατυχήματος» του κοινοπρακτικού (το άθροισμα του δείκτη ζημιών και του δείκτη εξόδων), ενώ οι συνολικές αυξήσεις

αποθεματικών μπορούν να επιδεινώσουν τη συνδυασμένη αναλογία έτους ατυχημάτων. Η συνδυασμένη αναλογία μετά από αυτές τις κινήσεις αποθεματικών είναι γνωστή ως αποτέλεσμα "ημερολογιακού έτους". (Πηγή: Lloyd's Annual Report 2017)

3.4.5 Το μέλλον στο Lloyd's

Το παγκόσμιο τοπίο κινδύνου αλλάζει με ρυθμό και οι πελάτες τους λειτουργούν σε έναν πολύπλοκο και γρήγορα μεταβαλλόμενο κόσμο. Η Lloyd's χτίζει την πιο προηγμένη τεχνολογικά ασφαλιστική αγορά στον κόσμο, παρέχοντας στους πελάτες το ευρύτερο φάσμα λύσεων και υπηρεσιών κινδύνου για να τους βοηθήσει να αντιμετωπίσουν αυτούς τους νέους κινδύνους με σιγουριά. Για περισσότερους από τρεις αιώνες, το οικοσύστημα του Lloyd's έχει συγκεντρώσει τη συλλογική ευφυΐα και την τεχνογνωσία όσον αφορά την κατανομή των κινδύνων των αναδόχων και των μεσιτών της αγοράς, για να βοηθήσει τους πελάτες να είναι πιο γενναίοι παρέχοντας προστασία και βοηθώντας στην οικοδόμηση ανθεκτικότητας. Το Lloyd's ξεκίνησε με μερικούς θαρραλέους επιχειρηματίες σε μια καφετέρια. Τρεις αιώνες αργότερα, η αγορά του Lloyd's συνεχίζει αυτή την περήφανη παράδοση, μοιράζοντας τον κίνδυνο για να προστατεύει, να χτίζει ανθεκτικότητα και να εμπνέει θάρρος παντού.

(Πηγή: <https://www.lloyds.com/about-lloyds/future-at-lloyds>)

3.5 Lloyds Register

Η Lloyd's Register Group Limited (LR) είναι ένας οργανισμός τεχνικών και επιχειρηματικών υπηρεσιών και ένας ναυτιλιακός νηογνώμονας, που ανήκει εξ ολοκλήρου στη Lloyd's Register Foundation, μια βρετανική φιλανθρωπική οργάνωση αφιερωμένη στην έρευνα και την εκπαίδευση στην επιστήμη και τη μηχανική. Ο οργανισμός χρονολογείται από το 1760 και τα κεντρικά του γραφεία βρίσκονται στην 71 Fenchurch Street, στο City του Λονδίνου

3.5.1 Η ιστορία του

Η Lloyd's Register ιδρύθηκε το 1760 από πελάτες του Edward Lloyd's Coffee House στην Lombard Street του Λονδίνου. Ο στόχος ήταν να δοθούν στους εμπόρους και στους ασφαλιστές καταγεγραμμένες πληροφορίες σχετικά με την ποιότητα των σκαφών τους. Το Βιβλίο μητρώου που δημιουργήθηκε απαριθμούσε τα σκάφη που βαθμολογήθηκαν ή ταξινομήθηκαν μετά από επιθεώρηση της κατάστασης του κύτους και του εξοπλισμού τους. Οι συνδρομές που δημιουργούνταν από το Βιβλίο Μητρώου πλήρωναν τους επιθεωρητές για την εκτέλεση της εργασίας. Αυτή ήταν η πραγματική αρχή

της ταξινόμησης και η Εταιρεία ήταν η πρώτη νηογνώμονα στον κόσμο. Η ταξινόμηση αφορούσε και συνεχίζει να αφορά την ποιότητα. Με απλά λόγια, είναι μια αξιολόγηση σε σχέση με καθορισμένα πρότυπα της κατάστασης ενός πλοίου είτε υπό κατασκευή είτε ήδη υπάρχων. Τα κύτη των πλοίων βαθμολογήθηκαν με γράμματα (το Α είναι το καλύτερο) και τα εξαρτήματα του πλοίου (ιστοί, ξάρτια και άλλος εξοπλισμός) βαθμολογήθηκαν κατά αριθμό (το 1 είναι το καλύτερο). Έτσι, η καλύτερη ταξινόμηση "Α1", από την οποία προέρχεται η έκφραση Α1 ή Α1 στο Lloyd's, εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην έκδοση 1775–76 του Register

(Πηγή: <https://www.lr.org/en/who-we-are/brief-history/>)

3.5.2 Αντίπαλα Μητρώα

Οι διαφωνίες σχετικά με το σύστημα ταξινόμησης της Εταιρείας από το 1799 έως το 1833 οδήγησαν στη δημιουργία ενός δεύτερου μητρώου Συγκεκριμένα μια διαμάχη μεταξύ πλοιοκτητών και αναδόχων είχε ως αποτέλεσμα η κάθε ομάδα να δημοσιεύσει έναν κατάλογο—την «Κόκκινη Βίβλο» και την «Πράσινη Βίβλο». Και τα δύο μέρη έφτασαν στα πρόθυρα της χρεοκοπίας. Κατέληξαν σε συμφωνία και το 1834 ενώθηκαν και σχημάτισαν το Lloyd's Register of British and Foreign Shipping (M. Palmer, 1999).

3.5.3 Η επιρροή της παγκοσμιοποίησης

Η οργάνωση κέρδισε γρήγορα ευρεία εκτίμηση, δίνοντας στοιχεία σε κυβερνητικές επιτροπές και λαμβάνοντας αιτήματα για διορισμό επιθεωρητών στο εξωτερικό. Ο πρώτος επιθεωρητής που απασχολήθηκε εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου φαίνεται να διορίστηκε το 1812 όταν το Μητρώο Εφοπλιστών προσέλαβε έναν επιθεωρητή στη Νέα Γη. Το ίδιο μητρώο συνέχισε να απασχολεί επιθεωρητές στη Χάβρη (1826), στην Αμβέρσα και στην Οστάνδη (1829) και στο Πορτ Λούις στον Μαυρίκιο (1832), για τους οποίους γνωρίζουμε μόνο το όνομα του τελευταίου, Άλεξ Γκόρντον. Αυτές ήταν πιθανώς όλες μη αποκλειστικές ρυθμίσεις.

Όταν το ανασυνταχθέν Μητρώο Βρετανικής και Ξένης Ναυτιλίας του Lloyd's δημιουργήθηκε το 1834, η Γενική Επιτροπή απέρριψε επίμονα υπερπόντια αιτήματα για διορισμό επιθεωρητών στο εξωτερικό, προτιμώντας να περιμένει μέχρι να δημιουργηθεί σωστά το δίκτυο εξαγωγών της Εταιρείας στο ΗΒ. Ειδικότερα, το Συμβούλιο Εμπορίου του Κεμπέκ υπέβαλε επανειλημμένα αιτήματα για επιθεωρητή λόγω του αριθμού των πλοίων που ναυπηγούνται για λογαριασμό Βρετανών ιδιοκτη-

τών ή προς πώληση μόλις φτάσουν στα βρετανικά λιμάνια. Ως αποτέλεσμα, το 1852 η Εταιρεία έστειλε τον Thomas Menzies ως αποκλειστικό επιθεωρητή για το Κεμπέκ και τον ποταμό St Lawrence. Ο Menzies και ο βοηθός του, Charles Coker, έκαναν πολλά για να βοηθήσουν τους ντόπιους ναυπηγούς να βελτιώσουν τα πρότυπα κατασκευής. Ήταν ιδέα του Menzies το 1853 να χρησιμοποιήσει τον Σταυρό της Μάλτας στο Βιβλίο Μητρώου και στα πιστοποιητικά ταξινόμησης να υποδηλώνουν πλοίο που ναυπηγήθηκε με ειδική επιθεώρηση.

Περαιτέρω ραντεβού έγιναν στην ηπειρωτική Ευρώπη τη δεκαετία του 1860, συμπεριλαμβανομένης της Αμβέρσας (1866) και του Ρότερνταμ (1868). Ο Louis Meyer, ο επιθεωρητής της Αμβέρσας, φαίνεται ότι ήταν το πρώτο άτομο που διορίστηκε υπεύθυνος για μια ολόκληρη χώρα όταν προήχθη για να καλύψει το Βέλγιο το 1869. Μόλις μια ειδική υποεπιτροπή είχε συσταθεί για να εξετάσει το ενδεχόμενο δημιουργίας περισσότερων επιθεωρητών στο εξωτερικό, υπήρχε καταγισμός ραντεβού. Το πρώτο ήταν η μεταφορά του Τζόζεφ Τάκερ ως αποκλειστικού επιθεωρητή στη Σαγκάη το 1869. Άλλα ραντεβού περιλάμβαναν μη αποκλειστικούς τοπογράφους για την Καλκούτα, το Χονγκ Κονγκ, τη Μελβούρνη Σίδνεϋ και το Χόμπαρτ.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1880 σχεδόν το ήμισυ της παγκόσμιας ναυτιλίας ταξινομήθηκε από το Lloyd's Register. Το 1914, με μια ολοένα και πιο διεθνή προοπτική, ήταν απολύτως σκόπιμο να αλλάξει το όνομα της οργάνωσης απλώς σε Lloyd's Register of Shipping. Από το 1916 η οργάνωση άρχισε να ιδρύει πολλές εθνικές και περιφερειακές επιτροπές για να προωθήσει την καλύτερη κατανόηση των τοπικών συνθηκών.

(Πηγή: <https://www.lr.org/en/who-we-are/brief-history>)

3.5.4 Η εξέλιξη κατά τον 20^ο αιώνα

Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος έφερε περαιτέρω ευκαιρίες για να αποδειχθεί η αποτελεσματικότητα της επιθεώρησης ως μέσου για την παροχή διασφάλισης ποιότητας. Μέχρι το 1934 οι επιθεωρητές επιθεωρούσαν δέκα εκατομμύρια κυβικά πόδια ψυκτικής αποθήκευσης, όχι μόνο στο Ηνωμένο Βασίλειο αλλά και σε άλλα μέρη του κόσμου. Το Lloyd's Register διατήρησε τη θέση του ως ο κορυφαίος νηογνώμονας κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου, εν μέρει χάρη στις σημαντικές δραστηριότητές του στο εξωτερικό. Επίσης, έσπειρε τους σπόρους ενός σημαντικού μελλοντικού μέρους του έργου του οργανισμού στους τομείς των μεταφορών και της ενέργειας. Οι μακροχρόνιοι πελάτες με ενδιαφέροντα πέρα από τη ναυτιλία άρχισαν να χρησιμοποιούν το Lloyd's Register σε νέα πεδία, κυρίως στη βιομηχανία πετρελαίου. Όλη αυτή η δραστηριότητα επεκτάθηκε σημαντικά μετά το 1945, οδηγώντας τελικά στο σχηματισμό ενός ξεχωριστού τμήματος για μη θαλάσσιες εργασίες, δίνοντας

The City of London

μια νέα εστίαση για ακόμη μεγαλύτερη ανάπτυξη. Στα μέσα της δεκαετίας του 1950 παρατηρήθηκε μια μακρά άνθηση στη ναυτιλία με πολλές νέες προκλήσεις, καθώς η ναυτιλία και η ναυπηγική επιρροή μετατοπίστηκαν προς τα ανατολικά. Το Lloyd's Register σημείωσε αξιοσημείωτη ανάπτυξη των μη θαλάσσιων δραστηριοτήτων του. Ο οργανισμός παρείχε συμβουλευτικές υπηρεσίες και υπηρεσίες επιθεώρησης σε εργοστάσια ατομικής ενέργειας, συμπεριλαμβανομένου του Calder Hall του Ηνωμένου Βασιλείου, το οποίο το 1956 έγινε ο πρώτος πυρηνικός σταθμός στον κόσμο που παράγει ηλεκτρική ενέργεια σε βιομηχανική κλίμακα. Στις δεκαετίες που ακολούθησαν το 1960, το Lloyd's Register διευκόλυνε την αλλαγή καθώς συνεχιζόταν η ναυτιλιακή έκρηξη. Τα πλοία έγιναν ολοένα μεγαλύτερα και η μεταφορά εμπορευματοκιβωτίων άλλαξε τον κόσμο φέρνοντας επανάσταση στη ροή των εμπορευμάτων. Η πετρελαϊκή κρίση στις αρχές της δεκαετίας του 1970 οδήγησε σε βαθιά ύφεση στη ναυτιλία, αλλά το Lloyd's Register οδήγησε την καταιγίδα μέσω της εμπλοκής του με την επεκτεινόμενη ενεργειακή βιομηχανία και τις υπεράκτιες επιχειρήσεις, με επικεφαλής την πρωτοποριακή ανάπτυξη για την εξόρυξη πετρελαίου και φυσικού αερίου κάτω από τη Βόρεια Θάλασσα.

Ακολούθησε μια άλλη δύσκολη περίοδος καθώς η ναυτιλία μετά βίας αυξανόταν ως προς την χωρητικότητα μέχρι το 1990. Την ίδια στιγμή η υπεράκτια βιομηχανία υπέφερε από κατάρρευση των τιμών του πετρελαίου. Ωστόσο, ο Lloyd's Register ενίσχυσε τη θέση του στην Ασία, διαφοροποίησε τις υπεράκτιες δραστηριότητές του σε όλο τον κόσμο και εδραίωσε τη θέση του ως ο κορυφαίος νηογνώμονας για επιβατηγά πλοία και μεταφορείς υγροποιημένου φυσικού αερίου (LNG). Μία από τις πιο εντυπωσιακές εξελίξεις ήταν η επιτυχία της Lloyd's Register Quality Assurance (LRQA), μιας επιχείρησης συστημάτων διαχείρισης που ιδρύθηκε το 1985.

(Πηγή: <https://www.lr.org/en/who-we-are/brief-history>)

3.5.5 Σήμερα

Σήμερα, η Lloyd's Register είναι ένας από τους κορυφαίους πάροχους επαγγελματικών υπηρεσιών στον κόσμο για τη μηχανική και την τεχνολογία, βελτιώνοντας την ασφάλεια και αυξάνοντας την απόδοση των κρίσιμων υποδομών για πελάτες σε περισσότερες από 75 χώρες παγκοσμίως. Ειδικεύεστε στη Διαχείριση τεχνικού κινδύνου, Ταξινόμηση, Διασφάλιση επιχειρήσεων, Πιστοποίηση προϊόντων, Ναυτικά, Αειφορία, Τρόφιμα, Ποτά & Φιλοξενία, Infosecurity & Cyber, Ιατρική, Πιστοποίηση, Επιθεώρηση, Διασφάλιση, Εκπαίδευση, Ψηφιακό, Λογισμικό, Ακεραιότητα περιουσιακών στοιχείων, Διασφάλιση ποιότητας, Υγεία και ασφάλεια, Περιβάλλον, Υπεράκτια, Ενέργεια, Συστή-

ματα Διαχείρισης, Χαμηλές εκπομπές άνθρακα και Πετρέλαιο & Αέριο Τα κέρδη που παράγουν χρηματοδοτούν το Lloyd's Register Foundation, ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα το οποίο υποστηρίζει την έρευνα που σχετίζεται με τη μηχανική, την εκπαίδευση και τη δημόσια συμμετοχή.

(Πηγή: <https://www.linkedin.com/company/lloyd%27s-register>)

Ωστόσο, το Lloyd's Register είναι περισσότερο γνωστό για την ταξινόμηση και την πιστοποίηση πλοίων, την επιθεώρηση και έγκριση σημαντικών εξαρτημάτων τους, συμπεριλαμβανομένων σωστικών συσκευών, πρόληψης θαλάσσιας ρύπανσης, πυροπροστασίας, πλοήγησης, εξοπλισμού ραδιοεπικοινωνίας, εξοπλισμού καταστώματος, καλωδίων, σχοινιών, και άγκυρες.

Το Lloyd's Register παρέχει μια λίστα κανόνων και κανονισμών στο κοινό. Αυτοί θέτουν κατάλληλα πρότυπα για το σχεδιασμό, την κατασκευή και τη συντήρηση πλοίων, υπεράκτιων μονάδων και χερσαίων εγκαταστάσεων - παρέχοντας όλες τις πληροφορίες που χρειάζεστε για σκοπούς ταξινόμησης. Για να συμβαδίζει με τις αλλαγές στην τεχνολογία, τις τάσεις της αγοράς και τη νέα νομοθεσία, το Lloyd's Register είναι αφιερωμένο σε ένα συνεχές πρόγραμμα έρευνας και ανάπτυξης για τη βελτίωση των υφιστάμενων τεχνικών προτύπων και τη δημοσίευση νέων Κανόνων.

(Πηγή: <https://www.lr.org/en/rules-regulations/>)

Συμπερασματικά, το όνομα Lloyd's Register είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις λέξεις αξιοπιστία και κύρος, στοιχεία τα οποία χαρακτηρίζουν όλες τις υπηρεσίες του πρωτοπόρου ανεξάρτητου παγκόσμιου νηογνώμονα και φορέα πιστοποίησης που ιδρύθηκε το 1760.

Το Lloyd's Register διαθέτει περισσότερα από 200 γραφεία παγκοσμίως και απασχολεί από 5000 ως 10000 προσωπικό. Ο όμιλος Lloyd's Register παρέχει υπηρεσίες κατάταξης, επιθεώρησης και πιστοποίησης που στοχεύουν στην ικανοποίηση των απαιτήσεων ασφάλειας, ποιότητας και περιβάλλοντος και των επιχειρηματικών αναγκών των πελατών του. (“ICI: Διπλή πιστοποίηση για διεξαγωγή κλινικών μελετών - ΤΑ ΝΕΑ”) Για μια ακμάζουσα οικονομία των ωκεανών, το Lloyd's Register και το Lloyd's Register Foundation συνεργάζονται για να χρηματοδοτήσουν την έρευνα, να προωθήσουν τη συνεργασία στη βιομηχανία και να αναπτύξουν λύσεις προσανατολισμένες στη δράση.

3.6 P & I Clubs

Η ασφάλιση προστασίας και αποζημίωσης, ευρύτερα γνωστή ως ασφάλιση P&I, είναι μια μορφή αμοιβαίας ναυτιλιακής ασφάλισης που παρέχεται από μια λέσχη P&I. (P. Anderson, 1999)

The City of London

Μία λέσχη P&I παρέχει κάλυψη για αόριστους κινδύνους που οι παραδοσιακοί ασφαλιστές διστάζουν να ασφαλίσουν. Η τυπική κάλυψη P&I περιλαμβάνει: τους κινδύνους τρίτων του μεταφορέα για ζημιές που προκαλούνται στο φορτίο κατά τη μεταφορά, κίνδυνοι πολέμου, και κινδύνους περιβαλλοντικής ζημίας, όπως πετρελαιοκηλίδες και ρύπανση (J. Dunt, 2009 & M. Miller, 1994).

Στο Ηνωμένο Βασίλειο, τόσο οι παραδοσιακοί ασφαλιστές όσο και οι λέσχες P&I υπόκεινται στον νόμο περί ασφάλισης θαλάσσης του 1906. Το P&I club είναι μια αμοιβαία ασφαλιστική ένωση που παρέχει συγκέντρωση κινδύνων, πληροφορίες και εκπροσώπηση για τα μέλη της. Σε αντίθεση με μια ναυτιλιακή ασφαλιστική εταιρεία, η οποία αναφέρεται στους μετόχους της, μια λέσχη P&I αναφέρεται μόνο στα μέλη της. Αρχικά, τα μέλη της λέσχης P&I ήταν συνήθως πλοιοκτήτες, χειριστές πλοίων ή ναυλωτές, αλλά πιο πρόσφατα μπόρεσαν να συμμετάσχουν οι μεταφορείς εμπορευμάτων και οι χειριστές αποθήκης.

Οι ασφαλιστικές εταιρείες ναυτιλίας είναι συνήθως κερδοσκοπικές εταιρείες που χρεώνουν στους πελάτες ένα ασφάλιστρο για την πλήρη κάλυψη των πλοίων και του φορτίου κατά τη χρονική περίοδο που ισχύει το συμβόλαιο. Αντίθετα, μια λέσχη P&I λειτουργεί ως μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός και η ασφάλιση χρηματοδοτείται από «κλήσεις». Τα μέλη του συλλόγου συνεισφέρουν στο κοινό ρίσκο του συλλόγου σύμφωνα με τους κανόνες της Συμφωνίας ομαδοποίησης. Εάν η ομάδα κινδύνου δεν μπορεί να καλύψει τις τρέχουσες αξιώσεις, τα μέλη του κλαμπ θα κληθούν να πληρώσουν μια επιπλέον κλήση. Εάν υπάρξει πλεόνασμα, ο σύλλογος θα ζητήσει χαμηλότερη κλήση το επόμενο έτος ή θα κάνει επιστροφή χρημάτων στα μέλη. Μόνο εφοπλιστές με αποδεκτή φήμη επιτρέπεται να εγγραφούν σε μια λέσχη P&I και οποιοδήποτε μέλος υποστεί απερίσκεπτες ή αποφευχθείσες απώλειες μπορεί να κληθεί να φύγει.

(Πηγή: https://en.wikipedia.org/wiki/Protection_and_indemnity_insurance)

3.6.1 P&I Clubs στο City of London

London P&I Club

Ασφαλίζοντας ένα ευρύ φάσμα πλοιοκτητών και ναυλωτών, το London P&I Club, με έδρα τη 50 Lemn Street στο City του Λονδίνου, είναι ένας από τους κορυφαίους Συνδέσμους Προστασίας και Αποζημίωσης στον κόσμο, παρέχοντας κάλυψη P&I, FD&D και War Risks στα διεθνή μέλη του. Από προσαρμοσμένες λύσεις έως ευέλικτα πακέτα ασφάλισης – όλη τους η εργασία στοχεύει στην κάλυψη των ειδικών αναγκών των μελών τους. Είναι μέλος του International Group of P&I Clubs,

μια ομπρέλα για δεκατρείς ξεχωριστούς συλλόγους που ασφαλίζει το 90% των θαλάσσιων εμπορευματικών πλοίων του κόσμου.

Η ιστορία του

Το London P&I Club ιδρύθηκε το 1866 από τον George Hodgkinson ένα Λονδρέζο εφοπλιστή σε ηλικία 30 ετών και μέλος του Βρετανικού Εμπορικού Ναυτικού. Ίδρυσε το London Club ως εταιρεία αμοιβαίας ασφάλισης ειδικά για ατμόπλοια. και το διηύθυνε σε συνεργασία με τον William Baglehole, έναν επιχειρηματία με πολιτικές διασυνδέσεις, μέλος της Επιτροπής Εμπορικής Ναυτιλίας του Υπουργείου Εξωτερικών και ήταν μια από τις πρώτες ενώσεις κινδύνου πολέμου, που δημιουργήθηκε ως απάντηση στις επιπτώσεις του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου στη βρετανική ναυτιλία. Είχαν ήδη ιδρύσει δύο άλλους αμοιβαίους συλλόγους που κάλυπταν ιστιοπλοϊκά πλοία, τη Βρετανική Ένωση Εφοπλιστών, η οποία ωστόσο δεν επέζησε του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Το 1875, το London Club μετατράπηκε σε μια ανώνυμη εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση, όπως και τα άλλα 7 υπάρχοντα αμοιβαία κλαμπ στο Ηνωμένο Βασίλειο. Μέχρι το 1878–79, όλα εκτός από 3 από τα 559 ατμόπλοια που ήταν ασφαλισμένα στην «προστατευτική τάξη» ήταν βρετανικής ιδιοκτησίας. Καθώς η διεθνής ναυτιλία γινόταν όλο και πιο ρυθμισμένη, συμπεριλαμβανομένων των τοπικών νόμων, η κλίμακα και το εύρος των αξιώσεων για σωματικούς τραυματισμούς και ζημιές φορτίου αυξάνονταν. Το 1889, η Λέσχη πρόσθεσε μια «κατηγορία αποζημίωσης», που καλύπτει την ευθύνη του πλοιοκτήτη για απώλεια, ζημιά ή σύντομη παράδοση του φορτίου (εξ ου και P&I). Το 1890, ο γιος του Sir George, GL Hodgkinson αποσύρθηκε και η *Bilbrough & Co* ανέλαβε τη διοίκηση του Club. Μέχρι το 1890 η Λέσχη ασφάλιζε μόνο 306 αλλά ολοένα και μεγαλύτερα πλοία. Το Club ήταν ένα από τα αρχικά μέλη του "London Group of mutual clubs", του προδρόμου του International Group of P&I Clubs, το οποίο το 1899 έκανε μια συμφωνία ομαδοποίησης για την κατανομή του κόστους των μεγάλων αξιώσεων πέρα από ένα καθορισμένο ποσό σύμφωνα με την αναλογία κάθε συλλόγου στη συνολική χωρητικότητα του ομίλου.

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και της εμπορικής ύφεσης που ακολούθησε, η ασφαλιστική χωρητικότητα του συλλόγου μειώθηκε. η βρετανική κυβέρνηση κάλυψε τις ζημιές των πλοίων λόγω πολέμου έως και 80% και μέχρι το 1917 στο 100%. Η βρετανική ναυτιλία, αν και ο μεγαλύτερος εμπορικός στόλος στον κόσμο εξασθενούσε. Οι οικονομικές κυρώσεις του 1916 κατά της Γερμανίας σήμαιναν ότι οι βρετανικοί σύλλογοι δεν μπορούσαν πλέον να προσφέρουν ουδέτερα πλοία όπως ασφάλιση πλοίων των ΗΠΑ, γεγονός που οδήγησε στην ίδρυση του αμερικανικού κλαμπ P&I το 1917. Τα αμερικανικά πλοία παρέμειναν ένα σημαντικό μέρος της χωρητικότητας του Club μεταξύ των πολέμων. Το 1929 νέα μέλη ήταν Έλληνες και Νορβηγοί ιδιοκτήτες. Κυριάρχησαν οι

The City of London

αξιώσεις φορτίου, σωματικών βλαβών και ασθενειών. Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία και η εισβολή της Ιαπωνίας στην Κίνα έφεραν πολλές αξιώσεις και γρήγορα επιβλήθηκαν ειδικά ασφάλιστρα. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τα πλοία χάθηκαν, αλλά το μέγεθος της Λέσχης αυξήθηκε ελαφρώς. Από το 1945-1962 η ναυτιλία άνθισε, με το παγκόσμιο θαλάσσιο εμπόριο σχεδόν να τριπλασιάζεται από το 1948 σε περισσότερους από 1,3 δισεκατομμύρια τόνους το 1960. Η ζήτηση για εμπόριο ενέργειας και πετρελαίου παρήγαγε όλο και μεγαλύτερα δεξαμενόπλοια. Η κύρια πηγή αξιώσεων για τη Λέσχη συνέχισε να είναι ο σωματικός τραυματισμός και το αυξανόμενο κόστος των δικαστικών διαφορών, αλλά η αναγνώριση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων της ρύπανσης από πετρέλαιο ως κύρια ευθύνη για τους πλοιοκτήτες προκάλεσε μια συζήτηση για τον περιορισμό της ευθύνης των ιδιοκτητών. Καθώς ο στόλος του Ηνωμένου Βασιλείου μειώθηκε, το Club αύξησε την χωρητικότητά του επεκτείνοντας τους Έλληνες ιδιοκτήτες και στρατολογώντας νέους στόλους από το Χονγκ Κονγκ και την Κορέα. Το 1962, το πρώτο μη Βρετανό μέλος, ο Έλληνας Μάρκος Λύρας, προσκλήθηκε να συμμετάσχει στην Επιτροπή.

Από το 1962-1989 το πλοίο μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων άλλαξε εντελώς τη διακίνηση φορτίου και περαιτέρω διεθνοποίηση της ναυτιλίας. Το 1969, η Λέσχη σχημάτισε μια θυγατρική αντασφάλισης στο εξωτερικό στις Μπαχάμες, την οποία άλλαξε σε Βερμούδες το 1972 και μια στο Γκέρνσεϊ το 1971, κατέχοντας το 80% των περιουσιακών της στοιχείων. Το 1979, η χωρητικότητα της Λέσχης κορυφώθηκε με αριθμό ρεκόρ 2.721 πλοίων, εκ των οποίων τα 366 ήταν δεξαμενόπλοια. Αυτό άλλαξε τα μέλη της Λέσχης με τον πρώτο πρόεδρο στο εξωτερικό τη δεκαετία του 1970 και άνοιξε το πρώτο από τα δύο γραφεία στο εξωτερικό. Τεράστιες πετρελαιοκηλίδες όπως η καταστροφή του φαραγγιού Torrey το 1967, η πετρελαιοκηλίδα του Amoco Cadiz το 1978 και η πετρελαιοκηλίδα του Exxon Valdez επιβεβαίωσε παλαιότερους φόβους για ευθύνη.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1980, η ύφεση των εμπορευματικών αγορών προκάλεσε πολύ χαμηλές απαιτήσεις, αλλά έφερε και λιγότερα μέλη σε επίπεδο πριμοδότησης. Αργότερα στη δεκαετία, ο Όμιλος, όπως και πολλοί άλλοι, γνώρισε μια απότομη και επίμονη αύξηση του κόστους των απαιτήσεων, και μέχρι το 1989, έπρεπε να αυξήσει σημαντικά τις εισφορές.

Από το 1989–2002, ο Όμιλος έχασε χωρητικότητα, ξεδιπλώθηκαν οικονομικές δυσκολίες. Πραγματοποίησε μια σειρά μεταρρυθμίσεων στις αρχές της δεκαετίας του 1990 με την Επιτροπή να αναλαμβάνει πιο ενεργό ρόλο στις υποθέσεις του Club σχετικά με την αντασφάλιση και την περιοριστική κάλυψη, που διαμόρφωσαν επίσης τις πολιτικές του International Group (N. Watson, 2016)

Το London P&I Club σήμερα:

- Έχει συνολική εισαγόμενη χωρητικότητα 71 mgt (προβλεπόμενη)

Κοντός Γεώργιος

- Έχει γραφεία στο Λονδίνο, το Χονγκ Κονγκ, τον Πειραιά και την Κύπρο μαζί με μια ειδική ομάδα στη Σεούλ
- Φροντίζει για την πρόληψη απώλειας - το κανονικό Stop Loss και LP Focus μαζί με το σύστημα ειδοποιήσεων συμπληρώνονται από ένα πρόγραμμα προσαρμοσμένων σεμιναρίων μελών
- Φροντίζει για την αναθεώρηση συμβολαίου – με μια ομάδα από τεχνικούς εμπειρογνώμονες και δικηγόρους πρόληψης απωλειών – που είναι διαθέσιμη για να εξετάσει τους ειδικούς, τους εκτεταμένους και άλλους συμβατικούς όρους για τα μέλη, όπου απαιτείται
- Η συνδρομή του αποτελείται από ένα ευρύ φάσμα τύπων και μεγεθών πλοίων, που προέρχονται από όλο τον κόσμο
- Παράλληλα με την αμοιβαία κάλυψη P&I παρέχουν:
- Κάλυψη ναυλωτών – ευέλικτη, ολοκληρωμένη ασφάλιση με συνδυασμένο ενιαίο όριο
- Προσαρμοσμένο σταθερό Premium κάλυμμα για τους Ιδιοκτήτες πλοίων μικρού και μεσαίου μεγέθους
- Κάλυψη FD&D – η νομική τους ομάδα παρέχει ισχυρή υποστήριξη στα μέλη
- Κάλυψη κινδύνων πολέμου – προσφέρουν κάλυψη για απώλειες κύτους και μηχανημάτων και υποχρεώσεις P&I που προκαλούνται από πράξεις πολέμου και τρομοκρατίας

(Πηγή: <https://www.londonpandi.com/about-us/overview-and-membership/>)

Britannia P&I Club

Στην Οδός King William 45 Regis House του City βρίσκεται το πρώτο P&I Club στον κόσμο, το οποίο χρονολογείται από το 1855. Εκείνη τη χρονιά, ο John Riley, το νεότερο από τα δεκατέσσερα παιδιά μιας αγροτικής οικογένειας από το East Riding του Yorkshire, και ο ξάδερφός του, Peter Tindall, ο οποίος καταγόταν από μια οικογένεια εφοπλιστών και μεσιτών, ίδρυσαν το πρώτο Protection & Indemnity Club. Η Λέσχη αρχικά κάλυπτε ιστιοφόρα πλοία αλλά το 1871 οι Peter Tindall, Riley & Co έγιναν διαχειριστές ενός κλαμπ αποκλειστικά για σιδερένια ατμόπλοια. Η Λέσχη πήρε το όνομά της από τη Britannia. Μέχρι το 1876, η Britannia είχε τρεις κατηγορίες ασφάλισης. Κίνδυνοι κύτους και μηχανημάτων (Κλάση 1), κίνδυνοι φορτίου (Κλάση 2) και κίνδυνοι προστασίας (Κλάση 3).

The City of London

Η νομοθεσία που ψηφίστηκε στα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα ώθησε τους πλοιοκτήτες να συνειδητοποιήσουν ότι αντιμετώπιζαν δυνητικά τεράστιες υποχρεώσεις μετά από θάνατο που προήλθε από αμέλεια. Αυτό οδήγησε σε επέκταση του πεδίου εφαρμογής των όρων της ασφάλισης, με τη Βρετανία να πληρώνει την πρώτη απαίτηση απώλειας ζωής το 1870. Η εμφάνιση των ατμόπλοιων θα προκαλούσε σοβαρότερες συγκρούσεις ως αποτέλεσμα της απειρίας όσων χειρίζονταν τα νέα σκάφη. Οι ασφαλιστές της Hull απάντησαν περιορίζοντας την κάλυψη στο 75% του κινδύνου – Οι σύλλογοι προσέφεραν προστασία για το υπόλοιπο. Το 1899, η Britannia ενώθηκε με πέντε άλλους Ομίλους για να συνάψει μια Συμφωνία Συγχώνευσης με σκοπό να μοιραστούν αξιώσεις άνω των 10.000 GBP.

Ο 20^{ος} αιώνας έφερε μαζί του νέες προκλήσεις και γεγονότα και άμεσες συνέπειες για την κάλυψη που πρόσφεραν οι λέσχες P&I. Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο χαρακτήρας της Britannia άρχισε να αλλάζει σημαντικά. Τα μέλη προσελκύνονταν όλο και περισσότερο από χώρες εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου και η χωρητικότητα άρχισε να αυξάνεται. Ο John Riley και οι πλοιοκτήτες που σχημάτισαν την πρώτη Λέσχη – πάνω από 160 χρόνια πριν – δεν μπορούσαν να προβλέψουν πόσο επιτυχημένη θα γινόταν η ιδέα P&I. Σε έναν ταχέως μεταβαλλόμενο και ανταγωνιστικό κόσμο, η Britannia συνεχίζει να παρέχει μια υπηρεσία που διακρίνεται από τις συνηθισμένες εμπορικές ασφαλιστικές εταιρείες.

Το 2019 η Britannia αναδιάρθρωσε την επιχείρηση και πρόσθεσε δύο νέες εταιρείες. Η Britannia Europe – η οποία συστάθηκε το 2018 – η ρυθμιζόμενη οντότητα που θα αναλαμβάνει όλες τις δραστηριότητες στον Οικονομικό χώρο της Ευρώπης (EOX), και η Britannia Holdings, το ελεγχόμενο μέλος τόσο της Britannia όσο και της Britannia Europe. (Πηγή: <https://britanniapandi.com/about/history/>)

Σήμερα η οικονομική δύναμη και η premium υπηρεσία της την καθιέρωσαν ως έναν από τους ηγέτες της αγοράς στον Διεθνή Όμιλο P&I Clubs. Η Standard & Poor's τους έχει βαθμολογήσει ως 'A (Σταθερό)'. Τα χρηματοοικονομικά τους αποθέματα είναι από τα ισχυρότερα στην αγορά.Ι. (Πηγή: <https://britanniapandi.com/about/group-profile/>)

UK P&I Club

Το UK P&I Club, με έδρα στην 90 Fenchurch St, του City of London, είναι ένας ασφαλιστής ναυτιλιακής αμοιβαίας ευθύνης στο Ηνωμένο Βασίλειο που παρέχει ασφάλιση P&I για την παγκόσμια ναυτιλιακή βιομηχανία. Το UK P&I Club είναι ένα από τα 13 μέλη του International Group of P&I

Κοντός Γεώργιος

Clubs. Το Club είναι ένα από τα μεγαλύτερα παγκόσμια P&I Clubs και το 2002 κάλυψε περισσότερους από 100 εκατομμύρια τόνους σε 6.000 πλοία. Το 2019, η Λέσχη παρείχε ασφάλιση για πάνω από 144 εκατομμύρια ακαθάριστους τόνους εμπορικής ναυτιλίας. (D. Semark, 2013)

Το έτος κατά το οποίο ιδρύθηκε η Ένωση Αμοιβαίας Ατμοπλοΐας του Ηνωμένου Βασιλείου, το 1869, ήταν έτος ορόσημο στη διεθνή ναυτιλία. Η πολυαναμενόμενη διώρυγα του Σουέζ άνοιξε, συντομεύοντας τη θαλάσσια διαδρομή προς την Ινδία και προς την Άπω Ανατολή. Τα παλιά αφρικανικά λιμάνια υπέκυψαν στα διευρυμένα λιμάνια της Μέσης Ανατολής, όπου αυξήθηκαν οι τάξεις των ασβεστωμένων αποθηκών άνθρακα. Αυτό που επρόκειτο να γίνει γνωστό ως UK P&I Club δημιουργήθηκε σε συγκριτική αφάνεια και για τα δύο πρώτα χρόνια του έγραψε κινδύνους κύτους και μηχανημάτων. Με την προσθήκη άλλων τύπων κάλυψης - προστασία το 1871 και αποζημίωση το 1886 - και τη νέα διαχείριση, επρόκειτο να αναδειχθεί σε ένα από τα μεγαλύτερα Club στον Διεθνή Όμιλο. (Πηγή: <https://www.ukpandi.com/about-us/our-history/>)

Ο Thomas Miller διαχειρίζεται το UK P&I Club παρέχοντας προστασία και ασφάλιση αποζημίωσης σε σχέση με τις υποχρεώσεις και τα έξοδα τρίτων που προκύπτουν από την ιδιοκτησία πλοίων ή τη λειτουργία πλοίων ως εντολείς. Ασφαλίζοντας πάνω από 239 εκατομμύρια τόνους εμπορικών πλοίων από 50 χώρες και υποστηρίζοντας αξιώσεις σε 350 λιμάνια σε όλο τον κόσμο, το UK P&I Club θέτει τα πρότυπα για την ασφάλιση και το χειρισμό αποζημιώσεων για πλοιοκτήτες και ναυλωτές σε όλο τον κόσμο.

Οι υπηρεσίες τους περιλαμβάνουν:

- Ασφάλιση προστασίας και αποζημίωσης για όλους τους τύπους ποντοπόρων πλοίων σε όλους τους τομείς και την αγορά
- Υποστήριξη διεκδικήσεων 24/7 σε όλο τον κόσμο
- Βοηθώντας τους πελάτες να διαχειριστούν τον λειτουργικό κίνδυνο και τον κίνδυνο συμμόρφωσης και να προστατευθούν από οικονομική και φήμη βλάβη
- Παροχή εμπειρογνομόνων ανεξάρτητων συμβουλών και καθοδήγησης σε πλοιοκτήτες, πλοιάρχους και διαχειριστές
- Εκπροσώπηση του κλάδου στην ανάπτυξη κανονισμών, προτύπων και υπηρεσιών.

(Πηγή: <https://www.thomasmiller.com/companies/uk-p-and-i-club/>)

International Group of P&I Clubs

Το International Group of P&I Clubs (the IG) είναι μια μη ανώνυμη ένωση των 13 κύριων ασφαλιστικών ενώσεων Προστασίας & Αποζημίωσης (P&I) και των Συνδεδεμένων τους Ενώσεων και Αντασφαλισμένης οντότητας, που μεταξύ τους παρέχουν κάλυψη ευθύνης (προστασία και αποζημίωση) για περίπου το 90% της παγκόσμιας ωκεάνιας χωρητικότητας. Κάθε IG Club είναι ένας ανεξάρτητος, μη κερδοσκοπικός σύλλογος αμοιβαίας ασφάλισης, που παρέχει ασφαλιστική κάλυψη P&I στους πλοιοκτήτες και τα ναυλωτά μέλη του έναντι ευθυνών τρίτων που σχετίζονται με τη χρήση και τη λειτουργία των πλοίων. Κάθε σύλλογος ελέγχεται από τα μέλη του μέσω ενός διοικητικού συμβουλίου, ή επιτροπής, που εκλέγεται από τα μέλη. Τα IG P&I Clubs καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα υποχρεώσεων, συμπεριλαμβανομένης της απώλειας ζωής και των σωματικών τραυματισμών στο πλήρωμα, τους επιβάτες και άλλα άτομα που βρίσκονται στο πλοίο, απώλεια και ζημιά φορτίου, ρύπανση από πετρέλαιο και άλλες επικίνδυνες ουσίες, απομάκρυνση ναυαγίων, σύγκρουση και υλικές ζημιές. Οι σύλλογοι παρέχουν επίσης ένα ευρύ φάσμα υπηρεσιών στα μέλη τους σχετικά με τη διεκπεραίωση αξιώσεων, νομικά ζητήματα και την πρόληψη ζημιών και συχνά διαδραματίζουν ηγετικό ρόλο στον συντονισμό της απόκρισης και διαχείρισης των ναυτικών ατυχημάτων. Ένας από τους κύριους ρόλους του IG είναι ο συντονισμός της λειτουργίας και της ρύθμισης της συμφωνίας κατανομής αξιώσεων των P&I Clubs (the Pooling Agreement). Όλες οι αξιώσεις που πληρούν τις προϋποθέσεις που υπερβαίνουν τα 10 εκατομμύρια δολάρια μοιράζονται μεταξύ των Ομίλων σύμφωνα με τους όρους της Συμφωνίας Κοινοπραξίας. Μεγάλο μέρος της δουλειάς του Ομίλου περιλαμβάνει τον καθορισμό και τη βελτίωση του εύρους κάλυψης των απαιτήσεων από κοινού, καθώς και των κανόνων και των κατευθυντήριων γραμμών βάσει των οποίων επιμερίζονται οι αξιώσεις. Αυτή η συμφωνία κατανομής αξιώσεων υποστηρίζεται από ένα πολύ εκτενή, που ανανεώνεται κάθε χρόνο, πρόγραμμα αντασφάλισης της αγοράς. Ο Όμιλος παρέχει επίσης ένα μοναδικό και ανεκτίμητο φόρουμ για την ανταλλαγή πληροφοριών για θέματα που απασχολούν και μια αποτελεσματική φωνή για να μιλήσει συλλογικά για σημαντικά ζητήματα του κλάδου, για παράδειγμα για διεθνείς συμβάσεις και νομοθεσία που επηρεάζει τις υποχρεώσεις των πλοιοκτητών και σχετικά ασφαλιστικά θέματα. (Πηγή: <https://www.linkedin.com/company/international-group-of-p&i-clubs>)

Ο Όμιλος οργανώνεται ως μη ενσωματωμένη ένωση των 13 Ομίλων μελών και προεδρεύεται από έναν ανώτερο εκπρόσωπο του μάνατζερ Λέσχης, που εκλέγεται με εκ περιτροπής τρία χρόνια, από έναν από τους διευθυντές του Ομίλου. Ο σημερινός Πρόεδρος του Ομίλου, Paul Jennings, Διευθύνων Σύμβουλος της Βόρειας Αγγλίας, εξελέγη τον Νοέμβριο του 2018.

Κοντός Γεώργιος

Η εσωτερική διοίκηση και η εξωτερική δέσμευση και εκπροσώπηση του Ομίλου συντονίζονται από τη γραμματεία του Ομίλου, που εδρεύει στην οδό 78/79 Leadenhall St στο City του Λονδίνου και διευθύνεται από τον Διευθύνοντα Σύμβουλο του Ομίλου.

Το καθημερινό έργο του Ομίλου πραγματοποιείται μέσω ενός μεγάλου αριθμού υποεπιτροπών και ομάδων εργασίας που αντιμετωπίζουν ένα ευρύ φάσμα νομικών, κανονιστικών, τεχνικών και ασφαλιστικών θεμάτων που επηρεάζουν τους πλοιοκτήτες, τους χειριστές και τους ναυλωτές. (Πηγή: <https://www.igpandi.org/about>)

Οι δεκατρείς λέσχες P&I που αποτελούν τον Διεθνή Όμιλο είναι:

- 1) American Steamship Owners Mutual Protection and Indemnity Association, Inc
- 2) The Britannia Steam Ship Insurance Association Limited
- 3) Gard P&I (Bermuda) Ltd.
- 4) Ο Σύνδεσμος Αμοιβαίας Προστασίας & Αποζημίωσης Ιδιοκτητών Ιαπωνίας
- 5) The London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association Limited
- 6) The North of England Protecting & Indemnity Association Limited
- 7) Ο Σύνδεσμος Αμοιβαίας Προστασίας & Αποζημίωσης Εφοπλιστών (Λουξεμβούργο)
- 8) Assuranceforeningen Skuld
- 9) The Standard Club Ltd
- 10) The Steamship Mutual Underwriting Association (Bermuda) Limited
- 11) Sveriges Ångfartygs Assurans Förening / The Swedish Club
- 12) Ηνωμένο Βασίλειο Mutual Steam Ship Assurance Association Ltd
- 13) The West of England Ship Owners Mutual Insurance Association (Λουξεμβούργο)

(Πηγή: <https://www.igpandi.org/group-clubs>)

3.7 Εταιρεία Livery

Οι εταιρείες Livery είναι εμπορικές ενώσεις στο City του Λονδίνου, οι οποίες σχεδόν όλες είναι γνωστές ως "Worshipful Company of..." της αντίστοιχης του εμπορίου, της βιοτεχνίας ή του επαγγέλματός τους, για παράδειγμα The Worshipful Company of Loriners.

Οι μεσαιωνικές εταιρείες αναπτύχθηκαν αρχικά ως συντεχνίες και ήταν υπεύθυνες για τη ρύθμιση των επαγγελματιών τους, ελέγχοντας, για παράδειγμα, τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας. Μέχρι την Προτεσταντική Μεταρρύθμιση, συνδέονταν στενά με θρησκευτικές δραστηριότητες, κυρίως για την υποστήριξη των παρεκκλησιών και των εκκλησιών ψαλμωδών και την τήρηση τελετών.

Μερικές από τις εταιρείες Livery συνεχίζουν να έχουν επαγγελματικό ρόλο σήμερα. Για παράδειγμα, η Scriveners' Company δέχεται ανώτερα μέλη σε αυτό το επάγγελμα, η Apothecaries' Company απονέμει μεταπτυχιακά προσόντα σε ορισμένες ιατρικές ειδικότητες και η Hackney Carriage Drivers' Company περιλαμβάνει αδειούχους οδηγούς ταξί του Λονδίνου που έχουν μάθει τη "γνώση του Λονδίνου". Άλλες εταιρείες έχουν γίνει καθαρά φιλανθρωπικά ιδρύματα, όπως η Longbow Makers' Company.

Οι ενεργές εταιρείες, οι οποίες σήμερα αριθμούν 110, διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην κοινωνική ζωή και τη δικτύωση στην πόλη και έχουν μια μακρά και περήφανη ιστορία πολιτιστικής και εκπαιδευτικής υποστήριξης. Διατηρούν τα δικαιώματα ψήφου για την City of London Corporation, την τοπική αρχή με εκτεταμένες εξουσίες τοπικής αυτοδιοίκησης. (Πηγή: <https://www.loriner.co.uk/the-company/livery>)

3.7.1 Σκοπός της ίδρυσης τους

Οι εταιρείες ιδρύθηκαν αρχικά, ξεκινώντας τον 12ο αιώνα, για να εγγυηθούν ότι ένα μέλος ήταν αξιόπιστο και πλήρως καταρτισμένο και ότι τα προϊόντα που παρήγαγαν ήταν αξιόπιστης ποιότητας, με διπλό στόχο να προστατέψουν το κοινό και να προστατέψουν τα μέλη από τους απατεώνες. Από τη δεκαετία του 1870, ωστόσο, υπήρξε μια αναβίωση, με τις εταιρείες να επεκτείνουν τον αρχικό τους εκπαιδευτικό σκοπό στην τεχνική εκπαίδευση, υποστηρίζοντας νέες βιομηχανίες και παρέχοντας την απαραίτητη εκπαίδευση σε αυτές, κυρίως το City and Guild of London Institute.

Από την αρχή, οι εταιρείες φρόντιζαν τα μέλη τους σε αρρώστια και γεράματα. Σήμερα, υποστηρίζουν τόσο τα μέλη τους όσο και ευρύτερους φιλανθρωπικούς σκοπούς και δραστηριότητες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που υποστηρίζουν την εκπαίδευση και την κατάρτιση. Αρκετά σχολεία στο Ηνωμένο Βασίλειο συνδέονται με τις εταιρείες Livery όπως τα Haberdashers', Merchant Taylors' και

Skippers'. Οι περισσότερες εταιρείες Livery έχουν σχέσεις με τακτικές και εφεδρικές μονάδες στις ένοπλες δυνάμεις.

Τέλος, οι εταιρείες ήταν πάντα απαραίτητες για τη διακυβέρνηση του City του Λονδίνου. Τα ανώτερα μέλη των εταιρειών Livery, εκλέγουν τους σερίφηδες της πόλης, τους Bridge Masters, τον Ale Conners, τους ελεγκτές, τα μέλη της επιτροπής City Livery και εγκρίνουν τους υποψηφίους aldermanic για εκλογή στο αξίωμα του Λόρδου Δημάρχου του Λονδίνου. (Πηγή:

<https://www.cityoflondon.gov.uk/about-the-city/history/Pages/livery-companies.aspx>)

3.7.2 Προτεραιότητα

Το 1515, το Δικαστήριο των Δημογερόντων του City του Λονδίνου διευκρίνισε μια σειρά προτεραιότητας για τις 48 εταιρείες που υπήρχαν τότε, με βάση τη σύγχρονη οικονομική ή πολιτική δύναμη αυτών των εταιρειών. Οι 12 εταιρείες με την υψηλότερη κατάταξη παραμένουν γνωστές ως Great Twelve City Livery Companies. Όλες οι εταιρείες μετά το 1515 κατατάσσονται με βάση την αρχαιότητα δημιουργίας. Οι Merchant Taylors και οι Skippers αμφισβήτησαν εδώ και καιρό την υπεροχή τους, κι έτσι μια φορά το χρόνο ανταλλάσσουν μεταξύ τους την έκτη και έβδομη θέση. Αυτή η μίξη είναι μια αγαπημένη θεωρία για την προέλευση της φράσης " στα έξι και τα επτά ", όπως έχει επισημανθεί από τουλάχιστον έναν Master Merchant Taylor (E. Matthew, 2012).

3.7.3 Εταιρείες χωρίς Livery

Εταιρείες χωρίς Livery είναι ένα καθεστώς που ισχύει κατά την περίοδο μεταξύ της αναγνώρισης μιας Guild από το Court of Aldermen και της παραχώρησης των δικαιωμάτων της Livery. Μια συντεχνία αρχικά υποβάλλει αίτηση για να είναι μια συντεχνία του Λονδίνου, και μπορεί αργότερα να υποβάλει αίτηση στο Δικαστήριο για να γίνει Εταιρεία του City του Λονδίνου. Μετά από αόριστο χρονικό διάστημα, μια τέτοια Εταιρεία του City μπορεί να υποβάλει αίτηση στους Συμβούλους για την ιδιότητα του Livery. Εάν τους χορηγηθεί, μπορούν στη συνέχεια να χρησιμοποιούν το τιμητικό πρόθεμα Worshipful Company. (Πηγή: <http://www.cityoflondonwardbeadles.org/>)

3.8 Εναλλακτική αγορά επενδύσεων

Μια αγορά τίτλων που ιδρύθηκε από το Χρηματιστήριο του Λονδίνου (LSE) τον Ιούνιο του 1995 για να καλύψει τις ανάγκες μικρότερων, αναπτυσσόμενων εταιρειών, που ενδέχεται να μην πληρούν τα

πλήρη κριτήρια για εισαγωγή στην Κύρια Αγορά ή για τις οποίες είναι πιο κατάλληλο ένα πιο ευέλικτο ρυθμιστικό περιβάλλον, ήταν η *Alternative Investment Market* γνωστή απλώς ως AIM.

Η AIM λειτουργεί και ελέγχεται από το LSE με την ιδιότητά του ως Αναγνωρισμένο Χρηματιστήριο Επενδύσεων. Οι εταιρείες AIM δεσμεύονται από τους κανόνες AIM για εταιρείες και όχι από τους κανόνες εισαγωγής. Τα κριτήρια εισόδου για το AIM καθιστούν δυνατή την απόκτηση εισδοχής χωρίς ιστορικό συναλλαγών, καθιερωμένη ομάδα διαχείρισης ή οποιαδήποτε ελάχιστη κεφαλαιοποίηση αγοράς. Οι εταιρείες AIM επωφελούνται από ένα πιο ευέλικτο ρυθμιστικό περιβάλλον που μπορεί να λειτουργήσει ως σκαλοπάτι για εκείνους που ενδέχεται να προσβλέπουν στην Κύρια Αγορά χρησιμοποιώντας μια απλοποιημένη διαδικασία εισδοχής.

Η AIM λειτουργεί ως πολυμερής διευκόλυνση συναλλαγών αλλά δεν είναι ρυθμιζόμενη αγορά.

Η AIM έχει εξελιχθεί στην πιο επιτυχημένη και καθιερωμένη αγορά στον κόσμο για δυναμικές εταιρείες υψηλής ανάπτυξης που υποστηρίζονται από μια αξιόλογη κοινότητα εταιρειών, συμβούλων και επενδυτών. Το AIM βοηθά τους ιδρυτές και τους επιχειρηματίες να εκπληρώσουν τις φιλοδοξίες και τις δυνατότητες ανάπτυξης τους.

(Πηγή: <https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com>)

3.9 Οι δικηγορικοί οίκοι του City

Μολονότι οι χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες, με τις συναφείς επιχειρήσεις και ιδρύματα, εξακολουθούν να κυριαρχούν στο City, η οικονομία του δεν περιορίζεται στον τομέα αυτό. Το νομικό επάγγελμα έχει μια ισχυρή και διαρκή παρουσία στην πόλη, ιδιαίτερα στο δυτικό της μισό.

Το Magic Circle είναι ένας άτυπος όρος που περιγράφει τις πέντε πιο διάσημες πολυεθνικές δικηγορικές εταιρείες με έδρα το Λονδίνο, οι οποίες γενικά υπερτερούν των υπόλοιπων δικηγορικών γραφείων του Λονδίνου ως προς την κερδοφορία. Ο όρος έχει επίσης χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει τα πιο διάσημα επιμελητήρια δικηγόρων στο Λονδίνο. Όλα τα δικηγορικά γραφεία και τα επιμελητήρια δικηγόρων «Magic Circle» ειδικεύονται κυρίως στο εταιρικό δίκαιο. Η ομάδα των δικηγορικών γραφείων περιλαμβάνει τις Allen & Overy, Clifford Chance, Freshfields Bruckhaus Deringer, Linklaters και Slaughter and May.

Από αυτές Οι Allen & Overy, Freshfields Bruckhaus Deringer και Linklaters έχουν την έδρα τους στο City του Λονδίνου. Τα κεντρικά γραφεία του Slaughter & May βρίσκονται λίγο έξω από τα όρια της πόλης, στο δήμο του Islington. (A. Rogers, 2017).

Allen & Overy LLP

Η Allen & Overy LLP (ανεπίσημα A&O) είναι μια διεθνής δικηγορική εταιρεία. Είναι μέλος του βρετανικού Magic Circle κορυφαίων δικηγορικών γραφείων. Το 2019, η Allen & Overy συμβούλεψε για περισσότερες συναλλακτικές συμφωνίες από οποιαδήποτε άλλη δικηγορική εταιρεία στον κόσμο και ήταν μία από τις δύο εταιρείες που ξεπέρασαν το όριο του 1 τρισεκατομμυρίου δολαρίων από άποψη αξίας συναλλαγής, συνολικού ύψους 1,16 τρισεκατομμυρίων δολαρίων. (M. Byrne, 2013) Από το 2019, η Allen & Overy είναι η 10η μεγαλύτερη δικηγορική εταιρεία στον κόσμο βάσει εσόδων. (Πηγή: <https://spearswms.com/10-largest-law-firms-in-the-world/>)

Η Allen & Overy ιδρύθηκε στο City του Λονδίνου την 1η Ιανουαρίου 1930 από τους George Allen και Thomas Overy, πρώην συνεργάτες της Roney & Co. Ο κύριος σκοπός ήταν η οικοδόμηση μιας εμπορικής πρακτικής. Η φήμη της εταιρείας έγινε ως αποτέλεσμα του ρόλου του Τζορτζ Άλεν ως συμβούλου του βασιλιά Εδουάρδου Η' κατά τη διάρκεια της κρίσης παραίτησης του 1936. Μέχρι τη στιγμή που ξέσπασε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος το 1939, η Allen & Overy είχε καθιερωθεί σταθερά ως ηγετική δικηγορική εταιρεία της πόλης

(Πηγή: <https://www.allenoverly.com/en-gb/global>)

Με τα χρόνια, η Allen & Overy έχει συμμετάσχει σε πολλές εξελίξεις στον νομικό τομέα. Τέτοιες εργασίες περιλάμβαναν την παροχή συμβουλών για την πρώτη εχθρική εξαγορά στο City του Λονδίνου και την ανάληψη δράσης για την SG Warburg & Co. Η εταιρεία κανόνισε το πρώτο ευρωομόλογο (που εκδόθηκε από τον ιταλικό όμιλο αυτοκινητοδρόμων Autostrada) τη δεκαετία του 1960. (G. Burn, 2016). Η συναλλαγή του ευρωομολόγου διαφοροποίησε σημαντικά την πρακτική της Allen & Overy από μια καθαρά εμπορική σε εμπορική και χρηματοοικονομική εταιρεία. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1970 η χρηματοοικονομική και εταιρική πρακτική της εταιρείας αναπτύχθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο και διεθνώς. Σήμερα η Allen & Overy, έχει την έδρα της στην One Bishops Square και διαθέτει 44 γραφεία σε 31 χώρες σε όλη την Αφρική, την Ασία-Ειρηνικό, την Ευρώπη, τη Βόρεια Αμερική, τη Λατινική Αμερική και τη Μέση Ανατολή,

(Πηγή: <https://www.law360.com/articles/962334/global-20-allen-overly>)

The City of London

Freshfields Bruckhaus Deringer LLP

Η Freshfields Bruckhaus Deringer LLP είναι μια από τις μεγαλύτερες και πιο γνωστές διεθνείς δικηγορικές εταιρείες στον κόσμο, με έδρα το Λονδίνο. Ανιχνεύοντας τις ρίζες του πίσω στον 18ο αιώνα, είναι επίσης από τα παλαιότερα στον κόσμο.

Η προέλευση του Freshfields αναμφισβήτητα χρονολογείται γύρω στο 1716, όταν ο Thomas Woodford άρχισε να ασκεί τη δικηγορία. Τον Woodford διαδέχθηκε στην πρακτική του το 1730 ο William Wall, τον οποίο διαδέχθηκε με τη σειρά του το 1743 ο Samuel Dodd. Την ίδια χρονιά, ο Dodd διορίστηκε δικηγόρος στην Τράπεζα της Αγγλίας (J. Slinn, 1993). Η Freshfields (στις διάφορες ενσαρκώσεις της εταιρείας) ήταν οι νομικοί σύμβουλοι της τράπεζας από τότε. Ο διορισμός του Dodd αντιμετωπίζεται από τη Freshfields ως ημερομηνία ίδρυσης της εταιρείας.

(Πηγή: <https://www.freshfields.com/en-gb/about-us/our-history/>)

Η εταιρεία, έχει την έδρα της στην 100 Bishopsgat, διαθέτει 27 γραφεία σε 17 δικαιοδοσίες σε όλη την Ασία, την Ευρώπη, τη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αμερική. Συμβουλευεί εθνικές και πολυεθνικές εταιρείες, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και κυβερνήσεις. Το 2019, η εταιρεία έγινε η πρώτη δικηγορική εταιρεία, εκτός ΗΠΑ, που αύξησε τους μισθούς των νεοεισερχόμενων κατώτερων δικηγόρων στο Ηνωμένο Βασίλειο στις £100.000. Η εταιρεία ανακοίνωσε τη Georgia Dawson ως νέο Senior Partner το 2020.

Linklaters

Η Linklaters LLP είναι μια πολυεθνική δικηγορική εταιρεία με έδρα το City του Λονδίνου. Ιδρύθηκε το 1838 και είναι μέλος του « Magic Circle » των επίλεκτων δικηγορικών γραφείων με έδρα το Λονδίνο. Αυτή τη στιγμή απασχολεί πάνω από 2.800 δικηγόρους σε 31 γραφεία σε 21 χώρες. σε όλη την Ασία, τη Μέση Ανατολή, τη Βόρεια Αμερική, τη Νότια Αμερική και την Ευρώπη.

Το οικονομικό έτος 2020-21, η Linklaters πέτυχε έσοδα 1,67 δισεκατομμυρίων λιρών και κέρδη ανά μετοχικό εταίρο 1,77 εκατομμύρια £. Στο Ηνωμένο Βασίλειο, η εταιρεία έχει κορυφαίες κατατάξεις σε πολλούς τομείς πρακτικής, συμπεριλαμβανομένων των εταιρικών/Σ&Ε, των κεφαλαιαγορών, των δικαστικών διαδικασιών, των τραπεζικών και χρηματοοικονομικών, της αναδιάρθρωσης και της αφερεγγυότητας, της αντιμονοπωλιακής νομοθεσίας και της φορολογίας. Το 2019, η Linklaters κατατάχθηκε τρίτη για τον αριθμό των πελατών FTSE 100. Για άμεσες συμφωνίες από θεσμικούς επενδυτές το πρώτο εξάμηνο του 2016, η Linklaters ισοφάρισε στην πρώτη θέση. Στον Παγκόσμιο Δείκτη

Επωνυμίας Δικηγορικής Εταιρείας του 2021, η Linklaters ονομάστηκε ως η τέταρτη ισχυρότερη επωνυμία στον κόσμο.

(Πηγή: <https://www.linklaters.com/en/about-us>)

3.10 Η κρεαταγορά και η αγορά τροφίμων

Το Smithfield είναι μια περιοχή που βρίσκεται στο κεντρικό Λονδίνο, μέρος του Farringdon Without, της πιο δυτικής συνοικίας του City του Λονδίνου. Ο κύριος δρόμος της περιοχής είναι το West Smithfield. Μια σειρά από ιδρύματα της πόλης βρίσκονται στην περιοχή, όπως το Νοσοκομείο του Αγίου Βαρθολομαίου και την Charterhouse, και εκείνων των κρεοπωλών.

(Πηγή: <http://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do/green-spaces/city-gardens/visitor-information/Pages/West-Smithfield-Rotunda-Garden.aspx>)

Η αγορά κρέατος του Smithfield χρονολογείται από τον 10ο αιώνα και είναι τώρα η μόνη εναπομείνασα χονδρική αγορά του Λονδίνου σε συνεχή λειτουργία από τους μεσαιωνικούς χρόνους. Το Smithfield Market, είναι ένα διατηρητέο σκεπαστό κτίριο της αγοράς, που σχεδιάστηκε από τον αρχιτέκτονα Sir Horace Jones κατά το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, και είναι το κυρίαρχο αρχιτεκτονικό στοιχείο της περιοχής. Ορισμένοι από τους αρχικούς του χώρους της αγοράς έπεσαν σε αχρηστία στα τέλη του 20ου αιώνα και αντιμετώπισαν την προοπτική κατεδάφισης.

(Πηγή: <https://www.smithfieldmarket.com/visitor-information/>)

Κατά τον Μεσαίωνα, η περιοχή του Smithfield ήταν μια ευρεία χλοοτάπητη περιοχή γνωστή ως Smooth Field, που βρισκόταν πέρα από το Τείχος του Λονδίνου και εκτείνονταν στην ανατολική όχθη του River Fleet. Δεδομένης της εύκολης πρόσβασης στη βοσκή και το νερό, το Smithfield καθιερώθηκε ως η κτηνοτροφική αγορά του Λονδίνου, παραμένοντας έτσι για σχεδόν 1.000 χρόνια. Πολλά τοπικά τοπωνύμια συνδέονται με το εμπόριο ζώων: ενώ ορισμένα ονόματα οδών, όπως η "Cock Lane", παραμένουν σε χρήση.

Η κτηνοτροφική αγορά επεκτάθηκε με τους αιώνες για να καλύψει τη ζήτηση από τον αυξανόμενο πληθυσμό της πόλης. Το 1710, η αγορά περιβαλλόταν από έναν ξύλινο φράκτη που περιείχε τα ζώα μέσα στην αγορά. Μέχρι την κατάργηση της αγοράς, το Gate House στο Cloth Fair ("Fair Gate") χρησιμοποιούσε μια αλυσίδα (le cheyne) τις ημέρες της αγοράς. Ο Daniel Defoe αναφέρθηκε στην αγορά ζώων το 1726 ως «αναμφίβολα η μεγαλύτερη στον κόσμο», και τα διαθέσιμα δεδομένα φαίνεται να επιβεβαιώνουν τη δήλωσή του (D. Defoe, 1726).

The City of London

Μεταξύ 1740 και 1750, οι μέσες ετήσιες πωλήσεις στο Smithfield αναφέρθηκαν ότι ήταν περίπου 74.000 βοοειδή και 570.000 πρόβατα. Μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα, κατά τη διάρκεια ενός έτους, 220.000 κεφάλια βοοειδών και 1.500.000 πρόβατα θα εξαναγκάζονταν βίαια σε μια περιοχή πέντε στρεμμάτων, στην καρδιά του Λονδίνου. Ο όγκος των βοοειδών που οδηγούνταν καθημερινά στο Smithfield άρχισε να προκαλεί μεγάλες ανησυχίες.

Στη βικτωριανή περίοδο, άρχισαν να κυκλοφορούν φυλλάδια υπέρ της απομάκρυνσης της κτηνοτροφικής αγοράς και της μετεγκατάστασής της εκτός πόλης, λόγω των εξαιρετικά κακών συνθηκών υγιεινής της καθώς και της βάνουσης μεταχείρισης των βοοειδών. Οι συνθήκες στην αγορά στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα περιγράφονταν συχνά ως σημαντική απειλή για τη δημόσια υγεία.

Το 1843, το περιοδικό αγρότης δημοσίευσε μια αναφορά που υπογράφεται από τους τραπεζίτες, πωλητές, τα κρεοπωλεία, τους δημοτικούς συμβούλους και τους κατοίκους της πόλης για την περαιτέρω επέκταση της αγοράς κρέατος, με το επιχείρημα ότι οι αγορές ζωικού κεφαλαίου είχαν συστηματικά απαγορευτεί από τον Μεσαίωνα σε άλλες περιοχές του Λονδίνου (G. Dodd, 1856 & H. Kean, 1998).

3.11 Τουρισμός

Αν κι ο τουρισμός δεν αποτελεί σημαντικό παράγοντα της οικονομίας ή του χαρακτήρα της πόλης, ο επισκέπτης έχει πολλά να δει.

Στο City Information Centre, που βρίσκεται μεταξύ του Καθεδρικού Ναού του Αγίου Παύλου και της Γέφυρας Millennium, ο επισκέπτης θα βρει οδηγίες, πληροφορίες για τα τελευταία γεγονότα, προτάσεις για διασκέδαση, αλλά και να αγοράσει εισιτήρια για σημαντικά αξιοθέατα, όπως ο Πύργος του Λονδίνου, το London Dungeon, το London Eye, τον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Παύλου και το μουσείο Madame Tussauds

Η περιήγηση στην πόλη μπορεί να είναι μια ευχάριστη εμπειρία με ποδήλατο, με περπάτημα, ή χρησιμοποιώντας λεωφορεία και τρένα. Η πόλη είναι γενικά πολύ προσβάσιμη, με πεσμένα κράσπεδα, πλακόστρωτα με φουσκάλες και ορατές πινακίδες παντού. Τα πεζοδρόμια είναι γενικά σε πέτρα York, η οποία είναι ομοιόμορφη και λεία. Οι διαβάσεις πεζών έχουν συνήθως περιστρεφόμενους κώνους. Υπάρχουν επίσης πολλοί δημόσιοι πάγκοι.

Το κύριο μονοπάτι City Visitor Trail περιλαμβάνει μερικά από τα πιο διάσημα αξιοθέατα του κόσμου και μερικά υπέροχα κρυμμένα πετράδια. Ακολουθεί ένα μονοπάτι ανατολής-δύσης μέσα από την καρδιά της πόλης και μπορεί να ληφθεί προς οποιαδήποτε κατεύθυνση.

Κοντός Γεώργιος

Στο μονοπάτι, ο επισκέπτης θα δει:

- Το Κέντρο Πληροφόρησης του City of London
- Τον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Παύλου
- Τις εμπορικές περιοχές One New Change, Cheapside και Bow Lane
- Την εκκλησία St Mary-le-Bow
- Το Guildhall, συμπεριλαμβανομένου του Guildhall Great Hall, Guildhall Art Gallery, London's Roman Amphitheatre, St Lawrence Jewry
- Το Μουσείο της Τράπεζας της Αγγλίας
- Το Mansion House
- Το Monument
- Τον πύργο του Λονδίνου
- Τη Γέφυρα πύργου

Αυτή η διαδρομή είναι ο καλύτερος τρόπος για να δει κανείς τα πιο διάσημα αξιοθέατα της πόλης και είναι ιδανική για οικογένειες και όσους βρίσκονται σε αποστολή περιήγησης στα αξιοθέατα. Είναι γεμάτο ιστορία και επιλογές πολιτιστικής κληρονομιάς με πολλές επιλογές για τα παιδιά

Είναι επίσης η καλύτερη διαδρομή για ψώνια, φαγητό και ποτό. Το City έχει πολλές παμπ, μπαρ και εστιατόρια, καθώς και νυχτερινή ζωή ειδικά στην περιοχή του Μπισοποσκέιτ. Εκεί βρίσκεται και η παμπ του Dirty Dick που υπάρχει για περισσότερα από 200 χρόνια.

Επίσης το City του Λονδίνου φιλοξενεί μερικά από τα πιο εντυπωσιακά μοντέρνα κτίρια αρχιτεκτονικής του κόσμου. Πιθανώς το πιο διάσημο είναι το Gherkin (30 St Mary Axe), που σχεδιάστηκε από τον Norman Foster το 2003 και είναι πλέον διάσημο σε όλο τον κόσμο, αλλά υπάρχουν πολλά άλλα φανταστικά κτίρια. Από τον ψηλότερο ουρανοξύστη της πόλης, τον Πύργο Heron, έως τον εμβληματικό Πύργο 42 (και οι δύο έχουν εστιατόρια με υπέροχη θέα) -οι λάτρεις της αρχιτεκτονικής δεν θα απογοητευτούν - και υπάρχουν πιο φιλόδοξες κατασκευές που κατασκευάζονται αυτήν τη στιγμή.

Τέλος, από το υπέροχο Royal Exchange του 18ου αιώνα και τη βικτωριανή αγορά Leadenhall μέχρι τη μοντέρνα αρχιτεκτονική του One New Change, το City προσφέρει μια ποικίλη εμπειρία αγορών. Η αγορά Leadenhall βρίσκεται κοντά στο σταθμό Fenchurch Street και στα αξιοθέατα των επισκε-

πτών. Μια πραγματικά εκπληκτική βικτοριανή σκεπαστή αγορά στεγάζει καταστήματα ρούχων, καφετέριες, εβδομαδιαίες αγορές και εξειδικευμένα καταστήματα τροφίμων. Το Royal Exchange είναι ένα από τα πιο γνωστά ιστορικά κτίρια της Βρετανίας και φιλοξενεί καταστήματα που πωλούν μάρκες πολυτελείας. Υπάρχει επίσης ένα εκπληκτικό εστιατόριο και μπαρ στο κέντρο.

(Πηγή: <https://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do>)

3.12 Άλλες λειτουργίες

Στη δικαιοδοσία της Εταιρείας είναι μια σειρά περιοχών εκτός των ορίων της πόλης. Αυτές περιλαμβάνουν διάφορους υπαίθριους χώρους (πάρκα, δάση και κοινή γη) μέσα και γύρω από το Λονδίνο, συμπεριλαμβανομένου του μεγαλύτερου μέρους του Δάσους του Έπινγκ, του πάρκου στο Χαμστεντ Χιθ, καθώς και δημόσιους χώρους στη Βόρεια Ιρλανδία. Στην ιδιοκτησία και δικαιοδοσία της Εταιρείας είναι και η Παλιά Αγορά του Σπίταλφιλντς και η Ψαραγορά του Μπιλινγκζγκέιτ, οι οποίες βρίσκονται εντός του γειτονικού Δήμου των Τάουερ Χάμλετς. Η Εταιρεία τέλος είναι ιδιοκτήτρια και βοηθά στη χρηματοδότηση του Όουλντ Μπέιλι, Κεντρικού Ποινικού Δικαστηρίου για την Αγγλία και την Ουαλία, σαν δώρο προς το έθνος.

Το City έχει τη δική του ανεξάρτητη αστυνομική δύναμη, την Αστυνομία του City του Λονδίνου, την οποία επιβλέπει η Συνέλευση του Συμβουλίου των Κοινών, το κύριο όργανο της Εταιρείας. Το Μείζον Λονδίνο αστυνομεύεται από τη Μητροπολιτική Αστυνομία η οποία εδρεύει στην Σκότλαντ Γιαρντ

(Πηγή: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2011/13/contents/enacted/data.htm>)

Στο Σμίθφιλντ του City βρίσκεται και το Νοσοκομείο του Αγίου Βαρθολομαίου, το οποίο πρόσφατα ανασυγχρονίστηκε μετά από συνεχείς διαπραγματεύσεις για τη συνέχιση της λειτουργίας του κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1990.

Το City είναι ο τρίτος μεγαλύτερος χορηγός των καλών τεχνών στη Βρετανία. Επιβλέπει τη λειτουργία του Μπάρμικαν Σεντερ κι επιχορηγεί πλήθος θεατρικών οργανισμών.

Η Υγειονομική Υπηρεσία του Οργανισμού Λιμένα του Λονδίνου είναι ευθύνη της Εταιρείας του City του Λονδίνου, στην επίβλεψη της οποίας βρίσκεται και το τμήμα εισαγόμενων εμπορευμάτων στο αεροδρόμιο του Χίθροου. Η Εταιρεία επιβλέπει και τη λειτουργία του Μπριντς Χάουζ Τραστ, το οποίο διαχειρίζεται πέντε γέφυρες στο κεντρικό Λονδίνο, τη Γέφυρα του Λονδίνου, Γέφυρα στο

Κοντός Γεώργιος

Μπλάκφράριαρζ, τη Γέφυρα στο Σάδερκ, τη Γέφυρα του Πύργου και τη Γέφυρα της Χιλιετίας. Μολονότι βρίσκεται εκτός των ορίων του, η Γέφυρα του Πύργου φέρει τη σημαία του City.

(Πηγή: <http://britishflags.net/cityoflondon.html>)

Εντός του City, η Εταιρεία έχει στην ιδιοκτησία της και διαχειρίζεται τις αγορές του Σμιθφιλντ και του Λέντενχολ

Το City δεν έχει μεγάλα πάρκα εντός των ορίων του, αλλά διαθέτει ένα ευρύ δίκτυο μικρότερων κήπων και ανοιχτών χώρων, πολλοί από τους οποίους διατηρούνται από την Εταιρία. Τούτοι κυμαίνονται από επίσημους κήπους, όπως αυτός στο Φίνσμπερι Σίρκους (Finsbury Circus), σε προαύλια εκκλησιών και νεκροταφεία και σε σιντριβάνια και δημόσια έργα τέχνης που βρίσκονται σε αυλές και πεζοδρομημένους δρόμους. Επιπλέον υπάρχουν ιδιωτικοί κήποι στις εσωτερικές αυλές εμπορικών καταστημάτων. Δύο από τους σημαντικότερους τέτοιους κήπους βρίσκονται στους Δικαστικούς Οίκους των Ίνερ Τεμπλ και Μιντλ Τεμπλ στο νοτιοδυτικό άκρο του City.

(Πηγή: <http://www.gardensofthecityoflondon.co.uk/>)

4 Επίλογος – Συμπεράσματα

Οι περισσότεροι άνθρωποι θα σκέφτονταν το Λονδίνο ως μια μεγάλη πόλη, αλλά υπάρχουν πραγματικά δύο πόλεις εντός του Λονδίνου: το City του Λονδίνου και το Μεγάλο Λονδίνο. Το City του Λονδίνου από πολλές απόψεις είναι το «πρωτότυπο» Λονδίνο. Όταν ήρθαν οι Ρωμαίοι το 43 μ.Χ., δημιούργησαν τον οικισμό Londinium και έχτισαν τείχη για προστασία. Το Τείχος του Λονδίνου ουσιαστικά αποτελούσε τις άκρες της πόλης. Στην πραγματικότητα, το ίδιο το City του Λονδίνου δεν εκτείνεται πολύ πέρα από το Τείχος και σίγουρα όχι κάτω από τον Τάμεση. Μετά την κυριαρχία του στο Λονδίνο, ο Γουίλιαμ ο Κατακτητής έχτισε αυτό που είναι ίσως το πρώτο ορόσημο του Λονδίνου, τον Πύργο του Λονδίνου. Εκείνη την εποχή, οι πολλαπλές ιστορίες του σχεδιάστηκαν για να θυμίζουν στους Λονδρέζους ποιος ήταν υπεύθυνος. Ίσως η πιο σημαντική στιγμή στην ιστορία του City του Λονδίνου ήταν η Μεγάλη Πυρκαγιά του 1666, η οποία μαινόταν για μέρες και κατέστρεψε περίπου το 60% της πόλης, συμπεριλαμβανομένου του Καθεδρικού Ναού του Παλιού Αγίου Παύλου. Καθώς η πόλη ξαναχτίστηκε, ο σερ Κρίστοφερ Ρεν ξαναέχτισε τον Άγιο Παύλο και πολλές άλλες εκκλησίες μέσα στην πόλη.

Καθώς ο πληθυσμός του Λονδίνου μεγάλωνε, το αρχικό City του Λονδίνου δεν μπορούσε να χωρέσει τους πάντες και άρχισε να επεκτείνεται προς τα έξω. Πολλές πόλεις που υπήρχαν εκτός Λονδίνου άρχισαν να απορροφώνται από την αναπτυσσόμενη μητρόπολη διατηρώντας τη δική τους διοίκηση. Οι πόλεις που βρέθηκαν μέρος του νέου Λονδίνου περιλάμβαναν το City of Westminster, το Shoreditch, το Greenwich, το Bethnal Green, το Islington, το Fulham, το Chelsea, το Hammersmith, το Paddington, το Kensington και άλλα. Μέχρι το 1889, σχηματίστηκε η διοικητική περιφέρεια της Κομητείας του Λονδίνου και μόνο έντεκα χρόνια αργότερα, η κομητεία χωρίστηκε στο City του Λονδίνου και σε 28 μητροπολιτικές συνοικίες.

Μέχρι το 1965, η κομητεία του Λονδίνου και η κομητεία του Middlesex καταργήθηκαν και συνδυάστηκαν σε αυτό που σήμερα είναι γνωστό ως Greater London. Στην ουσία, αυτό που ήταν η Κομητεία του Λονδίνου έγινε ουσιαστικά τελετουργικό και το Μεγάλο Λονδίνο έγινε μια πόλη από μόνη της. Πολύ πριν από αυτό το σημείο, ωστόσο, η διοίκηση και των δύο πόλεων διατηρήθηκε χωριστή. Ίσως η πρώτη πραγματική διάκριση μεταξύ τους ήταν με τη δημιουργία της Μητροπολιτικής Αστυνομίας το 1829. Δημιουργήθηκε από τον Sir Robert Peel, η Μητροπολιτική Αστυνομία δημιουργήθηκε για να αστυνομεύει την περιοχή πέρα από το City του Λονδίνου. Ακόμη και σήμερα, η αστυνομική υπηρεσία για το City του Λονδίνου και το Μεγάλο Λονδίνο είναι χωριστές. Στο πλαίσιο αυτού, ενώ ο επικεφαλής της Μητροπολιτικής Αστυνομίας φέρει τον βαθμό του Επιτρόπου, το μόνο άλλο άτομο

Κοντός Γεώργιος

στην Αγγλία με αυτόν τον τίτλο είναι ο Επίτροπος της Αστυνομικής Υπηρεσίας του City του Λονδίνου.

Οι πόλεις διοικούνται από δύο χωριστές διοικητικές εταιρείες. Το City of London διοικείται από την City of London Corporation, ενώ το Greater London διοικείται από την Greater London Authority. Και οι δύο έχουν χωριστούς δημάρχους και διοικητικά όργανα.

Παρά το γεγονός ότι είναι μόνο ένα τετραγωνικό μίλι, η Πόλη του Λονδίνου διοικείται από το Court of Aldermen – αποτελούμενο από 25 δημοτικούς συμβούλους που εκλέγονται για περίοδο έξι ετών – και το Court of Common Council – αποτελούμενο από 100 Κοινούς Συμβούλους που εκλέγονται μεταξύ των τμημάτων της πόλης. Εν τω μεταξύ, η Αρχή του Μεγάλου Λονδίνου έχει το Συμβούλιο του Μεγάλου Λονδίνου με 25 εκλεγμένα μέλη της συνέλευσης.

Τελικά, το Λονδίνο είναι κάτι παραπάνω από μία πόλη. Η ιστορία του Λονδίνου είναι μία από τις δύο πόλεις με το ίδιο όνομα — και πολλές άλλες πόλεις επίσης. Καθώς η πόλη μεγάλωνε, η διοίκησή της άλλαξε για να χειριστεί την τεράστια μητρόπολη που σχημάτισε. Τώρα αυτό που πιστεύουμε για το Λονδίνο περιλαμβάνει τόσο το City του Λονδίνου όσο και το Μεγάλο Λονδίνο.

ΠΗΓΕΣ

Βιβλιογραφία

Ackroyd P. (2000). London: The Biography. Chatoo and Windus.

Anderson P. (1999). The Mariner's Guide to Marine Insurance. Nautical Institute.

Bateman N. (2008). London's Roman amphitheatre: Guildhall Yard, City of London. Museum of London Archaeology Service.

Bates D. (2001). William the Conqueror. Stroud, UK: Tempus.

Beckett, J V (2005). City status in the British Isles 1830 – 2002. Aldershot: Ashgate Publishing Limited.

Beningfield T.J. (1964). London, 1900–1964: Armorial bearings and regalia of the London County Council, the Corporation of London and the Metropolitan Boroughs. Cheltenham and London. Εκδ. J. Burrow & Co Ltd.

Bowman, A.K., Champlin E, Lintott A. (1996). Cambridge Ancient History. Cambridge University Press.

Briggs G. (1971). Civic and Corporate Heraldry: A Dictionary of Impersonal Arms of England, Wales and Northern Ireland. London, Heraldry Today.

Burn G. (2006). The Re – Emergence of Global Finance. Εκδ. Springer.

Campbell, J. et al. (1991). The Anglo-Saxons. Penguin Books.

Cantor N.F. (1993), The Civilization of the Middle Ages: A Completely Revised and Expanded Edition of Medieval History. Εκδ. Harper Collins.

Cathcart M.I. (1978). The City of London: A History. New York. McKay Co.

Crane N. (2016). The Making of The British Landscape: From the Ice Age to the Present.

Croad St. (2003). Liquid History – the Thames through Time. English Heritage.

Defoe D. & Coulson A. (1991). A Tour Through the Whole Island of Great Britain. Yale University Press.

Dix, F. L. (1985), Royal River Highway, A History of the Passenger Boats and Services on the Thames, Εκδ. David & Charles.

Dodd G. (1856). *The Food of London: A Sketch of the Chief Varieties, Sources of Supply, Probable Quantities, Modes of Arrival, Processes of Manufacture, Suspected Adulteration, and Machinery of Distribution, of the Food for a Community of Two Millions and a Half*. Longman, Brown, Green and Longmans

Douglas D.C. (1964). *William the Conqueror: The Norman Impact Upon England*. Berkeley, California. University of California Press.

Dunn A. (2002). *The Great Rising of 1381: the Peasants' Revolt and England's Failed Revolution*. Stroud, UK: Tempus.

Dunt J. (2009). *Marine Cargo Insurance*, Lloyd's shipping law library. Εκδ. Informa Law.

Dunwoodie L. (2015). *An early Roman fort and urban development on Londinium eastern hill: excavations at Plantation Place, City of London, 1997-2003*. Harward, Chiz., Pitt, Ken. London: MOLA (Museum of London Archaeology).

Fox-Davies A.C. (1915). *The Book of Public Arms*. London, Εκδ. T.C. & E.C. Jack, 2η έκδοση.

Hall J. & Marrifield R. (1986). *Roman London*. London, Εκδ. HMSO.

Hewitt R. (2010). *Map of Nation – A biography of the Ordnance Survey*. London, Granta.

Higham N. J. & Ryan M. J. (2013), *The Anglo-Saxon World*, Yale University Press.

Hill J.. and Rowsome P.(2011). «Roman London and the Walbrook stream crossing: excavations at 1 Poultry and vicinity», City of London. London: Museum of London Archaeology.

Hingley R. (2018) «Londinium: a biography: Roman London from its origins to the fifth century». London.

Hornblower S. & Spawforth, A, eds. (1998). *The Oxford Companion to Classical Civilization*. Oxford University Press.

Howell T.B., Howell T.J., Cobbert W., Jardine D. (1811). *Corbets complete collection of state trials (From the Thirty-fourth to the Thirty-sixth year of the reign of King Charles II)*. 9. R. Bagshaw.

Huber M. (2001). "Ch. 9:Chartering and Operations". *Tanker operations: a handbook for the person-in-charge (PIC)*. Cambridge, MD: Cornell Maritime Press.

The City of London

Huntingdon H. (1996). *Historia Anglorum The History of the English People* (Oxford Medieval Texts). California Press.

Jones M.E. (1998). *The End of Roman Britain*, Cornell University Press, United States of America.

Julius Caesar, *Commentarii de bello Gallico* (in Latin), V 1–23, abridged by Cassius Dio, *Historia Romana*, Μτφρ. W. A. McDevitte and W. S. Bohn (1869)

Kean H. (1998). "'Wild' domestic animals and the Smithfield Market". *Animal rights: political and social change in Britain since 1800*. Reaktion Books

Lapper I. & Parnell G. (2000). *The Tower of London: A 2000 – year History*. Εκδ. Osprey Publishing.

Larry A. (2001), *The Global Financial System 1750 – 2000*, Reaktion Books, Great Britain.

Luessenhop E. (1995). *Risky Business*. New York, Εκδ. Scribner.

Marcus, G. J. (1975). *Heart of Oak: A Survey of British Sea Power in the Georgian Era*. Oxford University Press.

Marsden P. & Richard V. (1987). *The Roman Forum Site in London: discoveries before 1985*. Museum of London. London.

Mason, A. E. W (1920) . *The Royal Exchange: a note on the occasion of the bicentenary of the Royal Exchange Assurance* London: Royal Exchange.

Michie, R. C. (1999). *The London Stock Exchange: A History*. Oxford: Oxford University Press.

Miller M.D. (1994). *Marine War Lisks, Lloyd's shipping law library*. Εκδ. Lloyd's of London Press.

Mommsen T. (1885), "Britain ", *The Provinces of the Roman Empire, I*, New York: Charles Scribner's Sons (εκδ. 1887).

Pyne W.H. (1904) . *Microcosm of London; or, London in miniature, volume 3*.

Reisman G. (1998). *Capitalism: A complete understanding of the nature and value of human economic life*. Jameson Books.

Rosenband J. & Smith L., (2010). Reconceptualizing the Industrial Revolution. Cambridge MA, London: MIT Press.

Salway P., Roman Britain, Oxford, Oxford University Press, 1981.

Semark D. (2013). P&I Clubs: Law and Practice. Taylor & Francis.

Skempton Sir A., et al. (2002). A Biographical Dictionary of Civil Engineers in Great Britain and Ireland: Vol 1: 1500 to 1830. Thomas Telford.

Slinn J. (1993). A history of Freshfields. London, Freshfields.

Snyder C.A. (1998), An Age of Tyrants: Britain and the Britons A.D. 400–600, University Park: Pennsylvania State University Press.

Stumpton J. (2009). Divided Houses: the Hundred Years War III. London, Faber and Faber.

Sunderland F.S. (1987), Britannia: A History of Roman Britain, (3η έκδοση), London: Routledge & Kegan Paul.

Thornbury W. (1873). Old and new London: a narrative of its history, its people, and its places, volume 1.

Turpin E.A. McEwen W.A. (1980). "Ch. 18:United States Navigation Laws and Ship's Business". Merchant Marine Officers' Handbook. Centreville, MD: Cornell Maritime Press.

Vince A. (1990). Saxon London: An Archaeological Investigation, The Archaeology of London series. Εκδ. Batsford Ltd.

Wilfrid C. (1953). Civic Heraldry of England and Wales. London, Εκδ. J.M. Dent. 2η έκδοση.

Young, K. & Garside, P., (1982). Metropolitan London: Politics and Urban Change, University of Liverpool.

Αρθρογραφία

“City of London Resident Population 2001 – Historical Trends”. City of London Corporation. 01 Ιουλίου 2005. http://www.cityoflondon.gov.uk/nr/rdonlyres/10feeb0b-3ded-4c2d-93d1-8534fcb28cc5/0/Census_2001.pdf

The City of London

Barman, Tanya, “ A Valuable Exchange at the Royal Exchange”. St.Paul’s Institute. 21 Ιουνίου 2012. <http://www.stpaulsinstitute.org.uk/dialogue/tanya-barman/opinion/2012/jun/21/a-valuable-exchange-at-the-royal-exchange>

Byrne, Matt, “The magic circle will be no more”. The Lawyer. 02 Σεπτεμβρίου 2013, <https://www.thelawyer.com/issues/2-sept-2013/the-magic-circle-will-be-no-more/>

Engel, Matthew, “British institutions: livery companies”. Financial Times. 22 Δεκεμβρίου 2012, <https://www.ft.com/content/e42e19a0-47da-11e2-a899-00144feab49a#slide0>

Fulford M.G., 'Excavations on the sites of the amphitheatre and forum-basilica at Silchester, Hampshire: an interim report', Antiquaries Journal, 65, 1985

Graeme, Ewens, “Making waves“. The Guardian. 16 Ιουλίου 2003. <https://www.theguardian.com/society/2003/jul/16/guardiansocietysupplement1>

Hickman L, "It's a kind of magic". 21.05.2004 The Law Gazette.

Jones, P.E., “The Office of City Remembrancer”. Guildhall Historical Association. 30 Οκτωβρίου 1967

Lambert, Matthew, “ Emerging First Amendment Issues. Beyond Corporate Speech: Corporate Powers in a Federalist System”. Rutgers Law Record. Τεύχος 37, Άνοιξη 2010. http://www.lawrecord.com/files/37_Rutgers_L_Rec_20.pdf

Lavanchy, Rene, “Labour runs in City of London poll against ‘get-rich’ bankers”. The Express Tribune. 12 Φεβρουαρίου 2009.

London Metropolitan Archives, “The Court of Common Council”, Information Leaflet Number 13, Μάρτιος 2010. <https://web.archive.org/web/20120104125603/http://217.154.230.218/NR/rdonlyres/18CD7E39-26EB-4CF4-BBF8-EB770F7AE9AB/0/13THECOURTOFCOMMONCOUNCIL.pdf>

Palmer, Michael, “The Lloyd’s Register of Shipping”. Mariners. 09 Ιουνίου 1999. <http://www.mariners-l.co.uk/ResLloydsRegister.htm>

Rogers, Alexandra, “One Essex Court ist he go – to set for litigation heavyweights”. The Lawyer. 14 Δεκεμβρίου 2017, <https://www.thelawyer.com/one-essex-court-remains-the-go-to-set-for-litigation-heavyweights/>

Watson, Nigel, “150 years of London P&I Club”, St. Matthew’s Press, 2016,
<https://www.londonpandi.com/documents/150th-history/>

Κοκκολάκης, Κ., “2 – 5 Σεπτέμβρη 1666 Λονδίνο, Μία πυρκαγιά με μελλοντικές προεκτάσεις“. ΤΟ ΒΗΜΑ, 1 Σεπτεμβρίου 2017, <https://vimapress.gr/2-5-septemvri-1666-londino-mia-pyrkagia-mellontikes-proektaseis/>

Ηλεκτρονικές Πηγές

<http://britishflags.net/cityoflondon.html>

[http://www.bridgewardclub.org.uk/ward of bridge.html](http://www.bridgewardclub.org.uk/ward%20of%20bridge.html)

http://www.cityoflondon.gov.uk/Corporation/our_services/Education/schools/schools.htm

http://www.cityoflondon.gov.uk/leisure_heritage/libraries_archives_museums_galleries/cfro/pdf/city_yarms.PDF

<http://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do/green-spaces/city-gardens/visitor-information/Pages/West-Smithfield-Rotunda-Garden.aspx>

<http://www.gardensofthecityoflondon.co.uk/>

<http://www.liverycompanies.info/a-z-list-of-companies/lists/lord-mayors.html>

http://www.opsi.gov.uk/SI/si1993/Uksi_19931445_en_1.htm

<http://www.statistics.gov.uk/census2001/profiles/00aa.asp>

<https://britanniapandi.com/about/group-profile/>

<https://britanniapandi.com/about/history/>

<https://cityandlivery.blogspot.com/2016/08/the-arms-of-city-of-london-in-21st.html>

<https://democracy.cityoflondon.gov.uk/>

<https://democracy.cityoflondon.gov.uk/mgCommitteeDetails.aspx?ID=223>

<https://democracy.cityoflondon.gov.uk/mgCommitteeDetails.aspx?ID=220>

<https://democracy.cityoflondon.gov.uk/mgMemberIndex.aspx?FN=WARD&VW=LIST&PIC=0>

<https://historicengland.org.uk/listing/the-list/list-entry/1064675>

<https://spearswms.com/10-largest-law-firms-in-the-world/>

The City of London

[https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com/8-107-6392?transitionType=Default&contextData=\(sc.Default\)&firstPage=true](https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com/8-107-6392?transitionType=Default&contextData=(sc.Default)&firstPage=true)

<https://www.allenoverly.com/en-gb/global>

<https://www.balticexchange.com/en/who-we-are.html>

<https://www.bankofengland.co.uk/about/history>

<https://www.bankofengland.co.uk/knowledgebank/what-does-the-bank-of-england-do>

<https://www.bankofengland.co.uk/museum/>

<https://www.bankofengland.co.uk/museum/online-collections/artworks>

<https://www.bankofengland.co.uk/museum/online-collections/banknotes>

<https://www.bankofengland.co.uk/statistics>

<https://www.britannica.com/topic/Lloyds>

<https://www.britannica.com/topic/Magna-Carta>

<https://www.british-history.ac.uk/survey-london/vols43-4/pp247-248>

<https://www.cityoflondon.gov.uk/about-us/about-the-city-of-london-corporation/key-city-officers>

<https://www.cityoflondon.gov.uk/about-us/about-the-city-of-london-corporation/mansion-house/mansion-house>

<https://www.cityoflondon.gov.uk/assets/About-us/aldermanic-appraisal-process.pdf>

<https://www.cityoflondon.gov.uk/business/economic-research-and-information/Documents/city-statistics-briefing.pdf>

<https://www.cityoflondon.gov.uk/services/environmental-health/climate-action/climate-resilience>

<https://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do/attractions-museums-entertainment/st-pauls-cathedral>

<https://www.cityoflondon.gov.uk/things-to-do/history-and-heritage/magna-carta>

<https://www.cityoflondon.police.uk/police-forces/city-of-london-police/areas/city-of-london/about-us/about-us/>

<https://www.cityoflondon.police.uk/police-forces/city-of-london-police/areas/city-of-london/about-us/about-us/structure/>

<https://www.erih.net/how-it-started/industrial-history-of-european-countries>

<https://www.flags-and-anthems.com/city/flag-london.html>

<https://www.freshfields.com/en-gb/about-us/our-history/>

<https://www.geograph.org.uk/photo/1304788>

<https://www.igpandi.org/about>

<https://www.igpandi.org/group-clubs>

<https://www.investopedia.com/terms/l/lloyds-london.asp>

<https://www.law360.com/articles/962334/global-20-allen-overy>

<https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2011/13/contents/enacted/data.htm>

<https://www.linkedin.com/company/international-group-of-p&i-clubs>

<https://www.linkedin.com/company/lloyd%27s-register>

<https://www.linklaters.com/en/about-us>

https://www.lloyds.com/~/_media/files/lloyds/investor-relations/results/2017ar/ar2017_annual-report-2017.pdf

<https://www.lloyds.com/about-lloyds/future-at-lloyds>

<https://www.lloyds.com/about-lloyds/history/corporate-history>

<https://www.loriner.co.uk/the-company/livery>

<https://www.lr.org/en/rules-regulations/>

<https://www.lr.org/en/who-we-are/brief-history/>

<https://www.mapping.cityoflondon.gov.uk/geocortex/mapping/?viewer=compass>

<https://www.ons.gov.uk/employmentandlabourmarket/peopleinwork/employmentandemployeetypes/adhocs/11983ethnicityofworkerscityoflondon2019>

<https://www.ordnancesurvey.co.uk/>

<https://www.smithfieldmarket.com/visitor-information/>

<https://www.theroyalexchange.co.uk>

<https://www.thomasmiller.com/companies/uk-p-and-i-club/>

<https://www.ukpandi.com/about-us/our-history/>

<https://www.walklondon.com/>